

မိုးစာပေ

၅၁၆

တက္ကသိုလ်ရဲ့ ဖတ်လက်စာမျက်နှာ

Idea Kyaw
&
Wai Yan

အခန်း (၁)

တဖျစ်ဖျစ် တဖောင်းဖောင်းမြည်သံတွေက ကျယ်လောင်လာ
သည်။ အပူရှိန်က ပိုမြင့်လာ၏။

တံခါးပေါက်ဆီ သူပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“အဟွတ်... အဟွတ်”

ဗြာဟ്മိုင်းမဲနက်သော မီးခိုးတွေက နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်ပြီး
အပူရှိန်ထွန်သွား၍ လူက ယိုင်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“အား”

အောက်ဘက်မှ တရှိန်ရှိန်တက်နေသည့် မီးညွန့်ကောင်းစွာ
အပူရှိန်ထွန်နေသည်မို့ ခြေဖဝါးအောက်က ကြမ်းခင်းသာမက
အောက်ဘက်ကိုယ်လုံးမှာပါ မခံရပ်နိုင်လောက်အောင် ပူလောင်လာသည်။

စိုးမိုး ◉ စာပေ

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . စည်းရုံးညီ. . . စည်းရုံးညီ
သိပ်ကို သစ္စာတရားကြီးမားချင်တဲ့ကောင်၊ အခု မင်းရဲ့ပညာတွေ
မင်းကို ကယ်နိုင်သေးရဲ့လားကွ၊ ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

“မောင်. . . မောင်ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ဟေ့ ဟိုမှာ သမီးကိုဆွဲထားစမ်း”

“ဆောင်းကမ္ဘာလား”

“ဆောင်း”

“မောင်ရေ”

ရယ်သံတွေ လျက်ချင်းပျောက်သွားကာ အရေးတကြီး ဟား
အော်တားဆီးသံနှင့်အတူ ယူကျိုးမရခေါ်သံ။

ထိုအသံများ၏နောက်ကွယ်မှာတော့ သူ၏ချစ်သူ ဆောင်
ကမ္ဘာလားသည် သူ့ထံသို့ ရဲရဲစွာစားစွာ တိုးဝင်လာနေပြီမဟုတ်
၏။

“မောင်”

“ဆောင်း”

သူ ဆောင်းကိုခေါ်လိုက်သည်က သူနှင့်အတူ သေထွင်း
ကို ခေါ်ငင်ဖို့မဟုတ်ပါ။

ဆောင်းမလာနိုင်အောင် တားဆီးဖို့ပြင်သည်။

သို့သော် သူ့အင်္ကျီစတော့မှာ မီးပွားလာစင်သည်။

အပူကြောင့် ကျွတ်ရွှနေသည့်အင်္ကျီစက ရဲခနဲ မီးထတောက်

၏။

ပြတင်းပေါက်ကိုပြေးတော့ တိုက်ကြီးက သုံးလွှာအပေါ်ဆ

ထပ်။

ကျွန်းတံခါးရယ် မှန်ရယ် သံဇကာရယ် တံခါးသုံးထပ်န

အပြစ်သင်ပေါက်ကနေ ခုန်ချမည်ဆိုဦးတော့ ဘယ်လိုမှ ထွက်ပေါက်မရှိ။
ဦးအခွန် လူသူမနီးသော ဒီလိုနေရာမှာ တိုက်ကိုအလုံပိတ်
ပြီး အပြစ်သိုက်နေသည့် လုပ်ကြံမှုကို အချိန်မီကယ်တင်ဖို့ မည်သူကများ
ဆောင်ရွက်ပါမည်နည်း။

“မောင်”

“ဆောင်း”

ပြေးပေါက်ပိတ်နေသည့် သူ့ထံသို့ ဆောင်းပြေးဝင်လာသည်။
ရှည်လျားလှပသော သူမဆံပင်တွေက မီးလောင်မြိုက်မှု
တို့နဲ့နဲ့ငုတ်တိုသာရှိတော့သည်။ အင်္ကျီတွေမှာလည်း မီး
လောင်ကျွမ်းလျက် အတွင်းခံအင်္ကျီတစ်ပိုင်းတစ်စပင် ပေါ်နေ၏။

“ဆောင်း”

“မောင်”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်လိုက်ချိန်
မှာ မီးအပူရှိန်ကြောင့် အရေပြားမှာ တဖောက်ဖောက် ဖောင်းကြွ
ပေါက်ကွဲကာ ဆောင်းသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာပင် ပျော့ခွေညွတ်ကျ
နေခဲ့သည်။

“ဆောင်း... ဆောင်းရယ်”

သူလည်း သေရပါတော့မည်။

သူ့ကိုယ်သည် မီးလောင်မြိုက်မှုကြောင့် အားလုံး ပျက်
စီးလှပြီ ဖြစ်၏။ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ တဖဲဟဲလွမ်းမိုး
သောင်လာသော မီးတောက်များကို ကြည့်သည်။

ပူပြင်းမှုကြောင့် ဒူးတို့တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ချစ်သူကို ဖက်
သလျက်နှင့် ဝန်းခနဲပစ်လဲကျ၏။

ဒါဟာ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်လား။

သေအံ့မှူးမှူးနှင့် ဝေးဝါးလာသော သူ့အာရုံမှာ သွေးသံနှင့် အံ့ကြိတ်ထားသည့် မျက်နှာလေးတစ်ခုက ပြတ်သွားစွာ လာခဲ့သည်။

“ညီမလေးတို့ချစ်ခြင်းကို ကိုကိုခွဲတာ၊ ကိုကိုကြောင့်... ကိုကိုကြောင့် ညီမလေးတို့ သေကွဲကွဲရတာ၊ ဒီလောက်ထိရက်စက် ကိုကို ကိုကိုကို ညီမလေးရဲ့သွေးနဲ့ သစ္စာပြုခဲ့တယ်၊ ကိုကိုချစ်သူရ အခါ ညီမလေးထက်ဆိုးတဲ့အဖြစ်နဲ့ မီးသင့်လောင်မြိုက်ပြီး ဆိုးဝါးဝါး သေပါစေ၊ ချစ်သူနဲ့ အရှင်လတ်လတ် မီးကျွမ်းပြီးသေပါစေ အဲဒီလိုဆိုးဝါးတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကိုကိုတို့ နိဂုံးမချုပ်မချင်း ညီမလေး ဝိညာဉ် မကျွတ်လွတ်ဘဲရှိပါစေ”

သူသည် ချစ်သူကိုယ်ကို မလွတ်တမ်းပွေ့ထားလျက် မျက်စိပူတို့ စီးကျလာခဲ့သည်။

ရက်စက်လိုက်တာ ညီမလေးရယ်။

ကိုကို ညီမလေးကို တားဆီးခဲ့တာ ချစ်သူနဲ့ခွဲခဲ့တာအားလုံးဟာ ညီမလေးအတွက်ပါ။

တကယ်ဆို ဆောင်းက မဆိမဆိုင်ပါ ညီမလေးရယ်။

ညီမလေးရဲ့ကြိမ်စာတွေဟာ ကိုကိုအတွက်ပဲ ထားခဲ့ပါစေလား။

သူသည် အသက်နဲ့ကြေကွဲခြင်းကို လွန်ဆွဲခံစားနေဆဲ သတ်ဉာဏ်သံတွေကို ကြားလိုက်ရသည်။

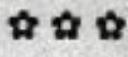
ကယ်တင်မယ့်သူတွေ ရောက်လာကြပြီ။

ဆောင်းကိုယ်လေးကို မီးထိုးဟပ်နေသည့်ဘက်မှ သူ့ရင်ထဲပွေ့၍ မီးဘက်ကို သူ့ကိုယ်နဲ့ ခံပေးထားလိုက်သည်။

ဆောင်း အသက်မှရှိသေးရဲ့လား။

မင်း မသေပါနဲ့ဆောင်းရယ်၊ ညီမလေးသေစေချင်တာ
ဆောင်ပါ၊ မင်းမဟုတ်ဘူး။ မောင်... မောင်က သေမှဖြစ်မှာ၊ ဒါမှ
ညီမလေး အမုန်းတွေ အငြိုးတွေနဲ့ မကျွတ်လွတ်တဲ့ဘဝကနေ
ထွက်ပြောက်သွားမှာ။

ညီမလေးကျေနပ်အောင် ကိုကို သေပေးမယ်ညီမလေးရယ်။
သူသည် နိရဲသောမီးတောက်များကို အရှုံးပေးလျက် ပြာဝေ
မီးတောက်များသော အသိတရားတို့သည် ရယ်မောအားရနေသည့် ညီ
မလေး၏ခြေရင်းမှာ ဒူးထောက်စားနေခဲ့ရာ...။

အခန်း (၂)

“ဘယ်လိုလဲ ညီမလေးသဘောကျရဲ့လား”

“ကျတော့ကျပါတယ်”

လက်ကလေးနှစ်ဖက် နောက်ပစ်ထားရင်း တေးက နှုတ်ခမ်း
စုမပြေ။

ညီမလေး ဘာကို မကျေနပ်ဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ စည်းရုံးညီ
သိသည်။ မိဘမဲ့ဘဝနဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရန်ကုန်မှာ နေခဲ့ကြ
ပေမယ့် မိဘအမွေအနှစ်များနှင့် သူ့ကလည်း အရွယ်ရောက်နေသည့်
အစ်ကိုတစ်ယောက်အဖြစ် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နိုင်ပြီမို့ ဘာမှ
ပူပင်ခက်ခဲခဲ့သည်မရှိ။

ညီမလေးကလည်း သူ့လက်ထဲမှာပဲ ပျော်ရွှင်စွာရှိခဲ့သည်။

စိုးမိုး ◊ စာပေ

သူ ညီမလေးရဲ့ ဆံစနုနုလေးတွေကို တယုတယ ပွတ်သပ်
နေမိသည်။

သူနယ်ပြောင်းရတိုင်း ညီမလေး စိတ်ညစ်ရှာမှာကို တွေး
ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက သူ့တာဝန်။

ညီမလေးကိုလည်း ထားခဲ့လို့မဖြစ်။

ထားခဲ့ဖို့နေနေသာသာ ညီမလေးကို သူ မျက်စိအောက်ကယ်
အပျောက်မခံနိုင်။ တာဝန်နဲ့ညီမလေး နှစ်ရပ်လုံးဟာ သူ့အသက်
လောက် မြတ်နိုးသည်သာ။

“ကဲပါ ညီမလေးရယ်၊ နောက်တော့ ညီမလေးပျော်သွား
မှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နောက်တော့ပျော်မှာပါ။ ညီမလေးလည်း
ပျော်လာရော ကိုကိုက မြို့တစ်မြို့ကို ထပ်ပြောင်းရရော၊ အဲဒါပဲ
စိတ်ညစ်စရာကောင်းတာ”

ညီမလေးစိတ်ညစ်နေတာကို သူက ရယ်သွမ်းသွေး၍ ပေါ့
ပါးစေလိုက်သည်။

“ငါ့ညီမကလည်း ရှားတယ်ကွာ၊ သူများတွေဆို ခုလို ခဏ
ခဏ ခရီးထွက်ရရင် သိပ်ပျော်ကြတာ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာနေပြီး ငြီးငွေ့
ကြလို့တောင် ခရီးထွက်ကြရသေးတာ၊ အခု ကိုကိုတို့က စရိတ်
မကုန် အားမစိုက်ရဘဲနဲ့ နယ်မြေသစ်ကိုရောက်တာ”

“တော်ပါ ကိုကိုရာ”

“ဟား...ဟား”

မောင်နှမနှစ်ယောက်ပွေ့ဖက်ရင်း ရယ်မိကြသည်။

“ကဲ... ညီမလေး စိတ်ညစ်ရတာမောသွားပြီမဟုတ်လား၊
လား... ထမင်းသွားစားရအောင်”

စိုသိုး ◉ စာပေ

“ဟင်... ဆိုင်ထမင်းဆိုင်ဟင်းတွေနဲ့...”

“ဖြစ်ပြန်ပြီ ဒါလည်း တစ်ခါတလေ အသစ်အဆန်းဆို ဆရာတော်ကဲ့သို့ ဒီတစ်ရက်တော့ သည်းခံလိုက်ပါကွာ၊ ညီမလေးက ညီမလေး”

သူတော့တော့လည်း အစ်ကို့ခါးကိုပြန်ဖက်၍ ညီမလေးက ညီမလေးကလေးသည်။

“ဟင်”

“ဟင်”

“နောက်နေ့ ညီမလေးနဲ့ စက်ဘီးလျှောက်စီးမယ်နော်”

“အင်း... အဲ... နေဦး ညီမလေးရ၊ ကိုကိုက ဟို ညီမလေးက ဆရာတော်လည်းပေးချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကို့အလုပ်အကိုင် အလုပ်အကိုင်နဲ့က မသင့်တော်ဘူး၊ ညီမလေးနဲ့အတူ စက်ဘီးစီးဖို့ ညီမလေးကလေးအဖော်တွေ ရှာပေးပျံ့မယ်၊ ခဏတော့စောင့်နော်”

ပြီးချိန်နေသည့် တေးမျက်နှာလေး ချက်ချင်း ပုပ်သိုးသွား

“ဟင့်အင်း... ကိုကိုနဲ့ပဲသွားချင်တာ၊ တရားသူကြီး စက်ဘီး စက်ဘီးလို့ ဘယ်သူတားထားလို့လဲ၊ ကိုကိုလိုက်ရမှာပဲ မသိဘူး”

“ကဲ... လိုက်မယ်ဗျာ စီးမယ်... စီးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ မျက်နှာကြီးကလည်း ပုပ်ပွနေလိုက်တာ မလှတော့ဘူး”

မလှတော့ဘူးလို့ပြောလိုက်ရပေမယ့် ဘယ်လိုရုပ်ဆိုးအောင် ညီမလေးက ဘယ်လိုမှကို ပုံဆိုးမသွားသည့် မျက်နှာလေးပါ။

ညီမလေး ဤကဲ့သို့လှလွန်း၍လည်း သူ့မှာ ရင်တမမဖြစ်နေ

“ညီမလေးကို ဂရုစိုက်နော်သာ၊ မင်းညီမကို လုံးဝ ချစ်သူ

ပြီးမှီ့ ၊ စာပေ

မတွေ့စေနဲ့၊ ဒါမျိုးက ဖြစ်လာမှဆိုရင် တားဖို့ခက်တယ်၊ မဖြစ်ခင်က တားဆီးထားမှ”

ကြီးမေက နယ်တစ်နယ် ခရီးထွက်ရတော့မယ်ကြားတိုင်း လူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ ဖုန်းနဲ့ဖြစ်စေ မရိုးတမ်းပြောတတ်တာ ဒီစကားပဲ ဖြစ်၏။

“သားတို့ကို ကြီးမေက အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ချင်တာ၊ ဒီ မှာလည်းထားခဲ့လို့မရ၊ သားက ခရီးဝေးထွက်ထွက်နေရတော့ ပို ဝေးသွားတာပေါ့၊ ကြီးမေ အဝေးမှာနေရပေမယ့် သားတို့ကို စိတ်ကို မချဘူးကွယ်”

ကြီးမေ တကယ်ပူပင်ရှာတာ ဖုန်းတွေ ခဏခဏဆက်လွန်း သည်က သက်သေပါ။

ဖုန်းဆက်တိုင်း

“ကလေးဘယ်လိုလဲ”

ဆိုသော ဝါကျတစ်ကြောင်းက အမြဲပါတတ်သည်။

“ညီမလေး အေးအေးဆေးဆေးနေပါတယ်” လို့ ပြော လိုက်မှ သက်ပြင်းချတတ်သူ။

စည်းတို့မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက အမိမဲ့တာဝနဲ့ ကြီးပြင်းရသည်။ စည်းက ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ညီမလေး ခုနစ်တန်းဖြေပြီးသည့်နှစ်မှာ အဖမဲ့ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။

ဖေဖေဟာ မေမေစိတ်နဲ့ပဲ ဆုံးပါးခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

မေမေကိုတော့ စည်းက နဂိုပုံမှန်အတိုင်းရုပ်နှင့် မြင်ဖူးလိုက် သော်လည်း ညီမလေးကတော့ သွက်သွက်ခါရှူးသွပ်နေသော စိတ္တဇ ဝေဒနာသည်ကြီးအဖြစ်နှင့်သာ ဝိုးတဝါးမှတ်မိရှာခဲ့သည်။

“ဖေဖေ... ကျောင်းမှာ တေးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့အမေ

“အဘယျော့အဘယျော့ပြောကြတယ်၊ မေမေက ဘာဖြစ်လို့ရှုနေတာလဲဟင်”
ဒီလိုဆိုသော သံတိုင်နံရံများနှင့် ပိတ်လှောင်ထားရသည့် မေမေ
ကို မြင်ရုံနှင့်တည့်တည့် တေး မကြာခဏမေးသည့်။
ဒေသသည် သမီးငယ်ကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ပွေ့ဖက်

“နေမကောင်းလို့ ရှုသွားတာပေါ့သမီးရယ်”
ဟုသာ တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြေခဲ့သည်။
သမီးဆွဲခေါင်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ အတင်းဖိကပ်၍ သူ
မုတ်ညွှတ်ကုတာကို သမီးလေးမမြင်အောင် ဝှက်ကွယ်ခဲ့သည်။
“သား... သားရဲ့ညီမလေးကို သားမေမေလို မဖြစ်စေနဲ့”
ဟု တဖန်ပြောနေတတ်၏။
တစ်ခါတရံ ဖေဖေသည် မေမေနဲ့ မင်္ဂလာစုံတွဲခါတ်ပုံကြီး၏
အဖေအမိရင်း မုက်ရည်တွေကျနေတတ်သည်။

“မေရယ်... သမီးလေးကို မပွေးပါစေနဲ့လို့ မင်းဆုတောင်း
တာက ဘာဖြစ်လို့ပြောခဲ့တာလဲဟင်၊ မင်းကိုဆုံးရှုံးလိုက်ရမှ မင်းကို
အစ်ကို နီဘဝမျိုးရောက်အောင် ဆွဲခေါ်သလိုဖြစ်ခဲ့မှန်း သိခဲ့ရတယ်၊
အစ်ကိုနဲ့ မင်း ခွင့်မလွတ်ပါနဲ့မေရယ်၊ ကိုယ်တို့မိသားစုလို အဖြစ်ဆိုးမျိုး
အားလုံး မဖြစ်ကြပါစေနဲ့လို့ အစ်ကို ဆုတောင်းနေ မယ်၊ သမီးလေး
အစ်ကိုနဲ့အစ်ကိုမိသားစုကလွတ်ဖို့ အစ်ကိုတို့ ဆုတောင်းကြရ အောင်ကွယ်”
ဒေသေ့ကြေကွဲသံကို စည်း မကြာခဏ ကြားခဲ့ဖူးသည်။
ထိုစဉ်ကတော့ ဖေဖေတို့ ဘာတွေပြောနေကြသည်ကို နား

မေမေ၏ ဖေဖေ စည်းတို့ ဘိုးဘိုးဆိုသူကလည်း မေမေ
အဖေအမိပြေးလာပြီဆိုကတည်းက ခြံနဲ့တိုက်နဲ့လုပ်ငန်းဟေ့ကို

ဖြစ်သလို လွဲပြောင်းအမြစ်ဖြတ်ခဲ့ပြီး တရားဘောင်ဝင်သွားသလိုလို နိုင်ငံရပ်ခြားကိုပဲ ထွက်သွားသလိုလိုနှင့် ဘာသတင်းအစအနမှ မရတော့ဟု ဖေဖေကပြောသည်။

လူကြီးတွေ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေနှင့် ဘာတွေဖြစ်ကုန်သည်ကို သည်တုန်းက စည်း ဘာမှမသိခဲ့ပါ။

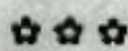
ဖေဖေ မေမေအတွက် ဘာကြောင့် တမြေ့မြေ့ခံစားကျွမ်းလောင်ခဲ့သလဲ။

ညီမလေးကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့် စိုးရိမ်နေခဲ့တာ ဘာလဲ။ ဘာဆိုဘာမှ သူမသိခဲ့တာအမှန်ပင်။

ခုတော့ ညီမလေးအတွက် သူတစ်ယောက်တည်း နိုင်ခံပူပင်နေရသည်။

ဒါတွေကို ညီမလေးကမသိရှာ။

ဪ... စိုးရိမ်ရတာတောင် တိတ်တိတ်လေး ရင်ထဲမှာ ဝှက်ထားနေရပါလား။

အခန်း (၃)

ရက်တွေကြာလာတော့လည်း လွိုင်ကော်မြို့လေးကို တေး
တေးကုန်တယ်လားနဲ့သည်။

တေးအတွက် လိုအပ်တာ ဖြည့်ဆည်းလုပ်ကိုင်ပေးဖို့ ပေးနဲ့
အဝင်းဆိုသည့်ကောင်မလေးကလည်း ရှိနေပြီ။

ဘယ်သွားသွား စက်ဘီးလေးနဲ့ လွယ်ကူသည်။

ဘယ်နေရာမှာပဲရပ်ရပ် လွိုင်ကော်မြို့ရဲ့ အလှအပများက
ရောမရှိ။

“မမလေး မောပြီလားဟင်၊ ဈေးမှာ ရှမ်းတို့ဟူးဝင်စားရ

“အေး... ကောင်သားပဲ၊ တို့စားနေကျဆိုင်မှာပဲ စားမယ်”

စိုးမိုး ◉ စာပေ

“ဟုတ်”

နှစ်ယောက်သား စက်ဘီးလည်းအပ်ထားခဲ့ဖူးမလို့၊ အတွင်းထိလည်း မဝင်ရဘဲ လက်ရာကောင်းသည့် အပြင်ထိပ်ဆုံးက သန့်သလေး ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်ကိုပဲ တန်းဝင်ခဲ့ကြသည်။

မနက်စောစော အချိန်ကောင်းကြီးပို့ ဆိုင်မှာက လှည့်ပဲနေ၏။

“အမေဆိုင်... အဝင်းတို့ကို ရှမ်းတို့ဟူးနှစ်ပွဲပေး”

“ဟေ... ”

အမေဆိုင်ဆိုသည့် ဖြူဖွေးဖွေး ဝဖိုင့်ဖိုင့်မိန်းမကြီးက ဆီထောင်ကြည့်ကာ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးမှ ...

“အဲ တစ်ပွဲပဲရတော့မှာ သမီးရဲ့၊ ဒီမှာ ခွန်အုပ်ဆိုင်မှာထားတာ ငါးပွဲတောင်မှ၊ ဒီနေ့ သမီးတို့နောက်ကျသွားပြီ”

အမြဲတမ်း လိုချင်တာရခဲ့သည့် တေး ဆတ်ခနဲခေါင်းထေသွားသည်။ စားချင်တာထက် မရတော့ဘူးဆိုတာကို မကျေနပ်ဖြစ်၏။

“တေးတို့က ဒီရောက်မှစားမယ်ဆိုပြီး တစ်လမ်းလုံး အဆီလာခဲ့ရတာ၊ အဲဒီထဲက တစ်ပွဲပဲပေးပါ”

“အံ့ဟ ဘယ်သူက စားပြီးသားကို ထပ်စားမှာလဲ၊ ဒီကလေးဒီကျမှစားဖို့လာတာ၊ လုံးဝ ဖွဲမပေးနိုင်ဘူး၊ မေဆိုင် ခုပြင်တော့လူမမြင်ရဘဲ အသံကထွက်လာ၏။

ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားလေးလူငယ်ပဲဆိုတာတော့ တေးသိလို့ကာ

“ယောက်ျားလေးတွေဖြစ်ပြီးတော့ ပိန်းကလေးနဲ့ ပြိုင်သေးတယ်၊ လေးပွဲတောင်ရနေတာပဲ၊ တစ်ပွဲလေးပေးရတာ ဘာကြောင့်

အမေဆိုင်က တေးတို့ကို ဦးစားပေးနေော်"

"အမေဆိုင်နဲ့အမေဆိုင်ဘူး၊ တို့မှာထားပြီးသား"

တစ်ယောက်က အမေဆိုင်။ တစ်ယောက်က ပို၍ရင်းနှီးပုံ

အမေဆိုင်တဲ့။

တစ်ယောက်လုံးက ဖောက်သည်တွေချည်းဖြစ်ပေမယ့် မိန်း

အမေဆိုင်က ဦးစားပေးချင်နေသည်။

အမေဆိုင်

"အမေဆိုင် ပြင်လေ"

"အမေဆိုင် ဒီကိုတစ်ပွဲပေး အမေဆိုင်"

"ဟ ခုတ်ကြီးပါလား"

တစ်ယောက်က သူတစ်ယောက်တည်း နိုင်ခံဖြစ်လျက် စိတ်

အရပ်လိုက်လေရာ ထိုင်စရာမရှိသေးသည့်တေးနှင့် မျက်နှာ

အမေဆိုင်အသွားကြော်။

"ဟင်"

အမေဆိုင်အောက်သာသာ ပျော့နွဲ့သောဆံပင်လေးများနှင့် ဝင်းဖန့်

မျက်နှာလေး။

ခွန်အုပ်ဆိုင်း 'ဟင်' ကနဲဖြစ်သွားလောက်အောင်ကို

အမေဆိုင်ပျောက်ဝန်းလေးတွေက လှနေသည်။

အရပ်က မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ရှားပါးသော ငါးပေရှစ်

အမေဆိုင်နဲ့အမေဆိုင် အရပ်မျိုး။

ရမ်းဘောင်းဘီအနီရဲရဲ ပွပွလေးဝတ်ထားပေမယ့် ကိုယ်

အမေဆိုင်နဲ့ရဲရဲလေးနှင့်ဆိုတော့ ကိုယ်လုံးအလှက ထင်ရှားနေသည်။

လိုတိုင်းတ၍ ရနေကျဖြစ်သော နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်လေး

အမေဆိုင်က တင်းတင်းစေ့စေ့နေသည်။

စိုးမိုး ◊ စာပေ

သူ့မှာ ထိုမျက်နှာလေးကိုရော ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံးကိုပါ တစ်
စာမောဖြစ်သွားရသည်။

“ဟေ့ကောင်”

“အမ် . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

အောက်ကထိုင်နေသည့် သူငယ်ချင်းက လက်တို့တော့ မ
မလဲရယ်၍ ဆံပင်တစ်ချက်သပ်လိုက်ရင်း . . .

“တစ်ပွဲတည်းပဲဟာ ပေးလိုက်ပါကွာ”

ရယ်ကျဲကျဲ မချိုမချဉ်နှင့်ပြော၍ ဖတ်ခနဲ မျက်စိမှိတ်
လိုက်သည်။

တေးမျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်နှာကို ချက်ချင်း
လွှဲပစ်လိုက်မိ၏။

မျက်ဝန်းထဲမှာ နီကျင့်ကျင့်ဆံပင်ပါးပါးဂုတ်ထောက်နှင့် နှုတ်
ခမ်းနဲ့ပါးမို့လေးတွေရဲနေသော ရှမ်းမင်းသား၏ ပုံရိပ်လေးက စွဲသွား
ပြီဖြစ်၏။

သူ ရှမ်းသွေးပါတယ်ဆိုတာ မေးကြည့်ဖို့မလိုပါ။

ဒါမှမဟုတ် ရှမ်းစစ်စစ်ပဲဖြစ်မည်လား။

တေးမြင်ဖူးသမျှ ယောက်ျားတွေထဲမှာတော့ သူဟာ အခု
ဆုံးပါပဲ။

နှစ်ဦးသား၏ ရင်ခုန်သံများကြားမှာ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားကြသ
လူတွေ။

တီးတိုးပြော၍ ရယ်ကြသံတွေကို ဘာဆိုဘာမှ ဂရုမစို
မိတော့ပါ။

ဒီနေ့စားရသည့် ရှမ်းတို့ဟူးအရသာကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်
မှန်းမသိ။

သူနိုရာဘက်သို့ မရဲတရဲလှမ်းကြည့်မိတိုင်း စူးစူးရဲရဲကြည့်
လာတတ်သည် မျက်ဝန်းအစုံနှင့်သာ ပက်ပင်းတိုးရသည်။

ရင်တွေခုန်နေလိုက်တာ။ ကမ္ဘာမှာ ဘယ်လိုတူရိယာမျိုးနဲ့မှ
သတ်မတိုနိုင်သော သံစဉ်တွေ ရင်ထဲမှာဖြစ်ထွန်းနေသည်။

“မမလေး... စားလို့ကောင်းရဲ့လားဟင်”

အဝင်းက လည်သည်။

ဆိုင်ကပြန်ထွက်လာကြသည်နှင့် ပြုံးစိစိလေးမေးသည်။

“အရမ်းချောတာပဲနော် မမလေး၊ မမလေးနဲ့ လိုက်တယ်”

“အဝင်းနော်”

“တကယ်ပြောတာ၊ သူ့ကို အဝင်းသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက
အသိမနေတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်မြို့မှာ ကိုယ့်ညွှန်သည်ဖြစ်နေ

“ဟုတ်လား... သူက ရှမ်းစစ်စစ်ပေါ့”

“အင်း... ဖော်ဘွားမျိုးတွေလေ၊ နေတာတောင်မှ သပ်သပ်
အညံ့တော့မလား ထင်ရအောင် သီးသန့်နေတာ၊ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်
လာမယား သားမက် ချွေးမ မြေး၊ မြေးမ အလုပ်သမားတွေက
အသိသူဘယ်ဝါနဲ့မှ မရောနှောဘူး၊ ဘုရားထူးခံတွေပေါ့”

“ဪ... ဒါမျိုးတွေက ရှိသေးတယ်လား”

“ရှိပေါ့... သိပ်ကိုကိုနိုးခမ်းကြီးကြတာ၊ အဲဒီသားနှစ်ယောက်
ခုလို အုပ်မရ ထိန်းမရ သွားတာလာတာတွေ ဖြစ်ကုန်တာ”

“တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်ပေါ့”

“ရှိသေးတယ်”

နှစ်ယောက်သား ကုန်းဆင်းထိပ်တစ်ခုမှာ ဆင်းလိုက်ကြပြီး
အမှတ်တူ ပြုတ်ကျပ်နေသည့် ချယ်ရီပင်ကြီးအောက်မှာ နားလိုက်

ကြသည်။

သို့သော် နှစ်ယောက်လုံးပဲ မထိုင်ဖြစ်ကြပါ။

စက်ဘီးတွေကို ဒေါက်ထောက်ပြီး ထိုအနားမှာပဲ လာထောက်မေးတင်၍ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

“သူ့အစ်ကိုက ခွန်သာဆိုင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ သူက ခွန်သာဆိုင်းဆိုတော့ ဟိုတစ်ယောက်က ခွန်သာဆိုင်းပေါ့”

အဝင်းက လက်ညှိုးလေးထောင်၍ သေချာစဉ်းစားပြောပြီးမှ . . .

“သူတို့ညီအစ်ကိုက နှစ်ယောက်လုံးချောတယ် မမလေး ဒါပေမဲ့ အငယ်ကပိုချောတာ၊ ဘယ်သူကအကြီး ဘယ်သူက အငယ်လဲတော့မသိဘူး၊ အဝင်းထင်တာတော့ သူက အငယ်ပဲဖြစ်မှာ မျက်နှာကနုဖတ်နေတာပဲ၊ မမလေးကို မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်တာ အမြင်တယ်၊ ခစ် . . . ခစ်”

အဝင်းရယ်တော့ တေးလည်း ရှက်ရှက်နှင့်ရယ်မိသည်။

ပြန်ပြောတာလေးနဲ့တောင် ရင်တွေခုန်လာလိုက်တာ ဗဟုတော့။

“သူတို့က ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင် မမလေးရဲ့၊ ယောက်ျားတွေဖြစ်ပြီး မမလေးမြင်တယ်မဟုတ်လား၊ တအားချောတာ၊ ပြီးပေးဖော်ဘွားတွေလေး၊ ချမ်းသာလိုက်တာလည်း ကျိကျိတက်ပဲ၊ မမလေးလုံးကိုလိုက်တယ်”

“တော်ပါတော့ဟယ်၊ ကဲ . . . သွားမယ်”

တေး သာယာတာကသပ်သပ် ရှက်လည်းရှက်မိကာ စက်ဘီးကို ဒေါက်ဖြုတ်၍ ရှေ့ကထွက်၏။

“ဟယ် မမလေး၊ ဟိုမှာ သူတို့၊ သူတို့ပါလာတယ်တော့”

အလယ်မှာ ခွန်အုပ်ဆိုင်

“ဟဲ့”

တေး ဝမ်းသာသွားသလိုလို လန်သွားသလိုလိုနှင့် တစ်ကိုယ်
တည်းသွားကာ နောက်ကိုလည်း လှည့်မကြည့်ရဲတော့ဘဲ . . .

“အင်း မကြည့်နဲ့၊ ပြန်ပြန်တက် . . . သွားမယ်”

သူ ဘာလိုလိုက်လာတာလဲ။

ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလည်း ခံစားလာရသည်။

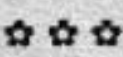
“ညီမလေး လုံးဝ ရည်းစားမထားရတူးနော် ကျန်တာ အားလုံး
အားလုံးပေါ့မယ်၊ ခွင့်လွှတ်မယ်၊ ရည်းစားထားဖို့ကို စိတ်တောင်
မရှိတော့ဘူး”

ဒီတေးကိုပြောတိုင်း ကိုကို့မျက်နှာက နူးညံ့မှုအပြုံးတွေ
ပျောက်နေကျ နူးညံ့မှုတွေ ဘာမှမရှိတော့တာ တေးသိနေခဲ့သည်။

ဒါဟာ နှမအပျိုဖြစ်လို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး ဆုံးမတားဆီးတာ
ပဲလားလို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပိတ်လှောင်လိုတာမျိုး ဖြစ်သည်။

တေး ရည်းစားထားလို့မဖြစ်ပါ။

ဆိုအကြောင်းတရားကြောင့် တေးသည် နောက်ကို လုံးဝ
မကြည့်ရဲဘဲ သူ၏ ချောမောသောမျက်နှာကိုလည်း ဇွတ်အတင်း
မကြည့်ရဲဘဲ ကြိုးစား၍ . . .

အခန်း (၄)

“မမလေး... ဒီနေ့ စောထွက်ရအောင်၊ တော်ကြာ
တို့ဟူး မမှီဘဲနေဦးမယ်”

“မစားတော့ဘူး အဝင်း၊ နောက်ကို အဲဒီဆိုင်ကို
မသွားတော့ဘူး”

အဝင်းကတော့ တအံ့တသြဖြစ်သွားမှာပင်။

သူမအပြင်ထဲမှာ တေးကလည်းလှသည်။

ခွန်အုပ်ဆိုင်းကလည်း ချောသည်။

နှစ်ယောက်လုံးက ငွေးကြေးချမ်းသာသောသူတွေချည်း

သည်။

ပြီးတော့ တေးနဲ့ခွန်အုပ်ဆိုင်း ဟိုနေ့ကတော့ စတဲ့သူ

စိုးမိုး © မာပေ

ဤသို့သောပြုံးလို့။

ဒီနေ့ဆို အဆင်ပြေသွားကြမှာပဲလို့ ထင်မည်မှာမလွဲ။

ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲဟု အဝင်းမမေးရဲပါ။

တေးမျက်နှာလေးက ဆွေးဆွေးငေးငေးလေးဖြစ်နေလျက်

ခေါင်းကော်ဘီးစီးထွက်နေကျလို ရွှင်ရွှင်ပျပျမရှိ။

တေး ဘယ်လိုလုပ် ရွှင်ပျနိုင်ပါမည်နည်း။

ဧကလေး ဖျတ်ခနဲ ရင်ခုန်ခဲ့သည့်လှိုင်းခတ်သံက တစ်နေ့
တစ်ညလုံး နှိပ်စက်ခဲ့လိုက်တာ။ အိပ်မက်ထဲမှာပင် သူနဲ့တွေ့၍
ဆော်လိုက်ရတာ။

မိုးလင်းတော့ ရင်ထဲမှာဟာသွားသည်။

တကယ်ဆို ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တာ။

ကိုကိုကို တေး ဆိုးနွဲ့နေမိတာက သပ်သပ်။

ကိုကို တေးဆီးပိတ်ပင်လာပြီဆို ရှေ့မတိုးရဲခဲ့တာလည်း ငယ်
သက်တည် ဘာ ရှိသေလာခဲ့သည့်အကျင့် ဖြစ်သည်။

ရည်းစားမထားရဘူးလို့ တေးမြစ်ထားသော်လည်း ကိုကို
တေး တေးအတွက် နတ်တို့ဖန်ဆင်းသကဲ့သို့ ဘာမဆိုဖြစ်အောင် ဖန်
ဆင်းပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ကိုကို မနှစ်သက်တာကို သွေဖီလုပ်ခဲ့မိ၍ ကိုကိုငြိုငြင်မှာ။

ကိုကိုဆီကရနေတဲ့ အချစ်တွေ အကြင်နာတွေ လျော့ပါး
သွားမှာ တေး ဘယ်လိုမှမခံစားနိုင်။

ထို့ကြောင့် အချစ်ကိုရှာဖို့ တေး စိတ်မကူးတော့ပါ။

ဤနေရာသို့ သွားလျှင် ဤလူနှင့်တွေ့နိုင်သည်။

မနေ့ကတွေ့ခဲ့တာမို့ ဒီနေ့ ထပ်စောင့်နေခဲ့လျှင် ဆုံကြတဲ့

အခါ တေး သူ့ကို ရှောင်ဖယ်ဖို့ခက်တော့မည်။

စက်ဘီးလေးက မှန်မှန်လေးလိမ့်နေပေမယ့် လေက ဟူးဟူး ရှားရှား တိုက်ခတ်နေတာကြောင့် တေးရဲ့ခံစားလေးတွေ လေထဲမှာ တလွင့်လွင့် ဝေ့ဝေ့လျက် နောက်မှာ ဝဲခါနေသည်။

“တကယ်လှတယ်ဗျာ၊ တောင်ပေါ် ချယ်ရီတွေငိုကုန်ကြပြီ၊ နာမည်လေး မသိရဘူးလားဟင်”

“ဟင်”

အတွေးနဲ့လွင့်ပျောနေသည့် တေးမျက်နှာလေး ဆတ်ခနဲ လှည့်သွား၏။

ဘယ်ကဘယ်လို လိုက်ပါလာမှန်းမသိသော ခွန်အုပ်ဆိုင်း။

သူမဘေးမှာ စက်ဘီးကပ်စီးနဲ့ ကပ်ကပ်လေးစီး၍ လိမ့်ပါ လာသည့် အဝင်းက ရှေ့နည်းနည်းရောက်နေရာမှ နောက်ကို တအံ့ တပြေးလေးလှည့်ကြည့်ကာ ခပ်သောသောလေး ဆက်လိမ့်သွား၏။

နောက်မှာ စက်ဘီးလေးစီးက ခပ်ကျဲကျဲ ချန်နေခဲ့လျက် အတော်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ...

“ဆိုင်း... ငါတို့သွားနှင့်ပြီ”

ဟုဆို၍ အားစိုက်နင်းထွက်သွားကြ၏။

သူက တေးရဲ့ဘေးမှာ လက်ကိုင်ချင်းထိတော့မတတ် ကပ် စီးကာ ...

“ဘယ်လိုလဲကွာ၊ နာမည်လေးတောင် မပြောချင်ဘူးလား”

“သူ့... သူ ဘာဖြစ်လို့လိုက်လာတာလဲ၊ တေး သူနဲ့ မခင် ချင်ဘူး”

“ဟာ... ခင်မင်ခွင့်တောင် မတောင်းရသေးဘူး၊ ပြတ်ပြတ် သားသားကြီးပါလား၊ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒီမှာ တစ်ညလုံး အိပ်မရလို့ စီးကရက်တစ်ဘူးကုန်တယ်၊ အအေးသုံးပုလင်း၊ သီချင်းကိုးပုဒ်

စိုးစိုး ◆ စာပေ

အိမ်ထောင်ရေးလွန်းလို့ မနက်မိုးလင်းတော့ မစားနိုင်မသောက်နိုင်ဖြစ်
ပြီး တို့ဟူးဆိုင်ကျမှ မျက်နှာလေးကို ကြည့်စားမယ်ဆိုပြီး စောင့်
နေတာ ပြန်ခင်နော်”

တေး တစောင်းရယ်နေသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းရဲ့ရဲ့ နီမြန်းမြန်း
အပြင်တို့ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်၍ တေး မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်မိသည်။
သူ့အလှအပများမှာ ငြိတွယ်လို့လုံးဝမဖြစ်။

‘ဟေ့ . . . ဟာကွာ၊ ဒီဘက်ကိုလှည့်ဦး၊ တို့ တကယ်ပြော
နေတာ ခုနပြောတာတွေထဲမှာ အပိုတစ်လုံးမှမပါဘူးနော်၊ တို့ မင်း
အိမ်ကိုလည်းသိခဲ့ပြီ၊ ခင်ချင်ပါတယ်ဆိုတာ ပြန်မခင်ရင်တော့ အိမ်ကို
နှုတ်လာမှာပဲ”

“အို”

တေး သူ့ဘက်ကိုလှည့်လိုက်တော့ သူ့ကရယ်သည်။

“ခဏလေးရပ်ပါဦး၊ စကားပြောရအောင်”

“အို . . . မဖြစ်ပါဘူး၊ တေးကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့နော်၊ တေး
ဘယ်သူနဲ့မှ မခင်ချင်ဘူး၊ သိလည်းမသိချင်ဘူး”

“ဟာ . . . ဒီလိုတော့မရဘူး”

သူက ရှေ့ကိုရောက်အောင် နင်းချသွားပြီး ချယ်ရီပင်ရိပ်မှာ
သူ့ဘီးကိုရပ်၍ ဒေါက်ထောက်လိုက်၏။

တေးက စက်ဘီးကို တဘက်ကပ်၍ ဇွတ်နင်းပြေးဖို့
ကြိုးစား၏။

“ဟေ့ . . . ခဏ . . . ခဏလေးပါကွာ”

“အို”

ခွန်အုပ်ဆိုင်က ရှေ့ကပိတ်ကာပြီး တေး၏စက်ဘီးလက်ကိုင်
တို့ ဖမ်းကိုင်ပစ်လိုက်၏။

စက်ဘီးကောလူပါ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြစ်သွားကာ တေး ဆင်း
လိုက်ရတော့သည်။

“ဆောရီးနော် . . . တို့ရမ်းကားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကို
ဘယ်လိုမှကို မေ့လို့မရတော့လို့”

တေးကို ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။

ရင်တွေတအားဆောင့်ခုန်လျက် တေး သူ့မျက်နှာကိုလည်း
မကြည့်ရဲတော့။

သူ ဒီလောက် ရဲရဲတင်းတင်းပြုမူနေတာ ဒီလိုပဲ ပြုနေကျ
လား။

အတွေးစိတ်လေးလည်း ဝင်မိသည်။

“တို့ကို နာမည်လေးတော့ပြောခဲ့ပါ၊ ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်၊
ခြံတံခါးဝမှာ တိုင်းတရားသူကြီး ဦးစည်းရုံးညီဆိုတာတော့ သိတယ်၊
သားအဖလောက် မကွာပါဘူး၊ မောင်နှမမဟုတ်လား”

“အင်း”

“နာမည်ပြောလေ”

“ဟင့်အင်း . . . မပြောချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ”

ခွန်အုပ်ဆိုင်းက တေးဘက်ကိုကူးလာပြီး နီးနီးကပ်ကပ်
လေးရပ်၍ မျက်နှာကို စူးစိုက်ငုံ့ကြည့်သည်။

“မင်းတို့မောင်နှမ ရန်ကုန်ကမဟုတ်လား၊ ရန်ကုန်သူ ရန်
ကုန်သားတွေ တကယ်ချောတာပဲနော်၊ တစ်ဝိုင်းခွဲကြည့်လေလှလေပဲ”

“ဒီမှာ”

“ဟင်”

“တေး . . . တကယ်တောင်းပန်တာပါ၊ ကိုကိုက အရမ်းကို

စိုးမိုး ◊ စာပေ

ဆင်းကမ်းကြီးတာ၊ တေးကိုလည်း ချစ်တယ်၊ ယောက်ျားလေးသူငယ်
ခင်းတွေထားဖို့ လုံးဝခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဖယ်ပါ၊ တေးသွားပါရစေ”

“နာမည်က တေးတဲ့လား”

“အလင်္ကာတေး”

“လှလိုက်တာကွာ၊ တို့ကတော့ သူများခေါ်သလို မခေါ်ချင်
ဘူး အလင်္ကာလိုပဲ ခေါ်မယ်နော်”

တေး သူ့ကို စိတ်ပျက်စွာပဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူကလည်း တေးမျှော်ဝန်းလေးတွေကို နားလည်သလို
ပြုံးပြခြင်း။

“ခင်တာလေးနဲ့တော့ ဘာမှဖြစ်မသွားနိုင်ပါဘူး အလင်္ကာ၊
သူလည်း ရာထူးကကြီးပေမယ့် ငယ်ငယ်ပဲရှိပါသေးတယ်၊ ပညာတတ်
တစ်ယောက်က ဒီလောက်တော့ နားလည်မှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ မသိဘူးကွာ၊ တေး
ပြောချင်တော့ဘူး၊ သူ့ဟာသူ ခင်ချင်ခင်မခင်ချင်နေ တေးကို လမ်း
တွေလည်းနှုတ်မဆက်ပါနဲ့၊ အိမ်ရှေ့မှာလည်း လာမရပ်နဲ့၊ ဒါပဲ...
အယ်...”

“ဟာ... နေဦး ပြောသွားလိုက်တာ ဘူးတွေချည်းပဲ ရက်စက်
တယ်ကွာ”

တေးက စက်ဘီးကိုအတင်းဆွဲသည်။

သူက ဇွတ်ဖိကိုင်ထား၍ အတင်းကာဆီးထားသည်။

အဝင်းကလည်း အတော်လှမ်းလှမ်းမှာ စက်ဘီးလေးကိုင်
လျက် ရပ်စောင့်နေရှာသည်။ သူ့ကြောင့် တေး စိတ်ညစ်ရပါပြီ။

“အလင်္ကာ... တို့စတွေ့ခဲ့တာ မကြာသေးပေမယ့် ငြိ
တွယ်ခဲ့တာကတော့ အခိုင်အမာပါပဲ၊ တို့လိုပဲ မင်းမျှော်ဝန်းလေးတွေ

ထဲမှာ တို့ကို ရင်းနှီးနေတယ်ဆိုတာ တို့သိတယ်၊ တို့ကိုခင်တယ် မဟုတ်လား”

“ခင်တယ်ဆိုပြီး သူက ဒီတိုင်းနေသွားမှာမို့လို့လား”

“နေ... အဲ... ဟို... ခင်တာကအရင်လေ၊ ခင်မင်ခွင့် ပေးမယ် မပေးဘူးပဲ အလင်္ကာအရင်ပြော”

“မပေးဘူး”

“အဲဒီလိုတော့မလုပ်နဲ့ကွာ၊ အလင်္ကာ့မျက်လုံးတွေကို တို့ နားလည်နေပြီးသား၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကြေးနော်၊ ခင်တယ် မဟုတ်လား”

တေးက သူ့မျက်နှာကို ခပ်စူးစူးလေးမော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်တော့မှ ရည်းစားစကားမပြောဘူးဆိုရင် ခင်မယ်”

သူက လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်ပြီး-လက်ကိုင်မှာဆုပ်ကိုင်ထားသည့် တေးလက်ကလေးဘေးမှာ ထိကပ်ဆုပ်ကိုင်၍...

“ဒါဆို နောက် ဘယ်တော့မှ ရည်းစားစကားမပြောမိအောင် ခုပဲပြောမယ်၊ အလင်္ကာကို တို့ မြင်မြင်ချင်းကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းချစ် သွားတာ၊ ကဲ မယုံဘူးလို့ပြောမှာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

စကားပြောနေရင်း ရင်းနှီးမှုလေးတွေ ပိုလာရသည်။

စိတ်ပျက်နေရာမှ ပြုံးယောင်သမ်းလာခဲ့သည့် တေးမျက်နှာ လေးက နုသစ်လှပနေသည်။

သူနဲ့ထိနေသည့်လက်ကို ဘေးရွှေ့လိုက်တော့ သူက ကပ် လျက်လိုက်ရွှေ့ကာ...

“ရှေးရေစက်ဆိုတာ သိပ်ကိုဆန်းကြယ်တာ အလင်္ကာ့၊ တို့နှစ်ယောက် အရင်ဘဝက ဘယ်လိုဆုံဆည်းခဲ့ဖူးသလဲ မသိဘူး။

ရိုးမိုး ◆ တပေ

အဲဒါ မင်းကို မြင်မြင်ချင်းပဲ ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသလို စွဲစွဲလမ်းလမ်းကြီးကို ခြစ်သွားတာ ယုံလားဟင်”

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာလည်း ဒီလိုပဲလေ။
တေး မပြောဖြစ်ပေမယ့် မျက်လွှာလေးချပစ်လိုက်ကာ . . .
“တေး သွားတော့မယ်”
“အလင်္ကာ”

ခွန်ဘုပ်ဆိုင်းလေသံသည် ပေါ့ပျက်ပျက်ပုံစံမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ လေးနက်လှိုက်လှဲခြင်းများနှင့် . . . ။

“ခုမြင်ခုကြိုက်လို့ တို့ကိုထင်ပြီး တို့အချစ်ကိုတော့ ပျက်ဆည်မပြုပါနဲ့ကွာ၊ အလင်္ကာကို တို့ တကယ်မြတ်နိုးတာ”

တေးက စက်ဘီးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ထားလျက် လေတိုက်၍ မျက်နှာရှေ့မှာ ဝှေ့ဝဲနေသည့် ဆံပင်တွေကို အသာလေးဖယ်ရှားပစ်မင်း . . .

“တေး ရည်းစားထားလို့မရဘူးဆိုတာ သူ့ကို ယုံကြည်ခြင်း ဆယ်ကြည်ခြင်းနဲ့ လုံးဝမဆိုင်ဘူး၊ တေး တကယ်မဖြစ်နိုင်လို့ တကယ် ငြင်းနေတယ်ဆိုတာ သူ တစ်နေ့ဟော့ သိလာမှာပါ”

“အလင်္ကာ”
တေးက စက်ဘီးကို ရှေ့ကိုစွတ်တွန်းတက်သည်။
သူက လက်ကိုင်ကိုကိုင်လျက်နှင့် နောက်ပြန်တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်လိုက်လာ၏။

သူသည် လမ်းကို နောက်ပြန်လျှောက်ရင်း တေးမျက်နှာလေးကိုသာ တစိုက်မတ်မတ်ကြည့်နေကာ . . .

“အလင်္ကာကိုယ်တိုင်က တို့ကိုရင်းနှီးလက်ခံတယ် မဟုတ်ဘူး၊ အလင်္ကာ့အစ်ကိုကြောင့်ဆိုတာက သပ်သပ်လေ၊ အဲဒါကို

ဖိုးဖိုး ၀ စာပေ

ပြောခဲ့ပါလားဟင်၊ မင်းအချစ်ကိုရဖို့ တို့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစား
မယ်”

“အဲဒါ တေးဒုက္ခရောက်အောင် သူလုပ်တာပဲ၊ ဒီက ကြီး
စားလေလေ ကိုကိုက တေးကို ချုပ်ချယ်လေပဲနေမှာ”

“ဒါ ကိုယ်နပ်ပါတယ်၊ အဓိကက အချစ်ကိုရဖို့ပဲ”
ခွန်အုပ်ဆိုင်းက စက်ဘီးကိုလွှတ်ပေး၍ ကိုယ်ကိုပါ ဖယ်
ပေးလိုက်သည်။

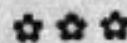
ပြီးတော့ တေးခေါင်းလေးကို ငုံ့နမ်းတော့မလိုလို သူမျက်နှာ
ကို ငုံ့ချကာ . . .

“သိပ်ချစ်တာပဲ”

ဟု တိုးတိုးလေးကပ်ပြောလိုက်၏။

တေး မျက်နှာလေးငုံ့ထားမိပေမယ့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေက
ပြုံးရီနေသည်။

အချစ်ဟာ အရာရာကို ဖန်ဆင်းခဲ့လေသလား . . . ။

အခန်း (၅)

နိပူပူလေးသောက်လိုက်ဦးကိုကိုဟု ပြောပြီး ညီမလေး
ဘယ့်သွားသည့် နွားနို့တွေလည်း အငွေ့သေနေပြီဖြစ်သည်။

သူ့မှာ လက်နှိပ်စက်ပေါ်လက်တင်ရင်း သက်သေထွက်ဆို
ချက်များကို ရိုက်နှိပ်ခြင်းက ဝေဝေစီစီထွက်မလာဘဲ ပြတ်တောက်
ပြတ်တောက်နှင့် ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီးဖြစ်နေသည်။

တစ်ခါတရံ၌ တရားလိုနှင့် တရားခံအား ပြိုင်နေတတ်သော
အမှုမျိုးတွေကို စီရင်ချက်ချရသည်မှာ အလွန် ဦးနှောက်ခြောက်
သည့်အလုပ် ဖြစ်သည်။

တရားလို ရှေ့နေကလည်း တော်သည်။ လူသက်သေ ပစ္စည်း
သက်သေအားလုံး ခိုင်လုံနေ၏။ တရားခံရှေ့နေကလည်း မည့်ဘဲ ခုခံ

ဖိုးမိုး ☉ တဖေ

ချေဖျက်နိုင်နေသည်ဆိုလျှင် ထိုအခြေအနေအတိုင်း နောက်ဆုံး
စီရင်ချက်ချဖို့ထိ ဖြစ်နေခဲ့ပါလား။ တရားသူကြီးဦးနှောက်ခြောက်
တော့သည်။

“ဟင်... ကိုကို ခုထိ နို့မသောက်ရသေးဘူးလား၊ အေးထဲ
ကုန်ပြီပေါ့”

တေးက ငယ်ငယ်ကတည်းက အစ်ကိုကို ဆိုးနွဲ့နေကျ
အခန်းထဲကို ဇွတ်ဝင်လာကာ နွားနို့ဖန်ခွက်ကို ခါးလေးကိုင်သွား
အောင် ငုံ့ကြည့်၍...

“တေးက ကိုကို ပူပူလေးသောက်မှာပဲဆိုပြီး အုပ်တော
မအုပ်ပေးခဲ့မိဘူး၊ ယင်တွေဘာတွေများ ကျကုန်ပြီလားမသိဘူး”

ပြောပြီး ဖန်ခွက်ဝကျဉ်းကျဉ်းလေးကို ပိုက်စိတ်တိုက်ရှာ
သေးသည်။

သူ့မှာ စိတ်ညစ်နေတာတွေ ပြေးလွင့်ကုန်ကာ ညီမလေး
ခေါင်းလေးကို ချစ်စနိုး ဖိပွတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာကောင်မှမဝင်ပါဘူး ညီမလေးရာ၊ ဘာလဲ၊ မှန်တီ
လိုနေသေးလား”

“မရယ်နဲ့ကိုကိုရ၊ ရောဂါပိုးမွှားဆိုတာ လူကိုသေစေပေမယ့်
ပြူးပြူးပြဲပြဲကြီး မြင်နေရတာမဟုတ်ဘူး၊ နေဦး... ဒါတွေ မသောက်
နဲ့တော့၊ ကျန်တဲ့နို့ကို ညီမလေးထပ်နှွေးလိုက်မယ်”

နို့ခွက်ကိုဟိုင်သည့် ညီမလေးလက်ကို ဆွဲထား၍ သူ
လိုက်သည်။

“အလုပ်ရှုပ်အောင် ညီမလေးရာ၊ ပေး... ပေး ကိုကို
သောက်လိုက်မယ်”

“ဟာ... မသောက်နဲ့တော့၊ ကောင်းမှမကောင်းတော့တာ

“ကောင်းပါတယ်”

“မကောင်းတော့ပါဘူးဆို”

“ခွမ်း”

“အမလေး”

“ဟာ”

မောင်နှမနှစ်ယောက်ကြားထဲမှာ နို့ခွက်က ခွမ်းခနဲကျကွဲသွား

စောမျှကြောင်သွားပြီး တေးက ကပျာကယာ ထိုင်ချလိုက်
ခနဲကွဲစတွေကို ကောက်သည်။

“မကောက်နဲ့ညီမလေး၊ လက်ရှသွားမယ်၊ အဝင်းကို ခေါ်

“အား”

စည်းပြော၍မှ စကားမဆုံးသေး တေးလက်ကလေး ဆတ်ခနဲ
ထက်တွန့်သွား၏။

“ညီမလေး”

စည်း ကုလားထိုင်ပေါ်ကနေ ကမန်းကတန်းဆင်းထိုင်လိုက်
အတင်းဖိဆုပ်ပစ်လိုက်သည့် တေးလက်သီးဆုပ်လေးကို ဆွဲယူ
ညှပ်လိုက်၏။

“ဟာ တော်တော်ရှသွားတာပဲ”

လက်ဖဝါးကိုဖြန့်လိုက်တော့ လက်ထိပ်မှထိရှာသွားသည့် ဒဏ်
သွေးတို့က လက်ဝါးတစ်ပြင်လုံး ချင်းချင်းနီနေပြီ။

“အဝင်းရေ”

“ရှင်”

အဝင်း ချက်ချင်း ရောက်လာသည်။

“ဟယ်... သွေးတွေ ပါလား။ ဘာ... ဘာဖြစ်သွားတယ်ဟင်”

“ဖန်ကွဲရှုသွားတာ၊ အရက်ပျံ့နဲ့ဆေးယူလာခဲ့”

“ဟုတ်”

အဝင်း ပြန်ပြေးသွားသည်နှင့် စည်း ညီမဖြစ်သူများကို ကြည့်လိုက်ရာ သွေးတွေကို မျက်လုံးပြူးလေးနှင့်ကြည့်ကာ တင်းငြိမ်သက်နေသည်။

“ညီမလေး... ညီမလေး”

တေးကိုယ်လုံးလေးကို လှုပ်ခေါ်လိုက်တော့ တေး နှုတ်လေးတွေလှုပ်ခတ်လာကာ ခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်းပစ်၏။

“ညီမလေး”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ကြောက်တယ်၊ ဒါကြီးကို လွင့်ပစ်ပေး။ ခုသွားပစ်ပေး”

တေး သူ့လက်ကိုသူကြည့်ကာ ကြောက်အားလန့်အားအော်သည်။

“ညီမလေး... သတိထားလေကွာ၊ ဘာမှမဖြစ်တူး၊ ဆေးလိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာ၊ မကြောက်နဲ့နော်”

“ကြောက်တယ်... ဟင့်အင်း... သွေးတွေ သွေးတွေ ဒါကြီးပဲ”

တေး လက်ကိုကြည့်၍ မျက်ရည်တွေကျလာသည်။ ချောက်ချားနေသည့်မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ကာ စည်းစိတ်တွေဖြစ်လာခဲ့၏။

သွေးတို့နှင့်ရဲ့နေသော လက်ကို ပုဆိုးခါးစပ်နှင့် ပွတ်သုတ်လိုက်၏။

ကလေးကတန်းလုပ်လိုက်မိသည်က ဘာမှ စဉ်းစားချိန်မရ
အထိ နှိပ်စိတ်နှင့် အလောတကြီးဖြစ်သည်။

သုတ်ပေးနေရင်း ဒီသွေးကို ညီမလေးကြောက်တာဟု တွေး
အထိ ခြောင်ခင်အောင် သေချာကရုစိုက်ကာ သွေးထွက်နေသော
အထိနှင့် လက်ညှိုးထိပ်လေးကို သူ့လက်ဖဝါးထဲမှာ ဖိဆုပ်
အထိသည်။

“ဘာမှမရှိတော့ဘူး ညီမလေးရ. . . တွေ့လား”

အေး မျက်ဝန်းလေးတွေ ယောက်ယက်ခတ်နေကာ သွေးတွေ
အထိကုန်လဲဆိုသည့် မှုမမှန်သေးသောအတွေးတွေကို ထိုမျက်
အထိမှာ မြင်နေရသည်။

ထိုစဉ် အဝင်းရောက်လာသည်။

ရေခွေးဇလုံ အရက်ပျံ ဆေးပုလင်းနှင့် ပတ်တီးလိပ်က အစ
အထိလှလာ၏။ တေး လက်ကလေးတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ အေးစက်
အထိသည်။

“လာ. . . ညီမလေး. . . ထ”

ညှင်း ညီမလေးကို တွဲခေါ်ထလာခဲ့စဉ် တေးမျက်နှာလေးမှာ
အထိနှင့် ရွဲနှစ်နေသည်။ ထိုင်လိုက်တော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်မီခို

“မျက်လုံးမှိတ်ထား ညီမလေး၊ ကိုကို အနာကိုဆေးထည့်
အထိ လျှောက်ပေနေတာတွေကို ရေခွေးလေးနဲ့ဆေးပယ်၊ ဘာမှ
အထိ ဒဏ်ရာက သေးသေးလေးပါ။ သွေးထွက်များသွားလို့”

အနည်းငယ်တည်ငြိမ်သွားပြီဖြစ်သည့် တေးမျက်နှာလေးတွေ
အထိ မော့ကြည့်လာကာ. . .

“သွေးတွေ ဒီလောက်ထွက်နေတာ ဒဏ်ရာက သေးသေး

လေးဟုတ်မလား ကိုကိုရဲ့”

မျက်ရည်လူးနေသည့် မျက်တောင်ရှည်တွေ ပူးတွဲခိုက်သော မျက်ဝန်းလေးတွေကို ငုံ့ကြည့်ကာ စည်း “ချစ်စနိုးရယ် စိတ်လည်း အေးသွားခဲ့ရသည်။

“သွေးကြောကြီးတွေကို ထိသွားရင် ဒဏ်ရာသေးထ ထွက်တာပဲညီမလေးရဲ့၊ နားလည်ရဲ့သားနဲ့ ကလေးကလား ဝိုရေထဲ လို့”

တေး နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ဘာမှမပြောဘဲ မျက်ဝန်းတွေကို ပြန်မှိတ်ထား၏။ တကယ်ဆို ညီမလေးဟာ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်စုံတစ်ရာကို ထိတ်လန့်သွားပြီဆို သူများနဲ့မတူဘဲ သည်းခိုက်ခိုက် ခဏမျှသာဖြစ်ပြီး သတိပေးချော့မော့လိုက်လျှင် သွေးတတ်ပြန်သည်။

ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ညီမလေး ကြောက်အားကြီး၍ ယောက်ဖများမှားဖြစ်ပြီဆို ညီမလေးထက် ဖေဖေက ပို၍ပျာသည်။ ထိုအချိန်များမှာ ဖေဖေမျက်နှာသည် သေမိန့်ကျသွားတရားခံတစ်ဦးနယ်။

ညီမလေး ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားတာတောင် ဖေဖေ မတည့်ဘဲနိုးနေတတ်သည်။

သမီးဖြစ်သူမျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ မျက်လက်ဝါးနှင့် မကြာခဏပွတ်ပစ်၍ ထိုင်တော့လည်းမမြဲ ထရပ်နေလည်း မငြိမ်။

နံရံမှာချိတ်ထားသည့် မေမေ့ခါတ်ပုံရှေ့မှာ ကြာမြင့်စွာ ကြည့် မောငေးနေတတ်သည်က စိတ္တဇဆန်နေသည်။

အခန်း (၆)

ဒီရက်ပိုင်းမှာ ရုံးချိန်တွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်နေသဖြင့် စဉ်းအိမ်မှာနေတော့လည်း ခေါင်းမထောင်အားဘဲ ရုံးနဲ့အိမ်ကြားမှာ အဝတ်ဖြေချိန်မရှိအောင် ဖြစ်နေခဲ့၏။

ပြစ်မှုကို မမှန်မကန်ပျောက်ကွယ်သွားအောင် ဖုံးကွယ်ဖျော့ဖျက်လိုသူတွေနှင့် စကားပြောရ အဆင်မပြေဖြစ်ရနှင့် စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေခဲ့ရသည်။

ညီမလေးကို ပန်းခြံထဲမှာ ဒန်းပေါ်မှာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖတ်လျက် မျက်စိအောက်မှာ မြင်နေရသည်မို့ လှမ်းကြည့်နှုတ်ဆီ ရုံသာရှိပြီး မောင်နှမ စကားမပြောဖြစ်တာပင် ကြာသွားခဲ့၏။

“ကိုကို”

စိုးစိုး ◊ စာပေ

“ကိုကို”

“ဟင်... ညီမလေး... လာလေ”

ညီမလေး သူ့ရှေ့ကိုရောက်လာတော့မှ သက်သေထွက်ချက်

အားကို အသာတွန်းပို့လိုက်ပြီး ညီမလေးယူလာသည့်

အရာကို ယူ၍ ရှေ့မှာချထားလိုက်သည်။

သံပုရာရည်ဆို အိမ်မှာ ကိုယ်တိုင်ဖျော်သည့် သံပုရာရည်

အကြောက်သည်။ ဖျော်ထားသည့်အရည်ထဲမှာ သံပုရာဖတ်လေးတွေ

ထည့်ထားလည်း နှစ်သက်သည်။

ညီမလေးက သူ့အကြိုက်ကို ကိုယ်တိုင်ဖျော်လာပေးတာ

“ကိုကို အလုပ်မပြီးသေးဘူးလားဟင်”

တေးက ဟိုနေ့တွေကလို စားစရာတစ်ခုခုပို့ပြီး လှည့်ပြန်

အောင် သူ့ရှေ့မှာ ခုံဆွဲ၍ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မပြီ သေးဘူးညီမလေးရယ်၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကိုကို ဆက်တိုက်

အားဘူးဖြစ်နေတာ၊ ဒီကြားထဲ အိမ်ထဲလာပြီး မဟုတ်တာရုတ်တွေ

အပြောကြ စိတ်တိုရနဲ့ ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး၊ နောက်ပြီး

...”

စည်း စိတ်ရှိလက်ရှိညည်းညူနေပြီးမှ သူ့ကို ဝေးဝေးလေး

ထွက်ခွာသည့် တေး၏မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ရစ်ဝဲနေသော မျက်ရည်

အောက်မှ မြင်လိုက်၍ ပြောလက်စစကားက အဆုံးမရောက်ဘဲ ရပ်

အားသွား၏။

“ညီမလေး... ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

မေးလိုက်တော့မှ တေး မျက်ရည်တွေ ပြိုဆင်းကျလာခဲ့

တေးက မျက်နှာကိုငုံ့ချပစ်ကာ လက်ခုံလေးနှင့် မျက်ညှိ သုတ်သည်။

စည်းရင်ထဲမှာ လှုပ်ခါသွားသည်။

ညီမလေးနားကို ချက်ချင်းထသွားကာ မျက်နှာလေးကို ဆွဲ မော့ရင်း မျက်ရည်ကိုပါ သုတ်ပေးမိ၏။

“ညီမလေး ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ၊ ကိုကို အလုပ်ရှုပ်ပြီး ညီ မလေးနဲ့ စကားမပြောနိုင်တာကို ဝမ်းနည်းနေတာလား၊ ညီမလေး တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေတာ ကိုကိုသိပါတယ် ညီမလေး ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကလည်း အရမ်းအရေးကြီးနေတော့ ကိုကို ညီမလေးကို ဥပေက္ခာထားသလို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်၊ တိတ်နော်... မငိုနဲ့”

တေးက သူ့ကျောပြင်ကို တအားဖက်၍ချော့မှ ပို၍ငိုသည်။

“ကိုကိုက ညီမလေးမရင်းနှီးကဲ့နေရာကို လျှောက်ခေါ်ပြီး ညီမလေးကိုကျတော့ တစ်ယောက်တည်းပစ်ထားတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ ကိုကိုမှားသွားပါတယ်၊ ကဲ ... ကိုကို အလုပ်လုပ်နေရင် ညီမလေး ကိုကိုနားမှာထိုင်နေလေ... ဟုတ်ပြီလား”

တေးက ခေါင်းလေးခါပြီး မှီနဲ့နေရာကနေ ကိုယ်လေးကို ပြန်မတ်သည်။

မျက်ရည်စိုနေသည့် မျက်တောင်ရည်တွေကို လက်ခုံနဲ့ ထပ် ပွတ်ပစ်ကာ စည်းကို မကျေမနပ်လေးကြည့်၏။

“မရဘူးကိုကို၊ ကိုကိုဥပဒေစာအုပ်ကြီးတွေကို စားပွဲပေါ်မှာ ခဏသိပ်ထားခဲ့၊ ညီမလေးနဲ့ ကိုကို ခြံနောက်ဘက်က တောင်ကုန်း လေးပေါ်သွားရပ်မယ်”

စိုးပိုး ❖ စာပေ

“ဟာ... ညီမလေးကလည်း မိုးဖွားတွေကျနေတယ်မဟုတ်
ဘူး။ တောတောကပဲ နေပူထားသေးတာ၊ တစ်နေ့ကုန် နေပူထားတဲ့
အထိ မိုးက မစို့မပို့ ရွာချလိုက်ရင် မြေခိုးမှုတ်ပြီး ဖျားတတ်တယ်
ဗျ”

“မဖျားပါဘူး။ မိုးဖွားလေးတွေက သေးသေးမှုန့်မှုန့်လေးတွေ
ပဲလို့တာ။ ဘာအခိုးမှ မပြန်ဘူး။ လာ... ကိုကိုရာ၊ မလိုက်ဘူးလား။
ထိုက်မှာလား... ပြော”

“ကဲ... လိုက်ပါ့မယ်ဗျာ... လိုက်ပါ့မယ်”

လုပ်လက်စ မှတ်လက်စ စားပွဲပေါ်မှာရှိသမျှ အလုပ်အား
ထုတ်ထားပစ်ခဲ့ရသည်။ အရေးကြီးသည်က ညီမလေးရဲ့ပါးပြင်ပေါ်
မှာ နောက်ထပ် မျက်ရည်တစ်ကြောင်း ဖြတ်သန်းခွင့်မရဖို့ပဲ ဖြစ်
သည်။

အိမ်ကြီး၏နောက်ဖေးဘက်မှာ ခြံက သိပ် ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ကြီး

မရှိရသည့်အကြောင်းက ဤတောင်ကုန်းငယ်လေးခံနေ၍
ဖြစ်သည်။

ခြံစည်းရိုးတစ်ခုလုံးမှာ သက်ရှင်ပင်ကြီးတစ်ပင်နှစ်ပင်သာ ရှိ၍
ခြံစည်းဖြစ် ပန်းလည်းပွင့်သော ပန်းပင်ခွယ်တစ်မျိုးသာ ထူထပ်စွာ
ရှိနေသည်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာတော့ မြေကွက်တချို့သာပေါ်နေကာ
စိမ်းစိုသော သစ်ပင်ငယ်ကလေးတွေ ပုံးလွှမ်းနေသည်။

သို့သော် အတက်အဆင်း အမြဲရှိခဲ့ပုံရသော မသေသပ်
မညီညာသည့် လှေခါးထစ်ကလေးတွေက မြေသားကို ဖြစ်သလို တူးဆွ၍
ထွက်ပေးဖို့ရအောင် ကြံဖန်ထွင်ထားပုံမျိုးနှင့် ရှိနေသည်။

အိမ်ပေါ်မှလှမ်းကြည့်လျှင် တောင်ကုန်းကလေး၏အပေါ်ကို သာ လှမ်းမြင်ရပြီး ခြံအောက်ခြေကိုတော့ မမြင်ရပါ။

တောင်ကုန်းလေး၏အခြေကို ရောက်တော့ ခြံကိုလှည့်ပတ် ကြည့်ကာ လုံခြုံအောင်ပြုပြင်ဖို့ သူ စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။

“လာလေ ကိုကိုရ၊ ခြံထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပျော်ဖို့ ခေါ်လာခဲ့ဟာ၊ ဖောင်ဒေးရှင်းချဖို့ရောက်လာတဲ့ အင်ဂျင်နီယာကျနေ တာပဲ”

တေးက စည်းထက် အပေါ်ရောက်အောင်ပြေးတက်ပြီးမှ လက်လှမ်းပေး၍ နှုတ်ခမ်းလေးစုသည်။

စည်းက တေးလက်ဖဝါးလေးကို လှမ်းဆုပ်လိုက်ပြီးမှ အား မပြုရက်ဘဲ သူ့ဟာသူပဲ အနားရောက်အောင် တက်သွားလိုက်၏။

ပြီးမှ ခြံထဲကို အပေါ်စီးကနေလှမ်းကြည့်၍ လက်ညှိုးထိုး ပြကာ . . .

“တကာယ်ဖောင်ဒေးရှင်းချရတော့မှာ ညီမလေးရဲ့ ဒီတောင် ခြေမှာ ခြံက ဟိုဘက်ဒီဘက် ဟနေတယ်၊ ခြံက နှစ်ဘက်စလုံးမှာ ပါးတယ်၊ ခြံထဲကို အသာလေး ဝင်လို့ထွက်လို့ရတယ်”

တေးက ခြံကိုကော ဘေးဘီဝန်းကျင်ကိုပါ လည်ပင်းလိမ်၍ လိုက်ကြည့်ပြီး . . .

“ခြံထဲကိုဝင်လို့ရတော့လည်း မာလကာသီးခူး ငှက်ပျောခိုင် ချ၊ ဒါပဲရှိမှာပေါ့၊ ညီမလေးတို့တိုက်ကြီးက အရမ်းလုံခြုံတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘာလဲ ကိုကိုက မာလကာသီးတွေကို နှမော့လို့လား။ ဘာဖြစ်လဲကိုကိုရယ်၊ စားချင်လို့ခူးယူတာ ယူပါစေ၊ ကိုယ်မှစားလို့မကုန်ဘဲ၊ အူတိုမနေ စမ်းပါနဲ့”

တေးက လက်ကလေးပိုက်၍ မျက်ခုံးတန်းလေးတွေကို တမင်

ရှိုးပိုး ◆ စာပေ

သူကြီးကို ခြောက်ဖမ်းပြောနေသဖြင့် စည်းက တေးနဖူးလေးကို ပိတ်ထုပ်ပစ်လိုက်ပြီး . . .

“ခွေးမလေး . . . အစ်ကိုကိုများ အူတိုသလေး ဘာလေးနဲ့၊ နောက်ဖေးပေါက်ကနေ လူပျိုလာချောင်းမှာစိုးလို့ ကိုကိုအတွက်က ဘာပဲပါသွားသွား ညည်းပါမသွားဖို့ပဲ”

“ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ်”

တေးက ခိုးခိုးခစ်ခစ်လေးရယ်ကာ စည်းခါးကို လက်နှစ် နှုံးဖက်ပစ်လိုက်၏။

“ကိုကိုရာ တကယ်ပါပဲ၊ လူပျိုပဲချောင်းချောင်း နတ်သားပဲ ညီမလေးကဖြင့် မလိုက်သေးဘူး၊ ကိုကိုပါမသွားဖို့ပဲ လိုတာ”

“အံ့မာ ကိုကိုပါစရာလား၊ အသက်ပဲ သုံးဆယ်စွန်းနေပြီ”

“အံ့မယ် . . . အံ့မယ် . . . ဒီမျက်နှာကြီးလား”

တေးက ဖက်ထားရင်းနှင့် ရင်ခွင်ထဲကနေ မော့ကြည့်ပြီး နှစ်ခမ်းလေးမဲ့၏။

“မသိတဲ့လူကိုသွားပြောပါ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုက ရုပ်ချော ကြာတတ် မိဘရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေလည်း အပြည့်၊ ကိုကိုကိုကြိုက် ကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေ တန်းစီနေတာ ညီမလေးက မသိတာကျနေ ပါ”

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . တော်ပြီ၊ အဲဒီဘက်ကို လှည့်မလာနဲ့”

ပြောရင်း မိုးဖွဲမှုန်လေးတွေ ခိုသီးနေသည့် တေး၏ဦးခေါင်း ဆံစလေးများကို ညင်သာစွာ သပ်ခါချပေးသည်။

“မိုးဖွားတွေစိပ်လာပြီ ညီမလေးရဲ့၊ ပြန်ဝင်ရအောင်နော်”

စိုးပိုး ◊ စာပေ

“ဟင့်အင်း... မိုးဖွားလေးတွေ အေးခနဲ စိမ့်ခနဲ ကိုယ်ပေါ်ကိုပြေးစင်နေတာ ညီမလေးအရမ်းကြိုက်တာ၊ လာပါ ကိုကိုရယ် အပေါ်ပဲရောက်နေပြီဟာ၊ ခဏလေးရပ်မယ်နော်၊ အဲဒီကနေ ညီမလေးတို့ခြံရှေ့ထိ ပတ်ကွေ့သွားတဲ့လမ်းကလေးရယ်၊ ဟိုဘက်က ထင်တော့တောင်ကို လှမ်းမြင်နေရတာ တအားလှတာပဲ၊ လာပါ ကိုကိုရဲ့”

“ကဲ... သွားဗျာ... သွား...”

ညီမလေးကို အလိုလိုက်၍ တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာ ဟိုဘက်ကိုလှမ်းကြည့် ဒီဘက်လှည့်ငေးနှင့် မိုးတွေသည်းလာတော့ ကိုကိုအင်္ကျီကိုချွတ်၍ ညီမလေးခေါင်းပေါ်မှာ ခြုံပေးသည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပက်ပြိုင်အိမ်ဆီ ပြန်ပြေးခဲ့သော်လည်း နှစ်ယောက်လုံး ရွဲ့ရွဲ့စို။

ညကျတော့ ဖျားလိုက်ကြတာလည်း အတူတူပဲဖြစ်၏။

ဆရာဝန်ပင့်၍ ဆေးထိုးဆေးသောက်လုပ်ခဲ့သည့်တိုင် တေးအဖျားမကျ။

အဖျားမကျ။

“ညီမလေး”

“ရှင်... ကိုကို”

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“သက်သာပါပြီ ကိုကိုရဲ့”

ရင်ဘတ်ထိ စောင်လေးခြုံကာ ပက်လက်ကလေး ပြုံးပြနေရှာသော်လည်း မျက်ခွံလေးတွေ အစ်တစ်တစ်။ နှုတ်ခမ်းလေးအနီရဲ့နေသဖြင့် တေးအဖျားမကျသေးဘူးဆိုတာကို သူသိသည်။

တေးကလည်း သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည် စည်းစိမ်လက်တွေက သူမနှင့် အပြိုင်ပူနေဆဲမှန်းကို သိနေသည်။

ပြီးတော့ စည်းမျက်နှာက နီမြန်းနေ၏။

မိုးမိုး ◆ တံပေ

“ကိုကို မနက် အလုပ်ပျက်မှာလားဟင်”

“ကိုကိုက ကောင်းသွားပါပြီ၊ မနက်ရုံးဆင်းလို့ရတယ်”

တေးက စည်းမျက်နှာကို ငေးကြည့်၍ အပြစ်ရှိနေသည့်
အလုပ်လေးလို မျက်လွှာလေးချထားလိုက်ပြီး...

“နေကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း ကိုကို အလုပ်သွား
အလုပ်လို့မဖြစ်အောင်ကို အရေးကြီးနေတာ၊ ညီမလေး သိရက်နဲ့
အိပ်စက် ဆိုးမိတာ... ညီမလေး...”

“ဘယ်ကလာ ညီမလေးကလည်း...”

ညည်းက တေးဆက်မပြောနိုင်အောင် လက်ပေါ်လေးကို ဖျစ်၍
အိပ်ပြောလိုက်၏။

“ညီမလေးက မဆိုးပါဘူး၊ ကိုကို အရမ်းအလုပ်ရှုပ်ပြီး စိတ်
အညစ်အကြေးပန်းနေမှန်းသိလို့ နားရအောင် ခေါ်ထုတ်ပေးတာဥစ္စာ၊ အဲဒီ
ညီမနားရင်လည်း ကိုကို နားဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ အလုပ်
အလုပ်ပဲပြီး နဂိုကတည်းကိုက ပန်းဖျားဖျားချင်နေတာ”

ကြိမ်ခွင့်လွှတ်၍ ကျေးဇူးပဲပြန်တင်နေသလိုလို ပြောပေး
နေသည့် ကိုကိုကို တေး ဖြတ်နိုးအားကိုးစွာ ငေးကြည့်ရင်း ပြုံးနေ

မကြည့်ချင်သည့်မျက်နှာကို ကြည့်လင်အောင်မန်တီးကာ သူမ
အားဆဲလေးတွေကို တသုတယ သပ်တင်ပေး၍ ...

“ကဲ... ညီမလေး ဆေးသောက်ထားတာ ခဏမှီန်းလိုက်
အိပ်ပျော်သွားလို့ပြန်နိုးရင် ဆာလာလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ ကိုကို
အိပ်ပျော်နေရင် နှိုးနော်၊ ညီမလေးစားဖို့ အဝင်ကို ကြက်သားနဲ့
အိတ်ပြုတ်လုပ်ခိုင်းထားတယ်၊ ကိုကို သွားယူပေးမယ်”

“ဟင်... ကိုကိုက ဒီမှာအိပ်မလို့လား”

“အင်းလေ... ကိုကိုက ဒီနားမှာ ဒရင်းဘတ်ချအိပ်မက်
ညဉ့်နက်နေပြီဆိုတော့ အဝင်း ဘယ်ထချင်မလဲ၊ စောင့်အိပ်ခိုင်းလား
ညီမလေး သူ့ကို နှိုးချင်မှာမဟုတ်ဘူး”

အဝင်းအအိပ်ကြီးတာ နှိုးရခက်တာကို မနက်အိပ်ရာထထဲ
တေးပြောဖြစ်တာမို့ ကိုကိုလည်းသိနေသည်။

ပြီးတော့ အဝင်းက အိမ်ဖော်မဟုတ်သည်မို့ ပို၍ အား
ရသည်။

ကိုယ်က ဒီမြို့မှာ မျက်နှာစိမ်းမို့ ကိုကိုနဲ့တေးအထူး
အဆင်ပြေအောင် ရှေ့နေကြီးတစ်ဦးက သူ့တူမကို တမင်ထားပေး
တာဖြစ်သည်။

တစ်ခါတလေ မနက်စောစော တေးကသွားနှိုးတာတေ
မရလို့ မနက်စာ တေးကိုယ်တိုင် တစ်ခုခုစီစဉ်နေကာမှ ပြူးပြဲထွက်
တတ်သည့် အဝင်း။

“ကိုကိုလည်းအိပ်တော့လေ၊ ညီမလေးလည်း အိပ်တော့မလဲ”

“အိပ်မှာပေါ့၊ ညီမလေးအိပ်ပါ”

“ကိုကိုအိပ်ပါဆို”

“ညီမလေးအိပ်မှ ကိုကို ဒရင်းဘတ်ပေါ် ပြောင်းလိုက်
ရတာပဲ၊ ညီမလေးပဲ... အိပ်”

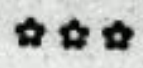
တေး ကိုကိုကိုငေးကြည့်ရင်း မျက်တောင်လေးစင်းလာ
အိပ်ပျော်သွားသည်။ စည်း ဘယ်လိုမှ ထမပြောင်းနိုင်တော့
ခွေးခြေပုလေးနှင့် ထိုင်နေသည့်အတိုင်း တေးလက်ဖဝါးလေးကို
ဆုပ်ထားရင်း ခုတင်ပေါ်မှာ ရင်ဘတ်နှင့်ကပ် မျက်နှာစောင်းက
အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။

ထိုညတွင် တေး ဘာမှလည်းထမစားဖြစ်။ စည်းလည်း

ဖိုးဖိုး ◊ စာပေ

အိပ်ပျော်သွားလိုက်ကြတာ တစ်ရှိန်
အလင်းသွားသည်အထိ ဖြစ်သည်။

ညက လူမမာထကြည့်ဖို့ သတိထားအိပ်ရင်း လုံးဝမနိုးခဲ့
အာတေးစီးစီးနိုးလာသည့် အဝင်းမှာ ခုတင်ပေါ်နှင့် ခုတင်ဘေး
ဆက်ခင်းဆက်၍ အိပ်ပျော်နေကြသော မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို
အသံ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် မလုံမလဲလေးဖြစ်ကာ ကိုယ့်လက်ကို
အိပ်ထားလိုက်မိသည်။

အခန်း (၇)

“အဲတော့ . . . မမလေး . . . မလေး . . . ခဏ”

အဲတော့ဆိုသည့်အသံက အမှတ်တမဲ့ လန့်ဖျန်သွားသလို
ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြစ်ကာ အသံသည် ချက်ချင်းပြန်တိတ်သွားပြီး အ
တေးအနားကို ချက်ချင်းရောက်လာ၏။

ပြီးတော့ တေးလက်ကိုလည်းဆွဲ လည်ပင်းလေးရှည်၍ ဟို
ဒီကြည့်နားစင့်ပြီးမှ ဝရန်တာဘက်ကိုဆွဲခေါ်သွားကာ . . .

“ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ . . . ကြည့်”

“ဘာလဲ”

အဝင်းက ဂျက်ဖြုတ်ထားပြီးဖြစ်သည့် ဝရန်တာတံခါးကို ပြ
ဂျက်ချလိုက်ကာ အပေါ်ပိုင်း မှန်တစ်ဝက်ကာထားသောနေရာမှ

အိမ်ထောင်ရေးအကျဉ်းချုပ်ကို လက်ညှိုးလေးထိုးပြ၏။

ခွန်အုပ်ဆိုင်း။

ဘေး နှုတ်ခမ်းလေးပွင့်ဟသွားကာ နောက်ကို မလုံမလဲ ကြည့်လိုက်မိ၏။

“စောစောစီးစီးကြီး သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အဝင်း မသိဘူးလေ၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ရက်လောက်ကလည်း သူတို့ ဆင်းမြင်လိုက်သေးတယ်၊ ခုလိုပဲ လာကြည့်နေတာဖြစ်မှာပေါ့၊ ကြားကြမှ အဝင်းကမြင်တာ၊ သူတို့လို့ထင်လိုက်ပေမယ့် မသေ နေပြောဖြစ်တာ၊ ဒီလူ မမလေးကို နေ့တိုင်းများ လာကြည့်နေ သေးသိဘူး”

နှင်းတို့ဝေနေတတ်သော တောင်ပတ်လမ်းကလေးပေါ်မှာ နေ ထိုင်ပင် မမြင်ရသေးဘဲ ခွန်အုပ်ဆိုင်းနှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အင်ဘီးကိုယ်စီနှင့် ဒေါက်ထောက်ရပ်နေကြတာ လှမ်းမြင်လိုက်ရ

ခွန်အုပ်ဆိုင်းက အိမ်ဘက်ကို မကြာမကြာလှမ်းကြည့်တတ် သေးသည်။ သူတို့ပုံစံက စက်ဘီးစီးထွက်လာရင်း နားနေကြသလို မြင်ရသည်။ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေကြတာမျိုးလည်း မသိသာ။

အပြာနုရောင် ခေါင်းစွတ်ဆွယ်တာလက်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီ နှုတ်ပြာကို ဝတ်ထားသည့် ခွန်အုပ်ဆိုင်း၏ မျက်နှာဖြူနုနုက ကြည့်တာတောင် ထင်းနေသည်။

ခပ်မိမိ သူ့စတိုင်လ်က ဘယ်နေရာ ဘယ်လောက်ဝေးဝေးက ကြည့် ပျတ်ခနဲ မျက်နှာလွဲမပစ်နိုင်အောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

“မမလေး”

“ဟင်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“တံခါးဖွင့်လိုက်ရမလား၊ ဖွင့်လိုက်ရင် မမလေးကို သွားမှာ”

“အို... မဖွင့်လိုက်နဲ့! သူ့လမ်းသူသွားတာဖြစ်မှာပါ။ ဝေ”

တေး နောက်ကိုပြန်လျှောက်လာတော့ အဝင်းက လမ်းပေါ်က မျှော်ကြည့်၍ သံယောဇဉ်အမျှင် တန်းနေသေးသည်။

ပြီးမှ ခြေဖျားလေးထောက်၍ ပြေးလိုက်လာကာ...

“မမလေးရယ် ဒီလောက်ရှင်းနေတာကိုများ၊ သူ့လမ်းသူ တယ်လို့ထင်တာ အံ့ရော”

တေးက မျက်နှာသစ်ရန် ရေချိုးခန်းတံခါးရှေ့မှ ပြန်ထွက်လာကာ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါအပြင်မထွက်တာတောင် ကြာလှပြီ၊ မေ့တောင်မေ့နေပြီ၊ သူလည်း ဒီလိုပဲနေမှာပေါ့”

ပြောလိုက်ရပေမယ့် မုသားပါသွားပြီမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သဖြင့် စိတ်က မလုံ။

အမြဲတမ်းမဟုတ်သော်လည်း သူ့ကို တေး မကြာခဏ အရနေမိသည်။

ခုနလေးကပဲ အပေါ်ကနေလှမ်းကြည့်ပြီး ခွန်အုပ်ဆိုတဲ့ နှုတ်ဖျားမှ တိုးတိုးလေးခေါ်လိုက်မိသည့်အချိန်မှာ ရင်ခုန်နေခဲ့တာ သူ့မှမသိသော်လည်း...

“မမလေးကမေ့နေပေမယ့် သူက မမေ့လို့ပေါ့၊ မမထေရ်... ”

ခွန်အုပ်ဆိုင်၊ ဒီဘက်ပိုင်းကို ဘယ်တုန်းကမှလာတာ မတွေ့ဘူး

အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အချက်အလက်များကို ကောင်းကောင်းတုန့်နေတာ

“အိမ်ထောင်ရေးအတွက်”

“အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အချက်အလက်များကို အောင်မြင်စွာ တွေ့ရှိရန်အတွက် အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အချက်အလက်များကို ကြိုက်ကြတယ်လေ။ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အချက်အလက်များကို တစ်ဆင့်စကားပဲကြားတာ။ အဲဒါကို ခွန်သာဆိုင်း

အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အချက်အလက်များကို မဝင်ဖြစ်ဘဲ တေးက အိမ်ထောင်ရေးအတွက်

အိမ်ထောင်ရေးအတွက်...

“အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အချက်အလက်များကို အောင်မြင်စွာ တွေ့ရှိရန်အတွက်”

“အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အချက်အလက်များကို အောင်မြင်စွာ တွေ့ရှိရန်အတွက် အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အချက်အလက်များကို ကြိုက်ကြတယ်လေ။ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အချက်အလက်များကို တစ်ဆင့်စကားပဲကြားတာ။ အဲဒါကို ခွန်သာဆိုင်း

အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အချက်အလက်များကို မဝင်ဖြစ်ဘဲ တေးက အိမ်ထောင်ရေးအတွက်

“အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အချက်အလက်များကို အောင်မြင်စွာ တွေ့ရှိရန်အတွက်”

ကောင်းရဲ့လား။ မျက်နှာလေးတော့ ချောင်သွားတယ်။ အဖျားပြန်တာ မယ့်ပုံ မရှိတော့ပါဘူး။”

ရုံးသွားတော့မည့်ပုံနှင့် အကောင်းစားချည်ချောပုဆိုး ဆွေစိမ်းရောင် ရှပ်လက်ရှည်လည်ကတုံးကို ဝတ်ထားသည့် စည်းက ခေါ်လျက်သားငိုက်ပုံ တင်ထားသောလက်နှင့် အိတ်ကိုဆွဲကာ အားသည့်လက်က တေးနဖူးလေးကို စမ်းကြည့်၏။

သူ့ဟာသူမေး သူပဲ ကောက်ချက်ချကာ ခေါင်းညိတ်ထောခံနေသည်။

“ခြေထောက်ကို ရေသွားမဆေးနဲ့ဦးနော် ညီမလေး။ ဆတ်တစ်နာရီလောက်ကျမှ စိတ်ကြည်အောင် ရေနွေးဝတ်လေးနဲ့ ကိုလက်သန့်စင်၊ အဝင်း ညည်းမမလေးကို ဂရုစိုက်နော်၊ ရေအေးမမကိုင်စေနဲ့၊ ညီမလေး ကိုကိုသွားမယ် သိလား။”

ဟိုလှည့်ပြော ဒီလှည့်ပြောနှင့် ကိုကိုကို တေးက ပြုံးဖြူခေါင်းလေးညိတ်၏။

“နေကောင်းပါပြီ ဟိုကိုရယ်၊ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါ၊ ကိုကော ဟိုမှာ ဆေးသောက်ဖို့ယူသွားရဲ့လား။”

“ယူတာပေါ့... ကိုကိုက အလုပ်တွေတန်းလန်းနဲ့ ထပြုတတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ ပြန်ဖို့ဖြစ်မလာအောင် ဂရုစိုက်ရတယ်၊ ညီမလေးပဲ အိမ်မှာ ပြောမယ့်ဆိုမယ့်သူမရှိတာနဲ့ လူမမာဆိုတာပဲ မေ့ပြီး ထင်ရာလုပ်မှာစိုးတာ။”

“မမေ့ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ဘာကိုပဲမေ့မေ့ ကိုကိုစကားကိုတေးက အလေးအနက်ထားပြီးသား။”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”
စည်းက တေး၏ပါးလေးဝတ်ဖက်ကို ခပ်ပွပွပုတ်၍...

စိုးစိုး ◆ စာပေ

“လိုက်မပို့နဲ့တော့. . . အပြင်မှာအေးတယ်”

ဟုပြောကာ သူ့ဟာသူထွက်သွားသည်။

အဝင်းက စည်းကိုလှမ်းကြည့်ပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူကို မျက်စိ

ပြေးကြည့်ငေးမောနေသော တေးကိုမြင်ကာ. . .

“မမလေးတို့မောင်နှမက သိပ်ချစ်ကြတာပဲနော်၊ အစ်ကို

လည်း ညကဆို သူ့ကိုယ်တိုင် နေမကောင်းဘဲနဲ့ မမလေးနား

အလင်းတဲ့အထိ ငုတ်တုတ်၊ မမလေးတို့ကိုမြင်ရတာ စိတ်ချမ်း

သာတာ”

တေးက ပြုံးနေသည်။

အဝင်းမှမဟုတ်ပါ။ တေးတို့ကို အနီးကပ်မြင်တွေ့ ခင်မင်

ပြောသုအားလုံးက ဒီလိုပဲပြောကြသည်။

ပြောတာကိုကြားရတိုင်း တေး ကျေနပ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုကိုအချစ်တွေ တခြားတစ်ယောက်ထဲ ဖြန့်

မိလိုက်မှာလည်း စိုးကာ အမြဲတမ်း သတိပေးသလို တတွတ်

ပြောရင်း ကိုကိုကို ဆိုးခွဲနေခဲ့မိသည်။

ဤဆန္ဒများထဲမှာ ငါလည်း ကိုကိုကလွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျား

မို့မချစ်မိအောင် ကြိုးစားမယ်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး မပါခဲ့

ဘဲများ ကိုယ်တိုင်ပင် သတိမထားမိခဲ့။

အခန်း (၈)

နေ့နေ့ညည မိုးချုပ်သွားတိုင်း မနက်မိုးလင်းမှာကို ဆွေ
သည်။

မိုးလင်းတော့လည်း ညက စိတ်ကူးထားမိသလို အပြင်ထွက်
ဖို့ မကြိုးစားဖြစ်တော့ဘဲ သူ့ကို တွေ့ချင်စိတ်နှင့် ရှောင်ဖယ်လိုစိတ်
တို့က ဘယ်ဘက်ကိုမှမပါဘဲ လွန်ဆွဲနေခဲ့သည်။

သူကကော့ နေ့စဉ် သို့မဟုတ် ရက်ခြား မနက်စောစောအချိန်
တိုင်းမှာ ခြံရှေ့မှာ ရောက်နေတတ်၏။

“ဒီနေ့တော့ စက်ဘီးစီးထွက်ရအောင်ပါ မမလေးရယ်
အစ်ကိုလေးကတောင် ညက ထမင်းစားရင်းပြောသေးတယ်၊ ခုတလော
မမလေးနဲ့အဝင်း စက်ဘီး ဘာဖြစ်လို့ထွက်မစီးကြတာလဲတဲ့၊ အိမ်ထဲ

ဖိုးဖိုး ♦ စာပေ

ပစ်လိုက်သလဲ မသိဘူး။ အဲတော့ . . . ဒီနားမှာ အဝင်းရပ်နေတာထက်
သူမြင်သလားမသိဘူး။ ပဟိုဥစ္စာကို လက်ညှိုးထိုးပြနေတယ်”

မလာစမှူး ခြံ၏လက်ဝဲဘက်ဘေးကနေ ဘယ်လို ရှာဖွေ
လာသလဲမသိ။

ခွန်အုပ်ဆိုင်း၏ ဇွဲကြီးမှုကိုတော့ တေး ဘယ်လိုမှ ဥပေက္ခာ
ထားလို့မရတော့ဘဲ ဖြစ်လာချပြီ။

“အဝင်း သွားကောက်မယ်နော် မမလေး”

“အို . . . မကောက်နဲ့”

တေး . . . တားဆီးသော်လည်း အဝင်းက ပြေးထွက်သွား
ပြီဖြစ်၏။

ရင်ခုန်သံတွေမြန်လွန်းကာ တေး လည်ပင်းလေးပင်ရှည်
မကြည့်ဖြစ်ဘဲ အဝင်း ပြန်တက်လာမှာကိုသာ စောင့်နေမိ၏။

“စာ . . . စာ . . . မမလေး . . . ရော့ . . . ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

အဝင်းခမျာ ရှေ့မျက်နှာစာမှာ ခြံစောင့်ကြီးရှိနေသော်လည်း
ဤနေရာကိုမမြင်နိုင်တာ သိလျက်နှင့် ခိုးချောင်ခိုးဝှက်ပြေးလွှားရင်း
လက်ဖျားလေးတွေ အေးနေရှာသည်။

ဒီကိစ္စမျိုးကို ကူညီဖို့လည်း တော်တော်အားသန်ရှာပါ၏။

တေး စာခေါက်ဖြူဖြူလေးကို ဖြန့်ဖတ်လိုက်မိ၏။

အလင်္ကာ

ခဏလေးတွေချင်တယ် . . . ဆင်းလာခဲ့ပါကွာ . . .

မင်းမလာမချင်း ကိုယ်မပြန်ဘူး . . .

ခွန်အုပ်ဆိုင်း

တအောက်မှာ နာမည်လည်းရေးထားသည်။ လက်မှတ်လည်း
ရေးထား၏။ နာမည်တွေ အထင်အရှားနှင့် ဒီစာဟာ အန္တရာယ်ပဲဆို
အဲဒါ သူမသိဘူးလား။

“မမလေး... ဘာတဲ့လဲဟင်”

ဇာကိုပြန်မခေါက်ဘဲ မှန်တင်ခုံပေါ်တင်လိုက်တော့ အဝင်းက
အတိုင်း ခါးလေးကုန်း၍ သေချာဖတ်၏။

“ဟင်... စောင့်နေမယ်တဲ့ မမလေး ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

တေး ချွန်ချင်းမဖြေနိုင်ဘဲ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ခပ်ဖိဖိ
အတိုင်း ခိုင်နေမိသည်။

“အစ်ကိုလေးမှမရှိတာ၊ ဝေဏလောက် ဆင်းတွေ့လိုက်ပါလား
အလေးရယ်”

“ဟင့်အင်း... မလိုပါဘူး... သူနဲ့ငါက ဘာမှဆိုင်တာ
အထူးတဲနဲ့”

အဝင်း ဆက်၍တိုက်တွန်းနေမည်စိုးကာ တေး နေရာမှ
အထွက်လာခဲ့သည်။

ဝရန်တာဘက်မှာ ထွက်ရပ်နေရင်း သူ့စောင့်နေမည်ဆိုသည့်
အထောင့်ကို မှန်းဆကာ ရင်တွေ့ပူနေမိ၏။

ဘာမှဖြစ်ကြသေးတာလဲ မဟုတ်ဘဲနှင့် သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီ
အောက်ထိ ကြိုးစားနေရတာလဲ။

ရင်တွေ့လည်းခုန်နေသည်။ ပူပူလောင်လောင်ကြီး ခံစားနေ
ရတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

စိတ်တွေ ငြိမ်သက်သွားအောင် ဂျာနယ်တစ်စောင်ဝယ်ယူ
ပြီး ထိုင်ခုံလေးတစ်လုံးနှင့် ဝရန်တာမှာပဲ ထိုင်ဖတ်နေလိုက်မိ၏။
အယ်လောက်ကြာသွားလိုက်မှန်းမသိ။

စိုးမိုး ◉ စာပေ

“မမလေး”

“ဟင်”

အဝင်း ပျာယိပျာယာ ပြေးတက်လာပြန်သည်။

“မီးပြင်မယ့်သူတွေ လာနေတယ်”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာက ဘာပျက်နေတယ်ဆိုတာ သူဝဟာသူတို့ကြည့်ပြီး ပြင်သွားမှာပေါ့၊ ငါ့လာပြောတော့ ငါက ဘာလုပ်မှာလဲ၊ လိုက်ပြလိုက်”

“မဟုတ်ဘူးမမလေးရဲ့၊ မီးပြင်မယ့်သူက ခွန်အုပ်ဆိုင်းနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရယ်”

“ဘာ”

တေး နေရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်... ခြံစောင့်ကြီးကိုယ်တိုင် ခေါ်လာတာ၊ ဟိုမှာ ပြင်တောင်ပြင်နေပြီ၊ လာပါ... လိုက်ကြည့်စမ်းပါ”

တေး... ဆုံးဖြတ်ချိန်မရသေးမီ ခြေလှမ်းတွေက အောက်ထပ်သို့ တောက်လျှောက်ဆင်းနေမိသည်။

ဧည့်ခန်း၏ညာဘက်ထောင့် မိန်းခလုတ်နားမှာ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ဦးဘစ်။

စပိုရှပ်လက်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကိုဝတ်ထားသည့် သူ့ပုံစံက ကြည့်ကောင်းနေသည်။

ပြင်ဆင်သည့်ကိရိယာအစုံပါသော သေတ္တာလေးကို စားပွဲပေါ်မှာ ဖွင့်လျက်သားတွေ့ရ၏။ ဘာတွေဘယ်လို ချိတ်ဆက်လုပ်ပြီး ညာတာပါတေးနဲ့ ဝင်လာတာလဲ။

သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ မိန်းကို ကျွမ်းကျင်စွာဖွင့်ချနေတာမို့ အံ့ဩရပြန်သည်။

ဖိုးဖိုး ◊ စာပေ

တေးနဲ့အဝင်းတို့ဝင်သွားတော့ သူ တစ်ချက်သာလှည့်ကြည့်ပြီး ဘာမှမသိသလို အလုပ်ကို ပုံစံမပျက် ဆက်လုပ်နေ၏။ သူလုပ်နေပုံက တကယ့်မီးပြင်သမားလိုလို။ တေးပင် ဇဝေ ဆီပြင်သွားရသည်။

“သမီးရေ... သူတို့က E.P.C ရုံးကလေး မောင်စည်း အကြောင်းကြားလိုက်လို့ မီးလာပြင်ပေးတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးဘဝံက တေးကိုပြောပြီး ဆိုဖာဘေးမှာ အကျအနဝင် ဆိုင်ကာ ...

“ညဆယ်နာရီလောက်တည်းက မီးပျက်သွားတာကွယ်။ မောင်စည်းက ညဘက်ကျမှ အလုပ်စားပွဲထိုင်ရတာ၊ သူ့ခမျာ ညက မီးကောက်တစ်လုံးနဲ့ ဒုက္ခရောက်လိုက်တာများ။ ခြောက်... သမီးအဝင်းက စားစရာတစ်ခုခု သွားလုပ်လိုက်ပါကွယ်”

“ရှင်... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်မှာ ကိုကိုမရှိလျှင် ဦးဘဝံက ခြံစောင့်ဆိုပေမယ့် လူကြီး သူကြီးတစ်ယောက်ရယ်လို့ အုပ်ထိန်းပေးခဲ့တာတွေရှိသည်။

တေးတို့ကိုလည်း ဂရုစိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်... တေးတို့ကလည်း လေးစားပါသည်။

အဝင်းထွက်သွားတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက တေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ...

“ညကဖြစ်ရင် ညကတည်းက လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက် ပေးတာပဲ အဘရယ်”

“အေးကွယ်... အဘကပြောသေးတယ်၊ ဒီကလေး တစ်ချက်သာကို သိပ်ကိုအားနာတတ်တဲ့ကလေး။ အချိန်မတော်မှ မခေါ်

စိုးမိုး

ချင်တော့ဘူးတဲ့လေ”

ခေါင်းပေါင်းစတလူလူနှင့် ခုံရုံးမှာ အဆုံးအဖြတ်ပေး စီရင်ချက်ချမှတ်နေသည့် လူတစ်ယောက်ကို ကလေးဆိုတော့ သူများက ပြုံးချင်ပြုံးလိမ့်မည်။

ဦးဘစ်ကတော့ ရည်မှန်ယဉ်ကျေးသည့် စည်းရုံးညီကို စတော့ကတည်းက ချစ်ခင်လေးစားခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ခွန်အုပ်ဆိုင်းက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကိုလှမ်းကြည့်၍ လက်ထဲက ပလာယာသေးသေးလေးနှင့် ပစ္စည်းမှန်မှန်လေးနှစ်ခုကို လှမ်းပြောင်းပေးလိုက်ပြီး . . .

“ဘဘ . . . ကျွန်တော့်ကို ရေအိမ်ခဏလောက်ပြပေးပါ”

“ဟေ . . . အေး . . . အေး . . . လာကွယ့်”

ဦးဘစ် ပျာပျာသလဲထရပ်၍ ဦးဆောင်သည်။

“အဘ . . . အဘ . . . ဒီလိုဘုတ်ချောင်းလေး အပိုရှိလား ကျွန်တော့်မှာမပါလို့”

“ဟေ”

ဦးဘစ် ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။

“ဘယ်လိုဟာများလဲ . . . ဪ . . . နေဦး”

နောက်ပြန်လှည့်လာပြီးမှ ခွန်အုပ်ဆိုင်းကို သတိရကာ ဟိုသွားရမလို ဒီသွားရမလိုဖြစ်သွားပြီး . . .

“သမီး . . . သမီး သူ့ကို ရေအိမ်ပို့လိုက်ပါကွယ်၊ တူမောင် သမီးနဲ့လိုက်သွားလိုက်နော်”

ကြည့်စမ်း အချိတ်အဆက်ကိုညီလို။

ဦးဘစ်ကို ရှေ့ဆက်မတိုးနိုင်အောင် ဆွဲချုပ်ပစ်လိုက်သည့် သူ့သူငယ်ချင်းကို ကြည့်ကာ ခွန်အုပ်ဆိုင်း ဥာဏ်များတာကိုလည်း

စိုးပိုး ◊ စာပေ

တေး ခြေလှမ်းလေးတွေ မရဲတရဲ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့် ဦး
ဆောင်နေသည်။

“အလင်္ကာ”

“အို . . .”

တေးလက်မောင်းလေးတစ်ဖက်ကို နောက်ကနေ ဖမ်းဆုပ်၍
ဆောင်နေ ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်လျှင် တေး သူ့ရင်ဘတ်နှင့် ထိလှမတတ်
ထိုင်နေပါသွား၏။

“ရက်စက်တယ်အလင်္ကာရယ်၊ အပြင်လည်းမထွက်ဘူး၊ ခေါ်
လာလည်းထွက်မလာဘူး၊ တကယ်နေနိုင်တယ်၊ ကိုယ် . . . နေ့တိုင်း
အိပ်နေတိုတာ မင်းသိလား”

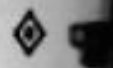
“ဟင့်အင်း မသိဘူး၊ တေးကိုလွှတ်ပါ၊ တော်ကြာ အဘ
အိပ်သွားရင် ကိုကိုနားထဲရောက်မှာ”

“သိပါစေကွာ၊ ဘယ်သူပဲသိသိ၊ အလင်္ကာကို ကိုယ်က
ထိတ်တိတ်လေးချစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ တေးနဲ့ကိုယ်က
ဧကတိတ်အရွယ်လေးတွေလည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ ချစ်ကြဲတယ်၊
ထက်ထပ်မယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်ဘက်က အလင်္ကာရဲ့ကိုကို
သဘောမကျရလောက်အောင် ဘာအနာအဆာမှမရှိဘူး၊ ကိုယ့်စာရိတ္တ
က ရေစိမ်ခံတယ်”

တေး ပခုံးနှစ်ဖက်မှာ အတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်
တွေကို ဖယ်ချမှရဘဲ ဦးဘစံတွေ့သွားမည်စိုးတာကြောင့် ရှက်ကြောက်
နေတာတွေပါ ဧရာကာ မတ်မတ်မရပ်နိုင်ဟော့အောင် ဒူးတွေပါ တုန်
သင်လာခဲ့၏။

“အလင်္ကာကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်၊ အဲဒါ မင်းသိပါဘယ်
ကွာ၊ ကိုယ့်ကို အဖြေပေးနော်”

ဝိုးမိုး ◊ ကပေ

“ဟင့်အင်း. . . အို. . . မဖြစ်ဘူး၊ လွတ်ပါ ခွန်အုပ်ဆိုင်းရယ်
တေးကြောက်တယ်”

“မလွတ်ဘူးကွာ၊ မင်းသိပ်ကိုနေနိုင်တာ၊ နောက်ထပ် ဒီထဲ
အခွင့်အရေးမျိုး ဖန်တီးနိုင်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ကို ခုပဲအခြေ
ပေး၊ မင်း မဖြေမချင်း လုံးဝသွားခွင့်မပြုဘူး၊ ဘယ်သူသိသိ”

“အို”

တေး ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။

ပန်းနုရောင် ဂါဝန်လက်ရှည်ပွပွလေးနှင့် ရောထွေးနေသော
ပန်းနုရောင်မျက်နှာလေးကို ခွန်အုပ်ဆိုင်း နီးနီးကပ်ကပ် စိုက်ကြည့်
သည်။

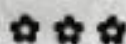
မူနံနံသာခြယ်သထားခြင်းမရှိဘဲ ဆေးသားညီနေသည့်
မျက်နှာလေးမှာ မျက်ဝန်းလက်လက်ကလေးများနှင့် စိုရဲအိထွေးနေ
သော နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေကို မက်မောစွာ ငေးကြည့်ရင်း . . .

“သိပ်ချစ်တာပဲ အလင်္ကာရယ်၊ ချစ်တယ်”

“ဟာ. . . မလုပ်နဲ့. . . ဟင့်အင်း”

တေး မျက်နှာကို အတင်းတိမ်းဖယ် ရှောင်ရှားသော်လည်း
မရမက လိုက်ဖမ်းနေသည့် အနမ်းမုဆိုး၏ ကွန်ချာတွင်းမှာ မွန်းကျပ်
စွာ ပိတ်မိသွားခဲ့သည်။

တေး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ တုန်ယင်စွာ ကျဆုံးခဲ့ရရင်း မျက်ဝန်း
ကလေးတွေ မှိတ်ချပစ်လိုက်မိတာ ချစ်တယ်လို့များ အဖြေပေးလိုက်
သလို ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် . . .

စိုးစိုး ◉ စာပေ

အခန်း (၉)

တေးတို့လာနေတာမြင်သည်နှင့် ခွန်အုပ်ဆိုင်းဘေးက အဖော်
သူကလည်း စက်ဘီးကိုယ်စီဆွဲ၍ ထွက်သွားကြသည်။

အဝင်းကျတော့ ဘယ်နားဘယ်လို ကပ်နေရမှန်းမသိ။

“မမလေး... အဝင်းက ဘယ်မှာနေရမှာလဲဟင်”

“ဒီမှာပဲနေပေါ့၊ ဘယ်မှမသွားနဲ့”

တေးက မသွားနဲ့ဆို၍သာ နောက်ကနေ ကပ်လိုက်ခဲ့ရသည်။

အဝင်းမျက်နှာလေး ငယ်ကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေသည်။

တောင်ကုန်းမြင့်ကြီးရယ် ပန်းနုရောင်ကမ္ဘာပြင်ကြီးလို
အိပ်ပင်လုံး အပွင့်တွေဝေနေသည့် ချယ်ရီပင်မြင့်ကြီးရယ် လှသော

အောင်မလေးနှင့် ချောသောကောင်လေးတို့၏ စက်ဘီးနှစ်စီး ဦးတိုက်

စိုးပိုး ◉ စာပေ

ဆိုမိသောအခါ မြင်ကွင်းက ပို၍လှပသော ရောင်စုံပန်းချီကားတစ်ချပ် ဖြစ်သွား၏။

မမလေးနဲ့ ခွန်အုပ်ဆိုင်းတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားခြင်းအတွက် အဝင်းက အလွန်ဝမ်းသာနေသူ ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံးက ချောချောလှလှလေးတွေမို့ပါ။ သို့သော် နှစ်ယောက်လုံး၏အနားမှာ ခုလို အလိုက်မသိ ကပ်ပါအကဲခတ်ခဲလောက်အောင် သတ္တိမရှိတာ အမှန်ဖြစ်သည်။

ခွန်အုပ်ဆိုင်းက သူ့စက်ဘီးကိုဒေါက်ထောက်ပြီး ထောက်ဘီးကို ဆွဲယူကာ သူ့ဘီး၏ဘေးမှာ ထောက်ထားလိုက်၏။

“တောင်ပေါ်လမ်းမှာမကောင်းဘူးနော်၊ လာ ကိုယ်တို့ဘက်ဆင်းခြေလျှောလေးနားမှာ စကားပြောရအောင်”

ပြော၍ တေးလက်ဖဝါးလေးကို လှမ်းဆွဲ၏။

“အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေလို့မရဘူး ဆိုင်း၊ ကိုကိုဖုန်း ခဏခဏဆက်တာ၊ ဆိုင်း ဘာပြောစရာရှိလို့လဲဟင်၊ ပြီးတောင်ပတ်တစ်ခါလောက်၊ အဲ... ကိုကို အိမ်မှာရှိတဲ့ရက် စနေဖြစ်တနင်္ဂနွေဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အဲဒီတစ်ရက်တွေရင် တော်ပြီနော်၊ ခုလိုအိမ်နားမှာ ယောင်လည်လည်လာမလုပ်နဲ့၊ တေး ရည်းစားထားတာကိုကိုသိသွားရင် လုံးဝမလွယ်ဘူး။ တေးပြောနေတာ ကြားလား ဆိုင်း”

ဆိုင်းက တေးမျက်နှာလေးကို ပြုံးကြည့်နေရင်းမှ မျက်နှာနှစ်ဖက် တွန့်၊ နှာခေါင်းတစ်ချက်တွန့်ကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းဆိပ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကြားတာပေါ့ အလင်္ကာ၊ အလင်္ကာရှေ့မှာ ကပ်ကပ်လေးဆွဲပြီး မျက်နှာကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေတာ၊ ပြောတာတွေတင်မကဘူး၊ မပြောရသေးတဲ့ မျက်လုံးထဲက စကားတွေကိုပါ ကြားနေတယ်”

ဘေးက ဟင့်နေရယ်ကာ ဆံပင်လေးသပ်ချ၍ မျက်နှာ ငုံ့

ပြီးတာ့ ခွန်အုပ်ဆိုင်းကိုင်းထားသည့် လက်ကို မသိမသာလေး

“ဘေး... ဘိုကိုကို...”

“ဘိုကိုကိုလည်း ကြောက်ပါ။ ကိုယ့်ကိုလည်း မချစ်ဘူးလား၊ အလင်က”

“ချစ်တယ်”

“ဒါ... ခွန်အုပ်... ကိုယ်က ပိုချစ်တာထင်တယ်”

“အို... ဆိုင်း... ဟိုမှာအဝင်းရှိတယ်... လွတ်ကွာ”

“ဘာလုပ်လို့လဲ... ဒီမှာ ပခုံးခလေးပဲကိုင်းရသေးတယ်”

အဝင်း တည့်တည့်မြင်တာမဟုတ်ပါဘဲ မျက်နှာလေးနီရဲကာ အောက်ဖျားကို ဒေါက်ထောက်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လျှောက်ထွက်လာခဲ့မိ

ဒါကို ငတားကလှည့်ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးဟာသွားလျှင် တေးလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲ၍ ချယ်ရီပင် တစ်ဖက်က ကုန်းနိမ့်လေးနားထိ ခေါ်သွား၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဆိုင်းရယ် ဟိုမှာ အဝင်းတစ်ယောက်

“ဘာဖြစ်လို့ခေါ်လာလဲ၊ ချစ်သူဆီလာတာ အဖော်ခေါ်မလာရ နားမလည်ဘူးလား”

“အား”

ပြောနေရင်း တေးနားခေါင်းခွန်ခွန်လေးကို ခွန်အုပ်ဆိုင်းက ခေါက်ကွေးနှင့် ဆွဲညှစ်ပစ်လိုက်၏။ တေး နားကျင်သွားသဖြင့်

ပိုးပိုး ◊ တငပ

သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်လေးများနှင့် ထုရိုက်ပစ်လိုက်ကာ

“အဲဒါ သူများနာအောင်လုပ်ဦး... ကဲ... ကဲ”

ခွန်အုပ်ဆိုင်းက ပခုံးတွေလှုပ်အောင်ရယ်ရင်း ချယ်သီအို
ကိုကွယ်ကာ တေးတစ်ကိုယ်လုံးကို ဆွဲဖက်ထားလိုက်၏။

“မင်း... အသည်းယားအောင် တွန့်တိုနေလို့ ဆွဲညှစ်
တာလေး ပြောစမ်း... မင်းကို ကိုယ်နမ်းမှာစိုးလို့ အဖော်ခေါ်
အနားမှာ ကပ်ထားတာမဟုတ်လား”

“ဆိုင်းနော်... ဖယ်... လွှတ်”

တေးမျက်နှာလေး အဝတ်စနီတစ်စလို့ နီရဲကာ တအား
နေသည်က ဖုံးဖိလို့မရ။

ခွန်အုပ်ဆိုင်းက ကွယ်ရပ်လေးတစ်ခုမှာ ပူးကပ်ထိုင်ချစ်
ပြီး တေးမျက်နှာပေါ်ဝဲကျနေသည့် ဆံစတွေကို သိမ်းဖယ်ပေး၏။

“မှတ်ထား... နောက်ကို ချစ်သူဆီလာရင် ဘာပြောစ
လို့လဲလို့ မမေးရဘူး”

“ဟင်... ဆိုင်းပဲ ခံလုံးနဲ့စာပစ်ပေးတော့ အရမ်းအရေး
တယ်ဆို၊ ပြောစရာရှိတယ်ဆို”

တေးမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ခွန်အုပ်ဆိုင်းက ရယ်
သည်။

တောင်အောက်ဆင်းမှ ခပ်ဝေ့ဝေ့တိုးတက်လာသော လေပြင်း
က ဘယ်သူလဲလဲ ဘယ်သူယိုင်ယိုင် ဂရုမစိုက်စွာ မာန်မာန်
လက်မထောင်၏။

တေးမျက်နှာလေးထက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ဝဲခနဲ ပြေးကပ်ဝဲကျ
တတ်သည့် ဆံစများကို ဆိုင်းကလည်း စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့ခြင်းကင်း
စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖယ်ရှားပေးရင်း မျက်ဝန်းတို့သည်လည်း ထိုမျှ

မိမိက မခွာ။

“ချစ်သူတွေရင်ထဲမှာ ပြောစရာစကားစက အပြုတမ်း ပြည့်
အောင် အလင်က ရဲ့။ ဒီစကားတွေကို အဖေနဲ့ပြောလို့လည်း
အဖေက အဖေကိုရင်ဖွင့်လို့ကော ရမလား။ ကိုယ်ချစ်တာ ကိုယ်ချစ်
ပြောရမှာ။ ပြောချင်နေတာကို မပြောရလို့ နေမထိထိုင်မသာ
တာကတော့တော့ရော၊ အဲဒီဝေဒနာကို ဘယ်ဆရာဝန်နဲ့သွားပြမလဲ၊
ကိုယ့်ချစ်သူက ကုပေးမှပျောက်တာ”

“သွားပါ... သိပ်လည်တာပဲ”

“တေးမှာကော ကိုယ့်ကို ပြောစရာတွေမရှိဘူးလား”

“မရှိဘူးပါလား”

“တကယ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆို ပြောစရာတွေရှိလာအောင် ကိုယ်ဆင်ပေးမယ်”

“ဟာ... ဆိုင်းနော်... တော်ပြီ... ဆိုင်းခေါ်ရင် နောက်
ရောက်တော့ဘူး”

သူ့မျက်နှာကိုတွန်းပစ်၍ တစ်ဘက်လှည့်လိုက်တော့ ဆိုင်းက
ရယ်မိပေးဖျားလေးကို မရမက ပြန်လှည့်ယူကာ...

“မလာဘဲနေကြည့်ပါလား၊ ရပ်ကျော်ရွာကျော်ဖြစ်ပြီး တစ်
လပြည့် လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့အဖြစ်မျိုး ရောက်အောင် လုပ်ပစ်မှာ...
မာရား”

တေးမျက်နှာလေး ချက်ချင်းပြောင်းသွား၏။

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ရဘူးနော် ဆိုင်း၊ တကယ်လို့ ဆိုင်းခေါ်
ကင်စိ တေးထွက်လာလို့မရဘူးဆိုရင် ထင်ရာတွေ လျှောက်မလုပ်
ထိုမှတေး ကိုကိုသိသွားမှာ အရမ်းကြောက်တာ”

“ကိုကိုကလည်း နေရာတကာပါတယ်ကွာ၊ ဒီလောက်
နမတစ်ယောက်ကို မွေးထားပြီး ပညာတတ်ပဲဟာ ဒီလောက်
နားလည်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

ခွန်းအုပ်ဆိုင်းက ညည်းညူသလိုပြောရင်း တေးလယ်
ကလေးကို ဖြန့်ကာ သူ့လက်ဖဝါးနှင့် ထပ်၍ ပွတ်တိုက်နေခင်း

“အေးကော”

“ဟင်”

“ကိုယ်က ချဉ်းစားထားရုံလောက် သေးချစ်လေး
နော်၊ ဒီလိုပုံစံနဲ့ချည်းပဲ ကျေနပ်နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ အသေတုန်း
ထပ်ဖို့ ကိုယ် ဘယ်လိုကြိုးစားရမလဲ”

“စောပါသေးဟယ်ဆိုင်းရယ်၊ ခုချိန်မှာ တေးကို ဟုတ်
ယုံကြည်ထားတာ လက်ယပ်ဖို့ဆိုတာကို လုံးဝ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကယ်လောက်ထိစောင့်ရမှာလဲ”

“အဲဒါ”

တေး၊ ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်။

ကိုကိုဟာ သဘောထားပြည့်ဝပြီး အလွန်နားလည်သိထ
တဲ့သူ။

တစ်ဘက်သားအပေါ် ခွင့်လွှတ်နားလည်ဖို့ ငြိမ်းစားလွန်သ
စိတ်ဓာတ်ကြောင့် အမှုတစ်ခုကို စီရင်ချက်ချမှန်းခင်းကား တပြောသ
တရားသူကြီးမေ့ထက် ကိုကို ပို၍ ပင်ပန်းနေသည်။

တစ်ဘက်စောင်းနင်း အနိုင်ယူချောက်ဖျက်ဖို့ကြိုးစား
သို့မဟုတ် ဖြစ်နိုင်သော လူသက်သေ ပစ္စည်းသက်သေ အနိုင်အ
ပိုနေသောကြောင့် တရားခံဘဝ ရောက်ရသော်လည်း ကကယ့် ဖြ
ကျားလွန်သူ မဟုတ်သည့် မှတ်သေသော အမှုတစ်ခုကို ခံခဲ့ရတတ်

အလင်္ကာဝဂ္ဂ အမှန်တရားပေါ်အောင် ကြိုးစား သည်။
ကိုကိုဆန္ဒသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ဆိုးရှုံးခြင်း နှစ်နာ
တစ်ပြိုင်တည်း တစ်ချိန်တည်းမှာ သူ၏ မှားယွင်း
အကြောင်းမကြောင့် မရှိရစေရန် ဖြစ်သည်။

ဤမျှထိ စာနာသနားတတ် နားလည်တတ်သော ကိုကိုသည်
အားထားသူ ဖြစ်သော်ငြား တေး၏အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း
အားထားသူ ချစ်သူလုံးဝ မထားရဟု အပြင်းအထန် တားမြစ်ခဲ့သည်။
အလင်္ကာဝဂ္ဂ ကြည့်ကြည့် ရှိနေခဲ့သည့်အကြောင်းများမှာ ရည်းစား
အဖွဲ့သည် အဓိကဖြစ်နေသလိုပင်။

“အလင်္ကာ”

အတွေးလွန်သွားမိသဖြင့် ခွန်အုပ်ဆိုင်းက ပခုံးချင်းတိုက်၍
တေးကို တေးလန့်သွား၏။

“ဘာလဲ ဆိုင်း”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ အလင်္ကာ ကိုကိုကို ဝေဖန်လိုက်လို့
အလင်္ကာလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဆောရီးနော်၊ မကြိုက်ရင် ကိုယ်မပြောတော့ဘူး”
တေးက ဆိုင်းမျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီးပြပြီး ပခုံးခွန်းမှာ
အလင်္ကာလို့လိုက်ကာ . . .

“မဟုတ်ပါဘူး ဆိုင်းရယ်၊ ကိုကိုဟာ သိပ်ကိုနူးညံ့အေးချမ်း
အလင်္ကာတတ်သူပါ။ ဒါပေမဲ့ တေးကိုတော့ အချစ်ရေးနဲ့ပတ်သက်
အလင်္ကာတိုးခဲ့ရင် လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေထိ တားမြစ်
တာ အဲဒါကို တေးစဉ်းစားနေတာ”

ဆိုင်းက တေးပခုံးလေးကို ဖက်ထားလိုက်ပြီး . . .

“တကယ်လို့ အလင်္ကာ ချစ်သူနောက်လိုက်သွားမယ်ဆိုရင် သူက ဘယ်လိုခွင့်မလွှတ်မှာလဲ၊ ဘယ်လို အပြစ်ပေးမယ်လို့ အထာထင်လဲ”

တေးက ဆိုင်းကိုမှီနေရာမှ ခေါင်းလေးထောင်ကာ မျက်နှာကို စူးစူးလေးလေးကြည့်သည်။

ပြီးမှ မျက်နှာလေးခပ်လွှဲလွှဲဖြစ်သွားကာ...

“မသိဘူး... ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့... အဲလိုမျိုးလည်း လုပ်မိမှာမဟုတ်ဘူး၊ တေး ကိုကို့ကိုချစ်တယ်”

တကယ် အတင်းအကျပ် တားဆီးရင်ရောဟု မေးချင်ပေမယ့် ဆိုင်း မမေးဖြစ်တော့ပါ။

ဒါဟာ ခုဖြစ်လာသေးတာမှ မဟုတ်တာ။

“တော်ပြီကွာ... ဒါတွေမပြောနဲ့တော့၊ အလင်္ကာ မျက်နှာညှိနေတာ ကိုယ်မမြင်ချင်ဘူး၊ ဒီဘက်လှည့်၊ ကိုယ့်ကိုပြုံးပြ”

“ကဲပါ ဆိုင်းရယ်၊ တေးပြန်တော့မယ်နော်”

“နေပါဦး အလင်္ကာရယ်၊ ခုမှ နာရီဝက်တောင်မရှိသေးဘဲ ကိုယ့်မှာ မီးလင်းကတည်းက အလင်္ကာ့ခြံရှေ့မှာ ခေါက်ပြန်သံခေါ်ခြေအေးဝမ်းရောင်လုပ်၊ ပြီးတော့ ဒီမှာလာပြီး လည်ပင်းရှည်ရှည်စောင့်၊ မလာမချင်း ပူနေတဲ့ရင်က မီးသင်္ကြိုလ်စက်ထဲမှာ မသေဘဲဘဲ အထည့်ခံထားရတဲ့ အလောင်းကြီးလို”

“တော်ပါတော့ ဆိုင်းရယ်၊ မပြောကောင်းမဆိုကောင်းဘာစကားတွေမှန်းလည်း မသိဘူး၊ အလောင်းက ပူမှန်းသိမလားလို့”

“ဪ... ကဲ... မသေသေးဘဲ အထည့်ခံရပါတယ်ဆို ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့အဖေလေ၊ သူက ရန်ကုန်မှာ တာဝန်နဲ့နေရတာ မိသားစုနဲ့ ဝေးနေတုန်း ဝုန်းဆို၊ မူးလဲပြီး ဦးကျောက်သွေးကြောပြတ်

“သေတယ်”

“မသေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သေပြီဆိုပြီး သင်္ကြိုလ်ကြတာတဲ့”

“မသေမှန်းသိတော့ ပြန်ထုတ်ရောလား”

ဆိုင်းက ခေါင်းခါပြ၍ ပခုံးလေးကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲဖက်
ဆင်ခွင်ထဲမှာ ကပ်ထားလိုက်၏။

ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“သူ့ဆုံးတော့ သူ့မိန်းမက ဒီမှာ အသည်းသန်ဖျားနေလို့
ပြန်လာတာကိုတောင် အသိမပေးရဲကြဘူးတဲ့၊ အဲဒါ ဘယ်လိုအိပ်မက်
ပဲလဲ”

“ဘယ်လိုမက်လဲဟင်”

တေး အလွန်ပင်စိတ်ဝင်စားကာ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်၍ လက်
ဖယ်ချရုန်းပစ်နေသည်။

ဆိုင်းက နောက်ထပ်လက်တစ်ဖက်နဲ့ပါ ထပ်ဖက်လိုက်

“ငြိမ်ငြိမ်နေကွာ၊ ကာကွယ်ဆေးထိုးဖို့ ကလေးကို ချုပ်ထား
လို့ပဲ”

“သွား”

တေး သူ့လက်မောင်းကိုထုပစ်၍ ရယ်လိုက်မိသည်။

“သူ့မှာ စကားပြောရင် ဥပမာလေးနဲ့ သိပ်စကားတတ်တာ
ဒီက စိတ်ဝင်စားနေတာကိုကျတော့ ဆက်မပြောဘဲနဲ့”

“ပြောမယ်... ငြိမ်ငြိမ်လေးနားထောင်၊ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဒီ
ခါထပ်လုပ်ရင် ဟောဒီတုတ်နဲ့ ရိုက်မယ်”

“ခပ်... ခပ်”

ဆိုင်းက တစ်ထွာလောက်ရှိသည့် သစ်ကိုင်းခြောက်သေး
သေးလေးကို ခထောင်ပြတော့ တေး ပန်းလေးတွေ လှုပ်အော်ရယ်သည်။

“သွားတော့မယ်ကွာ၊ ကလေး တအားပျယ်တယ်၊ မော့စမ်း”
“ဆိုင်းကွာ... လွတ်...”

သူ့မျက်နှာကြီး ငုံ့ကျလာတော့ တေးက တွန်းလွှတ်သည်။
“သူ့စကားနားထောင်ရင်း လိုရင်းကိုမရောက်ဘူး၊ မပြော

ရင်ခေတော့... သွား”
“ပြောမှာပေါ့... ပြောရင်းဆိုရင်း အာခြောက်လာရင် ဒီသ
ဝ်”

“အံ့မယ်... အာခြောက်သို့ရေသောက်ရအောင် ဒီက ရေအိုး
ကြီးလား”

“ရေအိုးထက် အူများကြီးသာတာပေါ့၊ မင်းနှုတ်ခမ်းလေး
ကြောင့် ပွင်သောကတွေတင်မကဘူး၊ အားလုံးကို ကိုယ်မေ့နိုင်တယ်”

“ဟာ... တော်ပြီ... တော်ပြီ ပြန်တော့မယ်”
ရှက်ရှက်နှင့် တေး အတင်းရှန်းတော့ သူက မလွှတ်ဘဲ

ရယ်သည်။
“လုံးဝတော်ပြီ၊ စကားကောင်းပြောတော့မယ် နားထောင်၊
အဲဒါနဲ့ သူ့ကို သင်္ကြိုလ်လိုက်ကြတယ်ကွာ”

“ဟင်... မသေဘူးဆို”
“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သင်္ကြိုလ်ပစ်လိုက်ကြတော့ သေသွား

ရှာတာပေါ့”
“အို... သနားပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်... သူက သူ့မိန်းမဆီလာပြီး အိပ်မက်ပေး
သတဲ့”

“ဘယ်လိုပေးတာလဲ”

“ငါ့ကို မသေသေးဘဲနဲ့ မီးရှို့ကြတာပဲ၊ တကယ်တော့ ငါက နေတာတဲ့”

“သူ့မိန်းမက ပြန်ပြောတာပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်တီချိုက သားသမီးတွေကို အိပ်မက်မက် ပြောပြပြီးပေးတယ်၊ နင်တို့ဟာပေ ပရိုတော့ဘူးမဟုတ်လား၊ ငါ့ကို အိပ်မက်ပေးတယ်ဆိုပြီး သက်လပ်သွားလို့က်တာ၊ ဆရာဝန် ပြေးပင့် နာမယ်တဲ့”

“ခံစားရမှာပေါ့ ဆိုင်းရယ်၊ ပြီးတော့ ဘာပြောသွားသေးသတဲ့”

“ငါ မသေသေးဘဲ မီးရှို့ခံရတာ မူလိုက်ဘူးကွာ” တဲ့။

“ဖြစ်ရလေ၊ ဒါ... ကာကယ်ပေါ့နော်”

“တကယ်ပေါ့၊ အလကားလို့ တန်တယ်ပေးဆုံးသွားတာကို မခံနိုင်လို့တာပဲ၊ မတတ်တာ၊ ကာကယ် အိပ်မက်ပေးပေးသိတာပေါ့၊ ကာကယ်... အဲဒါပေါ့ကွာနဲ့ မသေဘဲ မီးသဖြိုလ်ခက်ကဲရောက်တဲ့ အလကားကြီးလိုပဲလို့ ကိုယ်ကပြောတာ”

“မပြောနဲ့ဆိုင်းရယ်၊ မင်လားမရှိဘူးကြီးကို”

“ဆိုင်းက တကယ်ပါပေမယ့်မှာမှာ ကိုးကပ်၍...”

“ကိုယ့်ကို နှိပ်နှိပ်ပယ်ပယ်”

“အင်း”

“ဘာပြန်လို့လဲ”

“ချစ်လို့”

“ဟား... နားထဲမှာ ပျားရည်မြစ်ကြီး စီးသွားသလိုပဲကွာ”

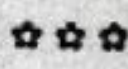
“တင်းတင်းကပ်ကပ် ငမူဖက်ထားကာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး နမ်း

ပုံစံ ၆-၈၁၀

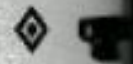

ရှိုက်ခြင်းများကို တေး ရင်ခုန်မက်မောစွာ ငြိမ်သက်လက်ခံနေခဲ့သည်။
အချစ်သည် အရာရာကို မေ့လျော့စေသည်မှန်ခဲ့လျှင် တေး
ကိုကိုကိုလည်း သတိမရခဲ့တာကို ဝန်ခံဖို့သာရှိတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

ဘာလိုလိုနှင့် ဆိုင်းရောက်မလာတာတောင် ဆယ့်ငါးရက်
 သွားပြီ။ ခါတိုင်းဆို ဖုန်းမဆက်ဖို့ အတန်တန်မှာထားတာကြောင့်
 တစ်ခါပဲဆိုတာကိုကျတော့ မလိုက်နာဘဲ တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်
 စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ တေး ထွက်မလာမချင်း ရစ်ဝဲနေတတ်သူ။
 လာတာမြင်လိုက်တော့လည်း ကိုကိုရှိနေချိန်ဆို ရိပ်မိသွားမှာ
 ရင်တွေတုန်။ ကိုကိုမရှိသည့်အချိန်ကျတော့လည်း ထွက်သွား
 လိုက်ရတာတောင် နောက်ကျောကမလုံဘဲ ခြေလှမ်းတွေမှာ။
 သူလာနေတာကို ဒေါသဖြစ်ရ၊ စိတ်ရှုပ်ရနှင့်ပါ။
 ခုတော့ တေး ရင်ထဲမှာ ဆွေးနေသည်။
 သူ ဘာဖြစ်လို့ မလာတော့ပါလိမ့်။

ဒါကိုပဲတွေးမိနေကာ မျက်ဝန်းလေးတွေက လမ်းကလေးသို့
သို့ မျှော်ကြည့်နေတတ်ခဲ့ပြီ။

“မမလေး... မမလေးလူကြီး ဘာဖြစ်လို့ မလာတော့တာထဲ
မသိဘူးနော်”

“ဘယ်ယီမလဲ အဝင်းရာ၊ မလာတော့လည်း ကလေးတွေက
တာပဲ”

မသားပါသွားပြီလားတော့ မသိ။

စိတ်ထဲမှာ တစ်ခါမှမတွေးမြင်ဘဲ သတိရဆွေးမြေ့နေသည့်
စိတ်က ‘ငါ့အပေါ် ဘာများ မကျေနပ်ဖြစ်သွားပါလိမ့်’ ဟု အထပ်ထပ်
တွေးမိခဲ့တာလည်း ရှိသေးသည်။

အဝင်းကတော့ တေးကို သေချာကြည့်၍ လက်ထဲကပန်းအို
လေးကို စားပွဲပေါ်သွားချပြီး ခေါင်းလေးပါယမ်း၏။

“အင်းပေါ့... မမလေးက နေနိုင်တာပေါ့၊ အဝင်း မမလေး
တို့ကို အကဲခတ်မိတယ်၊ ကိုဆိုင်က မမလေးကို အရမ်းချစ်တာပဲ
မမလေးက နေနိုင်တယ်”

“ဘာ”

တေး မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိကာ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်နေ
ရာကနေ အဝင်းကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ့ရောက်မလာ၍ စိတ်က တစ်ခုခုကြောင့်များလားလို့
စိုးရိမ်နေဆဲ အဝင်းစကားက တေးရင်ထဲကို ကြမ်းတမ်းစွာ ခုန်ပေါက်
ဝင်သွား၏။

“မမလေးက နေနိုင်တယ်” တဲ့။

အဝင်းကတောင် ဤသို့မြင်နေလျှင် ...

“အလင်္ကာက နေနိုင်တယ်ကွာ၊ ကိုယ်ချစ်သလောက် မချစ်

စိတ်ပေး စာပေ

ကိုယ့်မှာတော့ သွားသွားစားစား မင်းရဲစိတ်နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့

ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည့် ဆိုင်းရင်ထဲမှာ တေးကို မကျေနပ်
အောင်ရဲနိုင်ခြင်းတွေ စုပုံမျှီသိပ်ထားခဲ့လေမလား။

ထိုအခြင်းအရာများကြောင့် တေးထက် သာယာမှုတွေပေး
နိုင်သည့် ချစ်သူကို တွေ့သွားခဲ့ပြီဆိုရင် . . .

“အဝင်း. . . နင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောတာလဲ၊ ငါ့ပုံစံက ဒီလို
ပြောရလောက်အောင် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

အဝင်းက စားပွဲရှေ့က ကုလားထိုင်မှာ ဖိုင်းချလိုက်ပြီး အား
သွားသလိုလေး ရယ်သည်။

သို့သော် အဝင်းနဲ့တေးက ညီအစ်မလိုနေကြတာကြောင့်
ပြောဆိုရတာ ဘာမှမရှိကြ။

“မမလေးကလည်း ကိုဆိုင်းက မမလေးကို မတွေ့ရမနေနိုင်
ခြင်းမှာ ချောင်းပေါက်မဝတ်လာနေတာပဲ၊ မမလေးကတော့

အဘတိုင်း စိတ်ညစ်နေတာပဲမဟုတ်ဘူး၊ ‘ဘာလို့’ ‘ဘာခဏ လာနေ
လဲမသိဘူး’ ‘ဒုက္ခပါပဲ’ ‘စိတ်ညစ်လိုက်တာ’ ဘာညာနဲ့ သူလာ

ပိုင်း ညည်းနေတာ၊ အသိသာကြီးကို”

တေး သက်ပြင်းလေးချ၍ မှန်ရှေ့ပြန်လှည့်ကာ ကိုင်ထား
ထားရှိသည့် ဘီးနှင့် ခေါင်းကို ဖြီးချနေမိသည်။

သို့ရာတွင် လက်ထဲမှာဘီးကိုင်၍ ဆံပင်တွေထဲမှာ ထိုးနှစ်
ချနေသည်က နေရာမပြောင်းဘဲ သတိလစ်နေသူလို။

“အဲဒီလိုထင်သွားတော့လည်း ဘယ်ကတ်နိုင်မလဲဟာ၊ ကဲ
ကဲ. . . နင်သွားတော့လေ၊ ကိုကို့စားပွဲပေါ်မှာ ပန်းအိုးသွားမတင်

အောင်၊ ကိုကို့ခိုးသွားမယ်၊ ညက ကိုကို သုံးနာရီလောက်ကျမှ
ပန်းအိုးကို ပြန်မတင်ဘူး”

အိပ်တာ၊ ဒီနေ့ နားတဲ့ရက် အေးဆေးအိပ်ပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အဝင်းထွက်သွားတော့ ဟန်ဆောင်ချုပ်တီးထားသမျှ လေး
မျက်ဝန်းမှာ မိုးရွာလေသည်။

သူ မုန်းသွားပြီလား။

တကယ်တော့ ဆယ့်ငါးရက်ဆိုသည့်အချိန်ဟာ သိပ်ကြာ
ပြီဟု မဆိုသာပါ။ ဒါပေမဲ့ တေးရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေသည်။

ဆုံးရှုံးခြင်းဆိုသည့် အတွေးကို စိတ်ကူးလေးဖြစ်လာတာ
တောင် လူက ဗုံးဗုံးလဲတော့မတတ်။

တကယ်လို့များ သူမုန်း၍ စွန့်ခွာခဲ့ပါလျှင် . . .

“မမလေး”

“ဟင်”

ခေါ်သံတိုးတိုးလေးနှင့်အတူ တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းလေးဟန်
ခြေဖျားလေးထောက်ကာ ခိုးချောင်ခိုးဝှက်ပုံစံနှင့် အဝင်း ဝင်လာသည့်
ကို မှန်ထဲကနေ တေး မြင်လိုက်၏။

မျက်ရည်သုတ်ဖို့ပင် သတိမရဘဲ ချက်ချင်းနောက်လှည့်
ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘာလဲဟင်”

အဝင်းပုံစံကိုကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးလိုက်မိသေး
ကြောင့် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာခဲ့သည်။

“မမလေး . . . နောက်ဖေးခြံစပ်မှာ ကိုဆိုင်းရောက်နေတယ်”

“ဟင် . . . တကယ်လား”

တေး ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်းမဲ့စွာ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိသေး

...လိုက်ပါလား။ ဘောင်းဘီရှည်အဖြူ ဂျာကင်အနက်နဲ့၊
...လည်း တပ်ထားတယ်။ ဒီလောက်ချောတဲ့ရုပ်ကို လူမှား
...လို့”

“သူ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မမလေးကို ဆင်းလာခိုင်းဖို့လုပ်ပြတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ
...သိဘူး ကိုင်ထားတယ် မမလေးရဲ့”

ရောက်လာပြီဆိုတော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ဝမ်းသာတာက
...ကိုကိုသိမှာစိုး၍ ရင်ခုန်လာပြန်သည်။

မုက်ရည်ကို သတိရ၍မဟုတ်ဘဲ ပါးနှစ်ဖက်မှာ အေးစက်စက်
...သည်ကို မနေတတ်၍ လက်ဖဝါးနှင့် ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်မိ

“စက်ဘီးစီးထွက်တဲ့အချိန်လည်း မဟုတ်ဘူး ကိုကိုကနီးတော့
...ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ခါတိုင်းလိုဆို ‘သွားပြောလိုက် ဘယ်လိုမှထွက်မရဘူးလို့’
...ပြောခိုင်းလိုက်မှာဖြစ်သော်လည်း ခုချိန်မှာ တေး သူ့ကို
...သတိရနေသည်မို့ ပြေးတွေ့လိုက်ချင်သည့်စိတ်က အင်နဲ့
...ဖြစ်နေသည်။

“ခဏဖြစ်ဖြစ် ဆင်းတွေ့လိုက်ပါ မမလေးရယ်။ သူ့ပုံစံ
...တော အရေးတကြီး တွေ့ချင်နေတဲ့ပုံမျိုး။ ဘာအကြောင်းရှိနေ
...ရအောင် သွားတွေ့လိုက်ပါ။ အစ်ကိုလေးနီးရင် အဝင်း ကက်
...အကျယ်ကြီးဖွင့်ပြီး အချက်ပေးလိုက်မယ်။ မမလေး ကက်ဆက်
...အကျယ်ဖွင့်တတ်တာ အစ်ကိုလေးသိတာပဲ”

အဆင်းမှာ ဘီးတပ်ပေးလိုက်သလို တေး ဘာမှမစဉ်းစား
...နောက်ဖေးဘက် ပြေးဆင်းထွက်ခဲ့၏။

ဖိုးဖိုး ◉ စာပေ

နောက်ဖေး တောင်ကုန်းလေးနားမှာဆို ငှက်ပျောတောင်
အုပ်ဆိုင်းနေသဖြင့် အိမ်ပေါ်က လှမ်းကြည့်လို့ မြင်နိုင်သည်မဟုတ်

တေး ပြေးလာတာမြင်လျှင် ခြစပ်မှာရပ်နေသည့်
ကလည်း နောက်ကို ခြေသုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်ကာ ရုတ်တရက်
ပြေးတက်ပြီး သစ်ခြုံပုတ် ခပ်အုပ်အုပ်နှင့် ယိုင်နဲ့နေသော
တန်းကို လွှားခနဲခုန်ကျော်သည်။

“အို . . . ဆိုင်း”

သူ အမြင့်ကြီးခုန်ကျော်လိုက်တာ မြင်ကာ တေးစိုးရိမ်ထင်
ပြေးဝင်သွားမိ၏။

“ဟာ . . . အလင်္ကာ”

“အမေ . . .”

ဆိုင်း အရှိန်နှင့်မို့ ဘယ်လိုမှ ရုတ်သိမ်းလို့မရဘဲ
ကိုယ်လေးနှင့် ပစ်တိုက်တော့သည်။

သို့သော် မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ခတ်လဲကျစဉ်မှာ ဆိုင်းက ထောင့်
ဖက်၍ သူ့ကိုယ်နှင့် လိုမ့်ခံပစ်လိုက်၏။

“အား”

အောက်ကခံထားရသူ ဘယ်လိုနေသည်တော့ မသိ။

တေးတစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်ကာ “အ
ခနဲ” အော်လိုက်မိသည်။

ဆိုင်းကိုယ်တိုင် စူးအောင်မှူးမိုက်သွား၍ ရုတ်တရက် မထ
ပြီးမှ မျက်နှာတစ်ချက်မဲ့ကျသွားရင် တေးကိုဖက်လျက်

လိုက်တော့ တေးက သူ့ရင်ခွင်အောက်မှာ ပက်လက်ကလေး။

“အလင်္ကာ . . . ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့
အောက်က ပြေးဝင်လာရတာလဲ အလင်္ကာရယ်”

ပြီးမှီး ◆ စာပေ

တေး မျက်နှာလေး ရှုံ့တွဲတွဲဖြစ်ဆဲနှင့်။

“ဆိုင်း... တအားပြုတ်ကျပြီး ခြေထောက်တွေဘာတွေ နာ
သလဲ လန့်ဖျန်သွားတာ”

“အလင်္ကာရယ်... ကိုယ်က ဗရမ်းဗတာခုန်ပစ်လိုက်တာမှ
ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက်ထိ စိုးရိမ်တယ်ပေါ့”

“သွားပါ... သူလုပ်လိုက်ရင် ဇွတ်တရွတ်”

“မင်းသိပါတယ် အလင်္ကာရယ်”

သူ့မျက်ဝန်းတွေ ရီဝေညှို့ငင်သွားတာမြင်တော့မှ သူ့နဲ့ကိုယ်
အထူးကြီးကို သတိရကာ တေး ကပျာကယာရုန်းထွက်ဖို့ ပြင်
နောက်ကျသွားခဲ့၏။

“လွမ်းလိုက်တာ အလင်္ကာရယ်”

အဆုံးအစမဲ့သော အနမ်းတို့သည် အလွမ်းများအတွက် ပေး
လက်ဆောင်များအဖြစ် ကြာရှည်စွာ ဖြစ်တည်ကြ၏။

တေး ခြေဖျားလက်ဖျားတွေပင် တုန်ယင်အေးစက်လာကာ
အတင်းတွန်းဖယ်နေမိကာ...

“လွတ်ပါ ဆိုင်းရယ်၊ တေး အဲလိုကြီးမနေတတ်လို့ပါ၊ ဖယ်

စိတ်တို့သည် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မှီနွဲ့ရင်း ကိုကိုကို သတိရ
ပိုင် မေ့လျော့သွားလိုက်။

“ကိုယ် အရေးတကြီးခရီးထွက်သွားရတယ် သိလား၊
တော့ကို ဘယ်လိုမှ ပြောချိန်မရလိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညက
ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ မင်းရဲ့ကိုကို ကိုင်လိုက်တော့ အသာလေး
နီး ငြိမ်နေလိုက်ရတယ်၊ နောက်တော့ကွာ မေမေ့ကျန်းမာရေး
ဆိုးလာတာနဲ့ ဟိုပြေးဒီပြေးဖြစ်ပြီး ညဘက်ကျမှ အားတော့

စိမ်းစမ်းစမ်းစမ်း

ဖုန်းမဆက်ရဲတော့ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ အဆက်အသွယ်တွေ ပြတ်ကုန်တာ
အလင်က ကိုယ့်ကို အထင်လွဲနေမှာစိုးလို့၊ နေလိုကို မရဘူး
အဲဒါနဲ့ အမေ့အခြေအနေ နည်းနည်းလေး ထားလို့ရတာနဲ့
လစ်ထွက်လာတာ”

ဆိုင်းက တေးလက်ဝါးလေးကို ထွေးဆုပ်ထားပြီး ရှည်
စွာ ရှင်းပြနေသည်။

“ဆိုင်းမေမေက ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“သားအိမ်အနာဖြစ်တာ၊ စမ်းသပ်ကြည့်တော့ ကင်
ဖြစ်မယ့် အလားအလာတွေရှိနေတယ်တဲ့”

“အို... ဒါဆို စိုးရိမ်နေရတာပေါ့၊ ဟိုမှာ ကြည့်ရှုမယ်
ရှိရဲ့လားဆိုင်းရယ်”

“အများကြီးရှိတယ်၊ မေမေ့အိမ် ကြီးကြီးနဲ့ လေးလေးနဲ့
မိသားစုတွေ ဝိုင်းနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေက သူ့သားတွေကို အနာ
ရှိနေစေချင်တာ... အဟွန်း”

ဆိုင်းက အလုံမလဲရယ်၍ နှာခေါင်းတစ်ချက် ပွတ်ထုတ်
သည်။

ပြီးတော့ တေးဖော်ခေါင်းလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်ပြီး...

“ကိုယ်ထင်တယ်၊ သားတွေမွေးထားရတာ ရင်နာတယ်
နာတာ ဘာညာ မေမေပြောနေမှာပဲ၊ ဟိုတုန်းကတည်းက မေမေ
နေထိုင်မကောင်းရင် သားတွေက အလိုက်သိ ပြုရတာကိုလိုချင်
ကိုယ်တို့ကလည်း ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဆော့မယ် ကစား
ခုကျတော့လည်း အပြင်ထွက်မယ်၊ သွားမယ်၊ လာမယ်နဲ့ စိတ်
မကျတိုင်း မေမေကညည်းတာ အလင်ကရဲ့၊ သမီးလေးတွေ
ထားမိရင် ခုလို နေကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာညာနဲ့...”

“ဟုတ်တယ်... နေထိုင်မကောင်းရင်တော့ ဆိုင်းတို့ ပြုစု

“ပြုစုတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်က မေမေ့ဆီမှာမရှိဘူး၊ အသက်
... ဖြစ်ရလောက်အောင်လည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ပြီးတော့
... ကိုယ့်ကို ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးမယ့်သူတွေလည်း ဝိုင်း
... ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ အလင်္ကာ အထင်လွဲမှန်းတီးသွားမှာ
... နှိပ်စက်နေတာ၊ ဒါကြောင့် ပြန်လာတာပေါ့၊ ဒီရောက်
... အဖေကလည်းဆူတယ်၊ ခွန်သာကလည်း ဒီမှာ အလုပ်မအား
... သွားနိုင်ဘူးလေ၊ သူက ကျွတ်တမ်းဝင်ပြီး ဖေဖေ့ကို ကူညီနေ

“ဆိုင်းက... ကော”

“ကိုယ်က အလင်္ကာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရှေ့မှာ ဒူးထောက်
ကျွတ်တမ်းဝင်တာ”

တေးက မျက်စောင်းကလေးထိုးပြီး ရယ်သည်။
သူက တေး၏မေးဖျားလေးကို ပင့်ယူ၍ မျက်နှာလေးကို
ကြည့်နေ၏။

“သိပ်ချစ်တာပဲ အလင်္ကာရယ်၊ မင်းနဲ့ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ
... နေမထိထိုင်မသာ အရာအားလုံးကို မေ့လျော့ကျော်လွန်ပြီး
... ကျွတ်ချင်တာမျိုး၊ မေမေက နေမကောင်းဖြစ်ကတည်းက ကြီးကြီး
... ရန်ကုန်မှာသွားပြီး ရောဂါကုချင်တာ၊ ကိုယ်မလိုက်ချင်ဘူး
... တစ်ပတ်လောက်နောက်ကျပြီးမှ သွားဖြစ်တာ၊ အဲဒါကို ဟိုမှာ
... တော့ မေမေရောဂါသည်းလာမှ ထလိုက်လာတာရော ပြန်ချင်
... ခင်တကြွကြွဖြစ်နေတာရော ကိုယ့်ကိုအကဲခတ်ပြီး ကြီးကြီးက

ပိုးမိုး စာပေ

ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ၊ 'ညည်းသား ရည်းစားရှိနေတာ သေ
တဲ့၊ အဟွန်း... မဟုတ်ကဟုတ်ကနော်'

ဆိုင်းက ရယ်ကျဲကျဲပြောပြီး တေးပခုံးလေးကို ဖက်
၏။

တေး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပို၍ရယ်နေမိရင်း မျက်နှာလေး
သွားပြန်ကာ . . .

"ဆိုင်း... ဆိုင်းပြန်တော့လေ၊ တော်ကြာ ကိုကို
တော့မှာ"

"အင်း... ပြန်မှာပါ၊ အလင်္ကာကို လက်ဆောင်
ရိုသေးတယ်"

ဆိုင်းက ဂျာကင်အိတ်ထဲကိုလက်နှိုက်ပြီး တေးနဲ့ ပါးချင်
မတတ် မျက်နှာချင်းပူးကပ်လိုက်၍ . . .

"ဒီမှာတာလဲ သိလား"

နက်ပြာရောင် ကတ္တီပါဘူးလေးတစ်ဘူး။

ရတနာဘူးပဲဖြစ်မည်ကို တေးသိလိုက်၏။

ဆိုင်းက တေးပခုံးကိုဖက်ထားသည့် လက်က အဖုံးကို
တစ်ဖက်က ဘူးအိမ်လေးကို တေးမျက်နှာရှေ့မှာ ပြကာ . . .

"ဒီမှာ လက်စွပ်လေးတွေလား၊ အဲဒါ အလင်္ကာဝတ်ကြ
လုံးဝ အံ့ကိုက်ဖြစ်နေရမယ်"

မှောင်လက်တောက်ပနေသော ပလက်တီနမ်ကွင်းကထေ
စိန်ပွင့်လေးနှစ်ပွင့် မြှုပ်ထားကာ ခေတ်မီဒီဇိုင်းလေးမို့ လက်စွပ်
က တေးမျက်ဝန်းတွေကို မခွာနိုင်အောင် ဆွဲဆောင်သွားသည်။

ဆိုင်းက ဘူးကိုပေါင်ပေါ်မှာတင်ပြီး လက်စွပ်ကို သူ
တိုင် ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တေးကိုပေး၏။

“ယူလေကွာ... ပြီးရင် အလင်္ကာက ကိုယ့်ကို တစ်ကွင်း
ထပ်ပေးရမယ်၊ စေ့စပ်လက်စွပ်ပေါ့၊ ကိုယ်တို့ချင်း သေချာပြီးသား
အားအောင်လို့ မင်းဘက်က အခါအခွင့်အသင့်တဲ့တစ်နေ့ လက်
အကြာကြီးစောင့်တဲ့အထိ အခါအခွင့်မသင့်ရင်တော့ ခိုးပြေး
တို့ကို ကြောက်တယ်ဆိုရင် အတင်း ကားတင်ခိုးမှာ”

“ဆိုင်းကလည်းကွာ၊ လက်စွပ်ကိုတောင် မယူရဲတော့ဘူး”

“ဟင်... ဘာလဲ၊ အလင်္ကာက ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ဖို့ထိ
အသိထားတာမဟုတ်ဘူးလား၊ ကိုယ် မျှော်လင့်ထားတဲ့ အနာဂတ်
ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှမဟုတ်ဘူးလို့ တွေးထားလို့လား၊ ပြော
အလင်္ကာ”

ဆိုင်း မျက်စိပျက်နှာပျက်၍မေးတော့ တေး ပျာပျာသလဲ
ဆိုင်းသည် လက်စွပ်ကိုင်ထားသည့် ဆိုင်း၏လက်ခုံကို ထပ်အုပ်
ပြန်ပြန်ပြီး...

“မဟုတ်ပါဘူး ဆိုင်းရယ်၊ ဆိုင်းက တေးရဲ့အချစ်ဦး၊ အချစ်
တေးဘဝမှာ ကိုကိုကလွဲရင် ပထမဆုံး ရင်းနှီးချစ်ခင်ခဲ့တဲ့
အိမ်ထောင်ဖွဲ့က ဆိုင်းပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ဆိုတာနဲ့ မဆက်နဲ့တော့ကွာ၊ အလင်္ကာ ကိုယ့်ကို
ထပ်ထပ်ဖို့ ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ အဲဒါ... ပြော”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုယူ... ပေး... လက်...”

တေးက သူ့ရင်ခွင်တစ်ခြမ်းမှာ ကျောလေးကပ်မှီရင်း ဖြူနု
သလျာသည့် လက်ချောင်းကလေးတွေကို ဖြန့်ပေးလိုက်သည်။

ဆိုင်းက တေးလက်သူကြွယ်လေးမှာ ရှိထားပြီးသည့်
အခြားလက်စွပ်လေးကို ချွတ်ယူ၍ လက်ညှိုးလေးမှာ ပြောင်းစွပ်

ဖိုးဖိုး ♦ တပေ

ပေးလိုက်သည်။

ပြီးမှ လက်သူကြွယ်လေးတစ်ချောင်းတည်းကို ဆွဲထုတ်
ကိုင်ထားသည့် လက်စွပ်လေးကို စွပ်ချပေးရန် စက္ကန့်အနည်း
အလိုတွင်...

“ငါ့ညီမကို ဘယ်သူမှ စေ့စပ်လက်စွပ်ပေးခွင့် မရှိတော့
စကားသံကြောင့် မော့ကြည့်ချိန်ပင်မရလိုက်သေးမီ
လက်ထဲက လက်စွပ်လေးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လုယူခြင်းခံခဲ့
ရ၏။

“ဟင်... ကိုကို”

ထိုင်နေကြရာမှ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူထရပ်လိုက်မိ
တေးက ဆိုင်းရှေ့မှာ ကာကွယ်ရပ်၏။

စည်းက တေးကို စူးခနဲကြည့်ပြီးမှ ဆိုင်းဆီကိုပြန်ကြ

၍...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဟု တင်းမာစွာမေးသည်။

ဆိုင်းက ခပ်ရဲရဲပြန်ကြည့်၍ တစ်ခွန်းချင်းဖြေ၏။

“ခွန်အုပ်ဆိုင်း”

“ဪ... ဦးစိုင်းခမ်းမော်ရဲ့ မျိုးဆက်တွေကိုး၊ ဒေါ်ထိပ်
နန်းစောရဲ့ သား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အလင်္ကာကို...”

“နေဦး”

စည်းက လက်ကာထားလိုက်ပြီး တေးလက်ကလေးကို
ဘက် ဆွဲခေါ်လိုက်၏။

“ကိုကို... တေး သူ့ကိုခေါ်လိုက်တာပါ၊ သူ့မှာ အပြစ်

“ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့။”

“ကိုကို ဘာမှမလုပ်ဘူး ဒါပေမဲ့ ပြောစရာရှိတယ်၊ ညီမလေး အိပ်ပျော်တက်တော့”

“ကိုကို”

“ညီမလေး... သွားတော့လို့ ကိုကိုပြောနေတယ်”

တေး ချစ်သူကိုတစ်လှည့် အစ်ကိုကိုတစ်လှည့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရင်းမှ မျက်ရည်စက်တွေ တလိမ့်လိမ့်စီးကျလာကာ ချာခနဲ ကြည့်ပြေးလာခဲ့မိ၏။

“မမလေး”

တစ်ဘက်က ကွယ်ရပ်လေးတစ်ခုမှာ အဝင်း စိုးရိမ်တကြီး ချစ်နေရာရင်း တေးပြေးလာတော့ ဆီးကြို၍ပွေ့ဖက်လိုက်၏။

“အဝင်းရယ်... နင်... နင်... ငါ့ကိုမပြောဘူး”

ဟု ဗလုံးဗထွေးပြောရင်း အဝင်းကို ဖက်၍ငိုသည်။

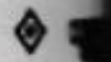
အဝင်းလည်း ထိတ်လန့်ဝမ်းနည်းသော ကတုန်ကယင် အက် ဆော့ညှိ အသံလေးနှင့်

“အဝင်းကက်ဆက်ဖွင့်လိုက်တယ် မမလေးရဲ့၊ မမလေးတို့ မကြားရတာဖြစ်မှာ၊ ပြေးပြောဖို့က ဘယ်လိုမှ အချိန်မရတော့ဘူး”

ခါတိုင်းဆို သူ ခုလို မိုးလင်းပိုင်းထိ အလုပ်လုပ်ထားပြီး နေမြင့်အောင် အိပ်နေခဲ့လျှင် မနိုးရက်တာတွေ စိတ်မချတာတွေ စုပုံ နေသော မျက်နှာလေးနှင့် သူထလာတာမြင်လျှင်...

“နေကောင်းရဲ့လား ကိုကို၊ နေမြင့်အောင်အိပ်ရင် ခေါင်းမူး တတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကိုကိုက အရမ်းပင်ပန်းထားတာ”

“အစားလေးစားပြီးရင် စိတ်ကြည်ဆေးလေး သောက်လိုက် ခေါ်”

“ညီမလေးက နှိုးချင်တာ စားသောက်ပြီးမှ ပြန်အိပ်ဖို့ပေါ့
မလို့ ကိုကိုက အိပ်မောကျနေတာနဲ့. . .”

စသော စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနှင့် ဖိတ်စင်လာတတ်သည့် စကား
တွေကို စိတ်ကြည်နူးစွာ မည်သည့်မည်တောက်လျှောက် နားထောင်
နေခဲ့ရသမျှ ဒီနေ့တော့ တေးက ပျောက်နေသည်။

အဝင်းက သူနိုးလာတာမြင်သည်နှင့် သရဲတစ္ဆေတွေသည်
ပြူးပြူးပြဲပြဲ ပျာလောင်ခတ်ကာ အမှတ်တမဲ့ သတိထားလိုက်မိသည်
က ကက်ဆက်နားကို အဝင်း ချက်ချင်းရောက်သွားတာကို ဖြစ်အံ့

တရားခွင် စင်မြင့်ထက်မှ မှားခြင်း မှန်ခြင်း ကွယ်ဝှက်ထိ
ခြင်း ဖော်ထုတ်လိုခြင်း စသော မျက်နှာများစွာကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်
လာခဲ့သည့် စည်းရုံးညီ ဒီလောက်တော့ မအ.ပါ။

ကက်ဆက်ပြေးဖွင့်ပုံထောက်လျှင် ညီမလေး ခြံထဲမှာပဲ
ရမည်ဟု အပိုင်တွက်လိုက်၏။

ထိုသို့ ရှိနေခြင်းသည်လည်း လေညှင်းခံ ပန်းခူးနေဟာမျိုး
ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တာကို အတပ်သိခဲ့သောကြောင့် . . .။

အခန်း (၁၁)

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပစ်ကျဒူးထောက်ရလောက်အောင်
ချောမွေ့နေသည့် ရှုပ်ရှည်မျိုးဟု လက်ခံလိုက်မိ၏။

ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲပစ်ဖို့ မေ့လျော့သွားစေနိုင်သည့် ခပ်မိမိ
တိုင်လ်အပြည့်နှင့် ခွန်အုပ်ဆိုင်းဆိုသော လူရွယ်ကို စည်း စူးစူးရဲရဲ
စိတ်ကြည့်သည်။

လျှိုင်ကော်ပြို့မှာ အချမ်းသာဆုံးဖြစ်သည့် ဦးစိုင်းခမ်းမော်
ဆိုသော ကိုယ့်ထီး ကိုယ့်နန်း ကိုယ့်မျိုးနွယ်စုဟု သတ်မှတ်၍ အတ္တ
အဆိပ်တက်နေကြသည့် သူတွေကို သူကြားဖူးခဲ့သည်။

မသိသူမရှိသလောက် လူတိုင်းက သူတို့ကို ဒီလိုပဲ သမုတ်
ထားကြသည်။ ကျိကျိတက်ချမ်းသာ၍ အံ့ဩလောက်အောင် ချောမွေ့

နေသော ဤလူငယ်ဟာ အချစ်အတွက် ဘယ်လောက်ထိ စေ့
နိုင်မလဲ။

စည်း နှုတ်ခမ်းများမှာ လျှို့ဝှက်၍ နာကျင်သော ကြော
သော်လည်း ကျေနပ်သော အပြုံးတစ်ချက်လက်သွားပြီး...

“ငါ့ညီမကို မင်း ဘယ်လောက်ထိချစ်သလဲလို့ ငါမမေးချင်
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝ ရှေ့ဆက်မတိုးဖို့တော့ ငါတားမြစ်ရလိမ့်မယ်။ ငါ
တားဆီးတဲ့အချိန်မှာ မင်း နောက်ဆုတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ညီမလေးဆီ
ထဲမှာ မင်းဟာ တသသ လွမ်းစရာဖြစ်ကျန်ခဲ့မယ်။ မဟုတ်ရင်တော့
မင်းဟာ သိပ်ကို စက်ဆုပ်နလုံးနာဖို့ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ဖြစ်သွားမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညီမလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း
လုံးဝ လက်ခံနိုင်မှာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုရှိနေလို့”

ပြောနေရင်း စည်းက ဆိုင်းမျက်နှာပေါ်က စိတ်ဝင်စားမှု
ကို အကဲခတ်သည်။

ဆိုင်းက သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ပြန်၍ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကဲ... ပြောစမ်း၊ မင်း အေးအေးဆေးဆေး နောက်ဆုတ်
မှာလား။ ငါဖွင့်ပြောပြီးမှ စိတ်ပျက်လက်မြောက်ပြန်မှာလား”

ဆိုင်းက နှုတ်ခမ်းထောင့်ဖျားလေး ညွတ်ကျသွားရုံ မဲ့လိုက်
ပြီး...

“ပြောလိုက်စမ်းပါ ကိုစည်းရုံးညီ၊ ခင်ဗျားက တရားသူကြီး
တစ်ယောက်ပဲ။ ငါ့ညီမမှာ အိမ်ထောင်ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အခု စေ့စပ်ထား
တာရှိနေတယ်။ ဘာညာ ဘာညာ မဟုတ်မဟုတ်စကားတွေ ပြောမှာ
မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ ဒို့ပြင် ဘာအကြောင်းတွေပဲ
ဖြစ်ဖြစ် မကြားရဲစရာ ဘာမှမရှိဘူး”

စည်း မျက်နှာ ပျက်သွား၏။

စိုးပိုး ◆ တပေ

ညီမလေးသိက္ခာကျ အရှက်ရမည့်ကိစ္စကို သူ ဘယ်လို
ပြောမလဲ၊ မပြောဘဲနေလို့ကော ဖြစ်တော့မှာလား။

ခွန်အုပ်ဆိုင်းဆိုသော လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ အချစ်ကို
အားရစွာ ရယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့မည်ဆိုလျှင်။

စည်း မျက်နှာသည် ချက်ချင်း ညှိုးသွားကာ ကြွေကျ
သွားမည့် အမှည့်လွန်သစ်သီးတစ်လုံးလို။

“မင်းကို . . . ငါ ခြိမ်းခြောက်နေတာမဟုတ်ဘူး ခွန်အုပ်ဆိုင်း။
ညာပြောဖို့လည်း မရှိဘူး၊ ညီမလေးကို မင်း တကယ်ချစ်ရင် နောက်
ဆတ်လိုက်ပါ။ ချစ်ဟတ်သူတိုင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ့်ကြောင့်
အာရောက်မယ်ဆိုရင် ဒီဒုက္ခကို ဖွတ်တရွတ်ထိုးထည့်ပေးဖို့ ဘယ်သူမှ
ကြိုးစားကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ပါနဲ့”

ဆိုင်းက မျက်နှာပေါ်ဝေ့ကျနေသည့် ဆံပင်ကို ခါထုတ်
ဆစ်လိုက်၏။

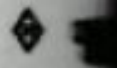
ထို့နောက် ဂျာကင်ထဲမှာထည့်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်ကို
ပြန်ထုတ်လိုက်လျှင် မျက်မှန်နက်တစ်လက် ပါလာ၏။

စည်း၏မျက်နှာကို စူးခနဲကြည့်လိုက်ပြီး စိုင်းက မျက်မှန်ကို
နှုတ်ခမ်းစေ့ထားရင်း ဖိချိုးပစ်လိုက်သည်။

မျက်မှန်ကျိုးသွားကာ လက်ဝါးပြင်မှာ သွေးတွေ ချက်ချင်း
ထွက်လာ၏။

“ကျွန်တော့်အပြုအမူ ရိုင်းပျသွားရင်ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုစည်းရုံး
ညီ အလင်္ကာဟာ ကျွန်တော့်အသက်နဲ့ ထပ်တူ အရေးပါတဲ့ချစ်သူ
မိ ဘာအခက်အခဲတွေပဲ ရှိရှိ မရရအောင်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့
ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို သိစေချင်တာ၊ ကိုစည်းရုံးညီပြောမယ်ဆိုတာကို
ပြောပါ”

ဗိုးပိုး

သွေးတို့ စိမ့်ကျနေသည့် လက်ဝါးပြင်ကို မျက်မှောင်ကွယ်
ကြည့်ရင်း ဖြေရှင်းရခက်ခဲတော့မည့် နှလုံးသားနှင့် ဘဝ၏ရှုပ်ထွေး
မှုများကို စည်းခံစားမိလာခဲ့၏။

လက်ဝါးထဲမှာ ဆုပ်ထားမိခဲ့ရုံသေးသော လက်ဝှစ်ကတော့
ကို လက်ဝါးဖြန့်၍ တစ်ချက်ငုံကြည့်ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ မျက်နှာကိုပြန်မော့ဘဲ. . .

“ညီမလေးက ရောဂါသည်လေးပါ”

ဟု လေးဖင့်တိုးညှင်းသော စကားလုံးများမှ အစချီကာ. . .

သူ့မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း ပြန်မော့လာ၏။

“ညီမလေး အိမ်ထောင်ပြုလို့မဖြစ်ဘူး”

စည်းက လေးနက်တုန်ယင်စွာ ပြောပေမယ့် ဆိုင်းက ခပ်နို့
ပြုံးသည်။

လက်ထဲမှာဆုပ်ကိုင်ထားသည့် မျက်မှန်ကျိုးကို ခြံပြင်ရောက်
အောင် လွှဲပေါက်ပစ်လိုက်ပြီး. . .

“အလင်္ကာ့ကို ခင်ဗျားထားတာထက် အများကြီးသာအောင်
ကျွန်တော် ထားနိုင်တယ် စည်းရုံးညီ၊ မြေမနင်း လေမထိ နေမခ
ဘယ်လောက်ထိ တယုတယထားရမလဲ၊ သူ့ရောဂါ ဘာဖြစ်ဖြစ်
ဘယ်နိုင်ငံမှာပဲ သွားကုရ သွားကုရ. . .”

“အဲဒီလိုသာကုလို့ရရင် ငါ ဒီအခြေအနေတွေ ဖြစ်လာတဲ့
အထိ ကြည့်နေခဲ့ပါ့မလား ခွန်အုပ်ဆိုင်း၊ အထူးသဖြင့် ငါ့ညီမလေး
စိတ်ဆင်းရဲရမယ့်အလုပ်မျိုး ငါ ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး၊ အခု မဖြစ်
လို့တားဆီးနေတာ၊ ကုလို့ရတဲ့ရောဂါမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး”

စည်းက မျက်ဝန်းတွေ တစ်ချက်မှိတ်၍ အံ့ကြိတ်၏။

ထို့နောက် ဆိုင်းကို ကြည့်လိုက်ပြီး. . .

“ငါတို့ရဲ့မေမေ မေမေရဲ့မေမေ၊ အဆက်ဆက် ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ အခု ငါ့ညီမလေးခေါင်းပေါ် ရောက်နေပြီ၊ မေမေဆိုရင် လက်ထပ်ပြီးပြီးချင်း သုံးလအကြာမှာ ငါ့ကို ကိုယ်ဝန်ရှိ နောက်ထပ် ညီမလေးကိုမွေးပြီးတော့ ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်လို့ မရဘဲ သွက်သွက်ခါရှားသွားခဲ့တယ်”

ဆိုင်း မျက်ခုံးအစုံ တွန့်ခဲနေဖြစ်သွားကာ မျက်နှာတစ်ချက် နှစ်ချက်။

ဒါကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသည့် စည်းက မြင်သည်။ ခုချိန်မှာ ဆိုင်းကသာ နောက်လှည့်ဆုတ်ခွာသွားမည်ဆိုလျှင် စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် ထိုင်ရှိခိုးမိဦးမည်လား မသိ။

သို့သော် ဆိုင်းက တုပ်တုပ်မလှုပ်ဘဲ သူ ဆက်ပြောလာ ညွှန်တာ နားစွင့်နေသည်။

သူ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချကာ . . .

“အဲဒီဟုန်းကဆိုရင် သမီးမိန်းကလေးမွေးလာတဲ့ မျိုးဆက် ကို ဒီလိုရောဂါမျိုး ဖြစ်ခဲ့ကြလို့ မေမေနဲ့ဖေဖေချစ်ကြတော့ မေမေ ဆက်က အပြင်းအထန်တားဆီးခဲ့ကြတယ်၊ ဖေဖေကလည်း. . .”

စည်းသည် စကားရပ်၍ ဆိုင်းမျက်နှာကို ပို၍ စူးစိုက်ကြည့် က နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ကို သိသာစွာ မှဲပစ်လိုက်၏။

“မင်းလိုပေါ့” ဟု ပါးစပ်က မပြောရုံတမယ်သာကြည့်၍. . .

“ဖေဖေလည်း အချစ်အတွက်ဆို မြင့်မိုရ်တောင်ကိုပဲ ဒူးနဲ့ ခြင်းတိုက်ရတိုက်ရ မီးပင်လယ်ကြီးထဲမှ လက်ပစ်ကူးရပါစေ၊ ဂရု စိုက်ဘူးဆိုတဲ့ သတ္တိမျိုးတွေနဲ့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့ နောက်တော့ နောင်တရလာတယ်၊ သားသမီးမွေးပြီးကိုင်း မေမေ့ကို မိတ်ဆိုင်တွေခြားတဲ အကျဉ်းထောင်ထဲ ထည့်ထားလိုက်ရပြီးတဲ့နောက်

စိုးမိုး ◉ စာပေ

မှာ ဖေဖေဟာ ယောက်ျားတန်မယ့် ရှိုက်ငိုခဲ့တဲ့အထိ ယူကျိုး
ဖြစ်ခဲ့ရှာတယ်။ 'ငါ့ကြောင့်' ဆိုတဲ့စကားကို မေမေ့ရှေ့ရောက်တိုင်ဆို
ကြိတ်ပြောပြီး မျက်ရည်ဝေနေခဲ့ရတာကို ညီမလေးက လှမမယ်
အရွယ်လေးမို့ မမြင်လိုက်မသိလိုက်ပေမယ့် ငါက မျက်မြင်ကိုယ်
တွေ့ပါ။"

ဆိုင်း မျက်ခုံးတွေ ပို၍တွန့်ကွေးနေကာ ငြိမ်သက်စွာရှိနေဆဲ
သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုတွေ့တော့၍ ဘာတွေဆုံးဖြတ်မှန်း
မသိရသော်လည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေမှုတို့က စည်းမျက်နှာ
ထက်မှာ စူးစိုက်ကျရောက်နေသည့် မျက်ဝန်း လုံးဝလှုပ်ရှားမှုမရှိခဲ့
သော ခပ်တင်းတင်း ဖိပိတ်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံတို့က သက်သေခံ
နေသည်။

သို့သော် စိတ်ဓါတ်ကျ အရှုံးပေးလိုက်သော မှိန်ဖျော့ခြင်း
ကိုတော့ သူ့မျက်နှာ ဘယ်နေရာမှာမှ ရှာမတွေ့သေး။

စည်း လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ကာ တောင်ကုန်းထက်သို့
ငေးကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ တားဆီးမရသော အချစ်စိတ်ရိုင်း
များနှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ဘဲ ညီမလေးပါမသွား
အောင် ဘယ်လိုတားဆီးနိုင်မလဲဆိုတာကိုသာ အထပ်ထပ်တွေး၍
သွေးပျက်နေ၏။

သူသည် ဆိုင်းမျက်နှာကို ပြောရခက်သည့် ကလေးတစ်
ယောက်အပေါ် စိတ်မရှည် ဒေါသဖြစ်လာခဲ့သည့် ကြည့်ခြင်းများနှင့်
စူးစိုက်ကြည့်၍ . . .

"မင်း မိုက်ရှူးရဲမဆန်ချင်ပါနဲ့ ခွန်အုပ်ဆိုင်း၊ ဖြစ်လာမှဆိုရင်
ဘာမှ ပြင်ဆင်ခွင့်မရှိတော့တဲ့ အမှားမျိုး မင်းရမယ်၊ ငါလည်း ငါ့
ညီမလေးကို ဆုံးရှုံးရမယ်၊ မင်းအတွက် တဒင်္ဂသာယာမှုတစ်ခုကို

...ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာ လှမယူချင်ပါနဲ့၊ ခေတ်ဆိုတာ ထိတွေ့ကြား
...ရတဲ့ ခြပ်ရုံခြပ်မဲ့ တချို့ကို ပြောင်းလဲပစ်လို့ရချင်ရမယ်၊ ပြောင်း
...သွားနိုင်တဲ့အရာတွေ ရှိနေသေးတာကိုလည်း မင်း သဘော
...လက်ခံလိုက်ပါ”

လုံးဝ စေ့ပိတ်နေခဲ့သည့် ဆိုင်းနှုတ်ခမ်းတစ်ဖက် တွန့်ခနဲ
...သည်။ ထိုအပြုံး၏နောက်ကွယ်မှ ထွက်ပေါ်လာမည့် စကား
...ကို နားလည်လိုက်၍ စည်း မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်မိသည်။

“အဲဒီအချိန်တုန်းက ခင်ဗျားရဲ့ဖေဖေက သူ့ရဲ့ဇနီးကို စိတ်
...ငြီးငွေ့စွာ စွန့်ပစ်သွားခဲ့သလား ကိုစည်းရုံးညီ”

ဆိုင်းက စကားကိုရပ်၍ ဘောင်းဘီထဲကို လက်တွေထိုးထည့်
...လိုက်ပြီး...

“တကယ်လို့သာ ခင်ဗျားရဲ့မေမေ သတိဓဏလေး ပြန်
...လားလားခွဲရင်တောင် သူ့ချစ်သူကို ‘ရှင်ကြောင့်’ ဆိုတဲ့ လက်ညှိုး
...နာကျည်းမှုနဲ့ စွပ်စွဲမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်သူရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပြီး
...ကိုးနေမှာပဲ၊ အချစ်ဟာ အဆိပ်အတောက်ဆိုရင်တောင် သေမယ်
...သိရက်နဲ့ ဒီနေ့ထိ အဆိပ်သောက်အသေခံတဲ့ လူတွေ ရှိနေ
...တာကိုလည်း ခင်ဗျား မမေ့သင့်ဘူး၊ အလင်္ကာကို ကျွန်တော်
...မခံနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ သူ ဘယ်ဘဝဖြစ်နေနေ
...တော် လက်ထပ်မှာပဲ”

“မင်း”

စည်း ကရုဏာဒေါသများနှင့် ဆိုင်းရင်ဘတ်ကို တွန်းကာ
...နဲ့ ထိုးချပစ်လိုက်၏။

ဆိုင်းမျက်နှာ တစ်ဘက်သို့ လည်ထွက်သွားသော်လည်း
...ဘောင်းဘီထဲထည့်ထားသည့် လက်တို့ကို လုံးဝ မလှုပ်ရှားစေဘဲ

စည်းမျက်နှာကို အေးဆေးစွာ ပြန်ကြည့်ခဲ့သည်။

“အလင်္ကာကို မေးလိုက်ပါဦး ကိုစည်းရုံးညီ၊ ဒါတွေ သူမသိသေးဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားပြောပြပြီး မေးလိုက်ပါ။ ‘ဒါတွေ ဒီထိုရှိတယ်၊ နောက်ဆုတ်ပါ’ လို့ သူ့ကိုယ်တိုင်က ‘ဒီလိုအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး’ ဆိုပြီး နောက်ဆုတ်မယ်ဆိုရင် သူ့သဘောအတိုင်း ကျွန်တော်ရပ်နေခဲ့မှာပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ . . .”

ဆိုင်းက စည်းရုံးညီကြည့်၍ ပါးစပ်ထဲမှာ ငံ့ကျိကျိနံ့ထွက်လာသည့်သွေးတို့ကို တစ်ဘက်လှည့်ထွေးပစ်ကာ . . .

“တစ်ခါတလေ အဆိပ်ကြောင့် အသက်ရှည် အဆင်းထွေးသွားတတ်ကြတာကို ယုံကြည်စွာ အဆိပ်ကို မျိုချရမှာပဲ”

ဆိုင်း ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။

ကရင်မ်တစ်မျိုးလိမ်းထားသည့် သူ့ဆံပင်တွေကိုပင် လှုပ်ရှားပျက်ယွင်းသွားအောင် ဟူးခနဲ တိုးဝှေ့သွားသော လေရှူးတစ်ချက်က ‘ဘယ့်နှယ်လဲ စည်းရုံးညီ’ ဟု ထိပ်ပုတ်လှောင်ပြောင်သွားသည့်နှယ်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲတော့မည့် မီးတောင်ကြီးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရသလို ယောက်ယက်ခတ် ပူလောင်နေခဲ့၏။

အခန်း (၁၂)

အနီရောင်မီးပွင့်လေးက မှန်တံခါးချုပ်ပေါ်မှာ ဝေ့ဝဲပြေး

ငိုရလွန်း၍ ကျိန်းစပ်ရီဝေနေသည့် မျက်ဝန်းတွေကို ပြန်ဖွင့်
မိမိမှာ မီးပွင့်လေးကိုမြင်လိုက်ရတော့ တေး အိပ်ရာပေါ်ကနေ
ခနဲဆင်းသည်။

နာရီကိုကြည့်တော့ ညဆယ်နာရီထိုးနေပြီ။
တေး ခေါင်းရင်းမှန်တံခါးကို ဖွင့်၍ မှောင်မိုက်နေသော ခြံ
ကြည့်လိုက်၏။

စောစောက မှန်တံခါးမှာ ပြေးလွှားနေသည့် မီးနီလေးက
တံခါးကို တည့်တည့်ထိုးကာ လှူရှိုနေသော တောင်ကုန်းလေးဆီ

စိုးမိုး ◉ စာပေ

ကို ထိုးပြန်သည်။

ဆိုင်းရယ် ညကြီးအချိန်မတော်။

ကိုယ့်အတွက် စွန့်စားလာခဲ့သူကို ဆင်းလာလို့မရပါဘူး
ခေါင်းခါမပစ်ရက်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

မတွေ့ကြရတာ ဆယ်ရက်ရှိသွားပြီ။

အဝင်းကိုလည်း တေးနားမှာမထားတော့ဘဲ ကိုကိုက ပြန်
ပေးလိုက်ပြီ။

ခြံထဲမှာ ခြံကိုလုံအောင်စောင့်ရန်ဟူသော အကြောင်းပြော
နှင့် လူတွေ ချက်ချင်းငှားကာ တောင်ကုန်းလေးနားက ခြံတိုင်တွေ
လည်း အခိုင်အခံ့ ပြန်လုပ်ခဲ့၏။

တေးကို အပြင်မထွက်ရ။ ခြံထဲမဆင်းရဟု အမိန့်ထုတ်
ခြံစောင့်ကြီးကို တေး အခန်းနားမှာ အစောင့်ချထား၏။

ခြံစောင့်အဖြစ် အလွန်ရုပ်ဆိုး၍ ပြောပေါက်ဆိုးလွန်း
ကုလားကြီးတစ်ယောက်ကို ထားသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးသော လူကြီးများသည် ကိုကို့မျက်
လွဲ၍ တခြား ဘာကိုမှခေါင်းထဲမထည့်။ တယူသန်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ဖြစ်သောကြောင့် တေး ဘယ်လိုမှ လွတ်လမ်းရှာလို့မရ။

တင်းကျပ်လာလေ လွတ်မြောက်ချင်လေ။

အစက ကိုကို သဘောမတူဘဲ ဘာမှမကျူးလွန်ဝံ့ခဲ့
ကျူးလွန်ဖို့လည်း စိတ်မကူးခဲ့မိသော အတွေးစိတ်ကူးအားလုံး
ခုတော့ ဘယ်လိုနည်းခဲ့ဖြစ်ဖြစ် ထွက်ပေါက်လေးတစ်ခုရှိဖို့က အ
ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကြွက်တိုးပေါက်လေးကအစ လိုက်ငုံကြည့်မိခဲ့၏။

တေး ခြံထဲကို ဘယ်လိုဆင်းရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရင်း

ဖိုးခိုး စာပေ

ချစ်သူတို့လုပ်သွားကြသည့် ထုံးတမ်းစဉ်လာများအတိုင်း ရှိသမျှ အဝတ်တွေ အဝတ်တွေကိုဆက်ထုံးကာ ကြိုးလုပ်၍ ပြတင်းပေါက် အောက်ကိုပစ်ချလိုက်သည်။

ထိုအဝတ်ကြိုးကို ဓါတ်မီးရောင်နီနီလေးက ထိုးကြည့်ပြီး ခြေနှင့် အတော်ကွာနေမှန်း သိသွားပုံပေါ်သည်။ အရဲစွန့်၍ လှယ်ဆင်းချလာသည့် တေးကိုယ်လုံးလေး အောက်ကိုရောက်ဖို့ ဆယ် ဆယ်အလိုမှာ တိုးလို့တန်းလန်း ဖြစ်နေဆဲ...

“လွတ်ချလိုက် အလင်္ကာ”

“ဆိုင်း”

တေး ချစ်သူအသံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး အမြဲပေါ့ပါးသွားကာ ဆွဲခိုထားသည့် လက်တို့ကို စိတ်ချလက်ချ လွတ်ချပစ်လိုက်၏။

ရင်ထဲမှာ အေးခနဲဖြစ်သွားပြီး နွေးသောရင်ခွင်တစ်ခုဆီသို့ ကျသွားခဲ့သည်။

“အလင်္ကာ”

“ဆိုင်းရယ်... တေးလေ ဆိုင်း တေးကို လက်မထပ်ချင် တော့ဘဲ ရှောင်ပြေးသွားပြီ ထင်နေတာ၊ ဆိုင်း... ဆိုင်း... တေးကို စာခေါ်တယ်နော်”

“အလင်္ကာရယ် မင်း ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ နည်းကိုလက်ထပ်ပြီး ဘာဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကော မင်းရဲ့အစ်ကို ပြော သေးလား”

တေး သူ့ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ဖက်တွယ်၍ ခေါင်းလေး ညိတ် သည်။ ပြီးတော့ အငဲ့ခနဲရှိုက်ငိုကာ...

“တေး သေသွားပါစေ၊ ဆိုင်းရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ နေခွင့်ရမယ်

ပိုးမိုး ◉ စာပေ

ဆိုရင် တစ်နာရီတည်း တစ်ရက်တည်းပဲဖြစ်ဖြစ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အလင်္ကာရယ်၊ ကိုယ်တို့သွားကြည့်
တေးလက်ကိုဆွဲ၍ ဆိုင်းက မှောင်ရိပ်ထဲကိုတိုးဝင်အံ့။

“ခြံတွေခတ်ပြီးသွားပြီး ဆိုင်း ဘယ်ကဝင်လာတာထဲ

“ကိုယ်က အမြင့်ခုန်မှာ တိုင်းပြိုင်ပွဲထိ ဗိုလ်စွဲလား

အလင်္ကာရဲ့ ဝါးလုံးနဲ့ ထောက်ဝင်လာတာပေါ့၊ ခုလောက်ဆို
တို့နှစ်ယောက် မင်းနဲ့ ကိုယ်ပြန်ထွက်လို့ရအောင် ဖန်တီးပြီး
ပြီ မပူနဲ့... လာ...”

ချစ်သူလက်ကိုဆွဲ၍ အမှောင်ထဲမှာ ရင်တွေလည်းတုန်
လည်းပျော် ဆိုင်းကို ကိုကို လျှော့တွက်ထားခဲ့သည်လား။

တေး တွေးလိုက်မိ၍မဆုံးသေး။

“ရပ်နေလိုက် ကောင်လေး။ မင်းရှေ့ဆက်သွားရင် ငါ
ထဲက ဝါးသဲတုတ်က မင်းရဲ့ခြေထောက်တွေကို အသာလေး
ချိုးသွားလိမ့်မယ်”

ဆံပင်ကောက်ကောက် ဘုတ်သိုက်ကြီးကိုသာ အ
မှာ အုပ်အုပ်ခဲခဲကြီး မြင်လိုက်ရသည်။

နေ့ဘက်မှာကြည့်တာပင် အသားရောင်က မည်းနဲ့
တာမို့ ညမှောင်မှောင်ထဲမှာ လုံးဝပျောက်ကွယ်နေ၏။

ထိုကုလားကြီးသည် အနည်းငယ်စကားဝဲသော်လည်း
သံပီပီသသကြီး ပြောနိုင်သူဖြစ်၏။

သူ ထောင်ပြလိုက်သည့် တုတ်ရှည်ကြီးက အမှောင်
ပင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

ဆိုင်းက ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ တေးကို သူ့နောက်မှာ
ထားလိုက်ပြီး . . .

“ဒီလိုအန္တရာယ်တွေကို ကြောက်တတ်ရင် ဒီထိ ကျွန်တော် ထည့်မလား”

ရဲရဲတင်းတင်း စိန်ခေါ်လိုက်၏။

ကုလားကြီးက ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်းတိုးလာကာ...

“မင်းကို ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုတစ်ခုတည်းနဲ့တင် ထောင်ချပစ် ထိုင်ထောင်ဆိုတာ မမေ့နဲ့၊ မိန်းကလေးကိုထားခဲ့ပြီး မင်း အေးဆေး နေထိုင်သွားမလား၊ အကျယ်တဝင့် ရှင်းချင်သလား”

“အလင်္ကာကို ရအောင်ယူဖို့ တစ်ခုကလွဲရင် ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ ထည့်မထွက်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ဆိုင်းက ကုလားကြီးတုတ်ကိုင်ထားသည့် ခေါက်ဆီကို ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်၏။

ကုလားကြီးရှောင်လိုက်သဖြင့် လက်ကိုမထိပေမယ့် တုတ် ကျကျနန ထိသွားသည်။

ကန်ချက်ကပြင်းသောကြောင့် ကုလားကြီး တုတ်လွတ်ကျ ဆုတ် ဖြစ်သွားစဉ် နောက်ထပ် ကန်ချက်က လည်မျိုဆီ ဖြတ်ဝင် ချစ်နံ့သည်။

ကိုယ်ကို လှည့်ရှောင်လိုက်သော်လည်း ပခုံးစွန်းကို ထိသွား

လက်တစ်ပြင်လုံး အောင့်တက်သွားပြီး ကုလားကြီး တုတ် ကျကျသွားသည်။

တကယ်ရင်ဆိုင်ရမှ ခွန်အုပ်ဆိုင်းသည် ကိုယ်ခံပညာကို စိတ်ကျ လေ့ကျင့်ထားသူမှန်း ကုလားကြီး နားလည်လာသည်။

ခွန်အားဖြင့် အနိုင်ယူလို့မရနိုင်မှန်း တွေးမိ၍ နောက်ကို ပြန်ကတန်း ဆုတ်လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် နောက်ဘက်က လူရိပ်တွေရောက်လာသည်။

“ကိုကို . . . ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း . . . မလိုက်ဘူး”

ဆိုင်း ကုလားကြီး၏တားဆီးမှုကို အမြန်ရှင်းပစ်ရန်
စိတ်စောနေ၍ နောက်ကို သတိလစ်သွားမိသည်။ ကုလားကြီး
ပက်ခနဲလန်ကျသွားအောင် တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်နိုင်သော်လည်း

“အလင်္ကာ”

“ဆိုင်း”

သူလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တေးက စည်းလက်
ချုပ်နှောင်တားဆီးခံနေရပြီ။

စည်းက နောက်လှည့်ပြောလိုက်မှ ခြံစောင့်ကြီးက
ဖွင့်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ချက်ချင်းလင်းထိန်သွား၏။

မီးရောင်အောက်မှာ အသားရောင်ရှုပ်လက်ရှည်
ကတုံးနှင့် လေးညှင်းရောင် ချည်ချောပုဆိုးကို ဝတ်ထားသည့်
မျက်နှာ ပေါ်လာသည်။ ရဲတောက်နေသော ဘောင်းဘီ
အနက်ရောင်စပို့ရှုပ်လက်ရှည်နှင့် ဆိုင်း၏ပုံစံသည်လည်း ထ
လာ၏။

ကုလားကြီး ဖင်ထိုင်လဲကျနေရာမှ ချက်ချင်းကုန်း
လွတ်ကျခဲ့သည်တုတ်ကို ပြန်ကောက်၍ ဆိုင်းနောက်မှာ ရပ်လိုက်

ဆိုင်း စည်းဘက်ကိုလှည့်ကာ ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်း
တိုးတော့ စည်းက တေးကို ပို၍တင်းအောင် ချုပ်ဖက်ထားလို့

“ခွန်အုပ်ဆိုင်း . . . မင်းရော ငါရော ညီမလေးကိုချစ်
တဲ့သူတွေပါ။ ချစ်ကြပုံချင်းမဘူပေမယ့် သူ့အကျိုးကို လိုလားကြတာ

တော့ တူကြမှာပဲ။ မင်းကိုငါ အားလုံးလည်းပြောပြထားပြီးပြီ။
မကြိုးစားပါနဲ့။ ပြောလို့ပုံမရရင်တော့ ခုလို ငါ ရဲကို ဖုန်းခ

တိတ်စမ်း

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားပြောလို့ ကျွန်တော်အကုန်သိပြီးပြီ။ သူလည်း သိတယ်။ ကျွန်တော်က နောက်ဆုတ်ဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးဘူး။ သူလည်း ကျွန်တော်နဲ့ပဲနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။ အခြေအနေက အဖြေရှိပြီးသားပါ။”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို၊ ဆိုင်းကို တေး မခွဲနိုင်ဘူး။ တေး ၁၀ ဘာဖြစ်ဖြစ် တေးချစ်တဲ့သူနဲ့ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေပါရစေ။ ကောင်းပါနဲ့ကိုကိုရယ်”

“တိတ်စမ်း ညီမလေး၊ ညီမလေးခံရဲပေမယ့် ကိုကို ဖြစ်နိုင်မပြုနိုင်ဘူး။ ခွန်အုပ်ဆိုင်း... မင်းထွက်သွား၊ နောက်မဆုတ်ဘဲ နောက်ထပ်လာမယ်ဆိုရင် ငါ ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ ငဲ့နေမှာမဟုတ်ဘူးဘူး”

“အုပ်ဆိုင်း... ညီအုပ်ဆိုင်း... မင်းအထဲမှာလား၊ ဦးညွှန်းရုံးညီ တံခါးဖွင့်ပေးပါ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ပါ”

ညယ်ဖို့ ခြံဝကလှမ်းအော်ခေါ်သံက သူတို့လူစုနားသို့ ကျယ်လောင်စွာ လွင့်ပျံလာ၏။

ထိုအချိန်တွင် မိုးခြိမ်းသံများကတစ်စထက်တစ်စ ကျယ်လောင်လာသည်။ မိုးသက်လေတဟူးဟူးက ပို၍ အားကောင်းလာသည်။

စည်း၏ခွင့်ပြုချက်နှင့် ကုလားကြီးက ခြံတံခါးသွားဖွင့်လိုက်သောအခါ လူလေးယောက်ဝင်လာကြ၏။

ခွန်သာဆိုင်းနှင့် အနည်းငယ်ပို၍ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ဖို့ရ သော လူလတ်ပိုင်းအရွယ် တစ်ယောက်။

ပြီးတော့ ရှမ်းဘောင်းဘီရှည်ပွပွကြီးတွေကိုယ်စီ ဝတ်ထား
သည့် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်လူကြီးနှစ်ယောက်။

“အုပ်ဆိုင်း. . . မင်းကွာ ငါ ဒီလောက်တားနေရက်နဲ့”

ခွန်သာဆိုင်းသည် ခွန်အုပ်ဆိုင်းထက် အနည်းငယ်
တုတ်ခိုင်သလိုရှိကာ နာမည်ကျော်သလောက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
ချောကြပုံချင်းကလည်း သိပ်မကွာလှပါ။

သူက နှစ်ဦးနှစ်ဘက်ကြားမှာ ရပ်လိုက်သည်။

“ဦးစည်းရုံးညီကို ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေ”

ခွန်သာဆိုင်းဘေးက ပါလာသူလည်း အနည်းငယ်ရှေ့တန်း
တေးကို တစ်ချက်ကြည့်၍ . . .

“သူနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့တူ ခွန်အုပ်ဆိုင်းကို ဒီက လုံးဝ သေ
မတူဘူးလို့ သိရပါတယ်၊ ကဲ. . . ကျွန်တော့်နာမည်က ငိုသာ
ပါ။ ဒီကလေးတွေရဲ့ မိဘများကိုယ်စား လောလောဆယ် လိုက်
ခဲ့တာဆိုပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်သိချင်တာက ဘာကြောင့် သေ
မတူနိုင်တာလဲဆိုတာကိုပါ”

စိုးသာထွန်းက လူငယ်တွေကိုဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး အေး
မာနကြီးပုံရသော သူ့နှုတ်ခမ်းပါးများကို အစွမ်းကုန် ချိုသာအေး
ပြီးလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးလိုရနိုင်မယ့် အခြေအနေ
ဆိုရင် ဦးစည်းရုံးညီတို့ဘက်က ဖြစ်ချင်တဲ့ပုံစံမျိုးကို ကျွန်တော်
ဘက်က မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိလောက်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်
သူ့မိဘများကိုယ်တိုင် လာရောက်ဆွေးနွေးကြမှာပါ”

စိုးသာထွန်းက သူ့ထက် အသက်ငယ်သည့် စည်းကို ရာထု
နှင့် အရှိန်အဝါအရ လေးစားသမှုဖြင့် ဦးတပ်ခေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သဘောမတူခဲ့ခြင်းဆိုသည့် အကြောင်းရင်းမှန်ကိုလည်း ညီညွတ်စွာ စဉ်းစိမ်အဆောင်ယောင်နှင့် တိုင်းတာပြောဆိုနေသည် ဟု စည်းက ငြိမ်သက်နားထောင်နေ၏။

“လူငယ်တွေက ကျပ်လေတိုးလေပဲဖြစ်နေမှာပဲ၊ ကျွန်တော့် ဆရာတော်က ရိုင်းပျံ့ပြီး ဒီထိ ကျူးလွန်ဝင်ရောက်ခဲ့တာကို နားလည် ခဲ့လို့လည်းပေးဖို့ တောင်းပန်ရင်း ဖြစ်နိုင်ရင် ဆွေးနွေးတာကို လက်ခံ ခဲ့ တောင်းဆိုပါရစေဗျာ၊ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ပဋိပက္ခမဖြစ်ဘဲ အားလုံး စိတ်ချမ်းသာသွားကြတာ ကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်တော် လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူးလို့ သူ့ကို အဆုံးစွန်ထိ ပြောဆိုထားပြစ်ထားပြီးသားပါ၊ ဆွေးနွေးဖို့ စေ့စပ်ဖို့ ကျွန်တော့်တက်က လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ အခု သူ့ကို ပြန်ခေါ်သွားပါ”

ခွန်းသာဆိုင်းက ရှေ့ကိုတိုးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်၊ ဘာအကြောင်းဆိုတာ မသိရဘဲ ကြီးကြားလေးဘက်က သဘောမတူ မပေးစားနိုင်ဘူးဆိုတာတော့ အကြောင်းဘူးထင်တယ်၊ ‘စောစစ်ဆိုင်း’ ဆိုတဲ့မျိုးနွယ်စုရဲ့ ရပ်တည် ခဲ့ ဘယ်လိုအခြေအနေလဲဆိုတာ အားလုံးသိကြပါတယ်၊ ဦးစည်းရုံး ညီညွတ် လည်း သိမှာပါ၊ ဒီတော့ အကြောင်းရင်းကို သိရမှာဖြစ်မယ်”

စည်းမျက်နှာ ဒေါသကြောင့် နီရဲခက်ထန်သွား၏။

“ကိုယ့်ခြံ ကိုယ့်ဝန်းထဲမှာ ဘယ်သူကညွှန်ကြားလို့ ဘယ် သူကနာခံရမှာလဲ၊ စိမ့်ပေးခွင့်ရှိတယ်၊ ခုလည်း ဒီခြံဒီနေရာဟာ ကျွန်တော့်ပိုင်နက်ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ထွက်သွားပါလို့ နောက်ဆုံး သတိပေးတယ်”

“ကျွန်တော် မသွားနိုင်ဘူး၊ အလင်္ကာက ကလေးမှမဟုတ် တာ၊ အခု သူ့ကိုမေး၊ သူ လိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကတော့ ခေါ်

စိုးမိုး ◊ တပေ

သွားမှာပဲ”

ဆိုင်းက မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဇွတ်ဝင်ပြော၏။

“မောင်စည်း . . . ကျုပ် မုန်းဆက်လိုက်တော့မယ်”

စည်းက ခြံခောင့်ကြီးကို မုန်းဆက်လိုက်ဖို့ ခေါင်းညှစ်
ပြလိုက်လျှင် . . .

“အို . . . မဆက်ရဘူး။ ဆိုင်း . . . ဆိုင်း သွားတော့၊ ကို
ဆိုင်းကိုပမ်းခိုင်းရင် တေး ထင်ရာလုပ်မှာနော်၊ မပမ်းရဘူး။ သွား
ပါတော့ ဆိုင်းရယ်”

ခွန်းသာဆိုင်းက အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

စိုးသာထွန်းက တူဖြစ်သူ၏လက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး . . .

“ပြန်လိုက်ခဲ့တော့ အုပ်ဆိုင်း။ ဒါ အချေအတင်ပြောရမယ်
နေရာ မဟုတ်ဘူး”

“မလိုက်ဘူး လေးလေးစိုး။ အလင်္ကာကို ဒီတစ်ခါထားခဲ့
နောက်ထပ် ခုလိုတွေ့ရဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် အလင်္ကာ
မထားခဲ့နိုင်ဘူး”

“ဟေ့ကောင်”

အစကတည်းက မျိုးရိုးမာနကို ထိပ်ပုတ်ခံရ၍ အံ့ကြိတ်
ခဲ့သည့် စိုးသာထွန်း၏ဒေါသတွေ ဟုန်းခနဲပေါက်ကွဲကာ ဆိုင်းယုတ်
နွာကို အားရပါးရ ထိုးချပစ်လိုက်၏။

“ဆိုင်း . . . ဆိုင်းကို မထိုးပါနဲ့၊ သေပါပြီဆိုင်းရယ်”

တေး ချုပ်ထားသည့်ကြားထဲကနေ ခုန်ပေါက်အော်သည်။
အော်ရင်း တအားရှိုက်ငို၏။

“အလင်္ကာ”

“ဆိုင်းရယ်”

ဆိုင်းကိုလည်း ချုပ်နှောင်တားဆီးနေရ၏။

“ညီမလေးကို ခေါ်သွား အဘ”

“ဟင့်အင်း... မလိုက်ဘူး... ဆိုင်း”

“အလင်က... အလင်က... ကိုယ် လာခေါ်မယ်၊ မင်း
ဆယ်ရောက်နေနေ ကိုယ် ရောက်အောင်လာမယ်”

ရှက်ငင်ရုန်းကန်နေသော တေးကို ချုပ်နှောင်ဆွဲခေါ်သွားသလို
အစ်ကန်ကန် အံ့ကြိတ်နေသည့် ဆိုင်းကိုလည်း ခြံဝဆီသို့ တွန်းတွန်း
ဆွဲထိုး ဆွဲခေါ်နေကြရသည်။

ခွန်သာဆိုင်းကိုယ်တိုင် ညီဖြစ်သူအတွက် မာနနှင့် မခံချင်
အိတ်တို့က လွန်ကဲပြင်းထန်ကာ မီးတွေ ထိန်လင်းနေသည့် တိုက်
ကြီးကို နောက်ပြန်တစ်ချက်ကြည့်၍ တက်ခေါက်၏။

ဒီရက်ပိုင်းမှာ မေမေနေမကောင်းတာတောင် ဟိုမှာ မနေ
နိုင်ဘဲ ပျာယီပျာယာရောက်လာပြီး ဗျာများနေတာကို အကဲခတ်မိ၍
ခွတ်မေးတော့...

“ငါ့ချစ်သူ ကျန်ခဲ့လို့ကွ” ဟု ရယ်ကျဲကျဲဖြေသည်။

နောက်ထပ် အခြေအနေပူပျက်လွန်းလို့ ထပ်မေး၍ ထပ်သိ
သည်က ...

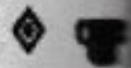
“သူ့အစ်ကိုက လုံးဝသဘောမတူဘူး၊ ခါးခါးသီးကိုငြင်းတာ”

ဘဲ။

ဘာကြောင့်တဲ့လဲလို့ မေးတော့ မဖြေ။

ဒီနေ့ည သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အုပ်စုလိုက်ထွက်သွားကြသည်
ဆိုတာ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အခြေအနေကို တွက်ဆမိကာ လေးလေး
စီးတို့ကိုခေါ်၍ သူ ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့တာ အချိန်မီဆိုလေးရယ်။

အမြဲတမ်း ဖျတ်လတ်တက်ကြွ ကြည်စင်နေခဲ့သည့် အုပ်

ဆိုင်းမျက်နှာ နီရဲကာ မျက်ရည်ကြည်တွေ လဲနေသည်။

လေးလေးစိုး ထိုးပစ်ခဲ့၍ နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ သွေးလည်းစို့နေ
တာကြောင့် ညီဖြစ်သူအတွက် သူ့မှာ ဘယ်လိုမှမခံစားနိုင်။

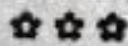
အားလုံး ခြံပြင်ရောက်လာကြတော့ တင်းမာမှုန့်ကုတ်နေ
သောမျက်နှာနှင့် ကုလားကြီးက ခြံတံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပိတ်ပစ်
လိုက်၏။

ခွန်သာဆိုင်းက အုပ်ဆိုင်းလက်ကို ဖမ်းဖက်ကဆွဲထားပြီး
နောက်ပြန် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ . . .

“မင်း . . . မပူနဲ့ အုပ်ဆိုင်း၊ အလင်္ကာတေးဆိုတဲ့ကောင်မလေး
ကို မင်း ရရစေ့မယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . မင်းရအောင်ယူရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေ
တစ်ခုကိုတော့ စောင့်”

မာနကြောင့် အံ့ဖွဲ့လာသည့် ဒေါသများက ကိုယ်စီကိုယ်ငှ
ထပ်တူဖြစ်နေကြ၏။

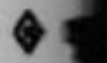
အခန်း (၁၃)

ညက ရွာမည်မာန်တင်း၍ ထစ်ချုန်းပြည်ဟီးနေခဲ့သော မိုးက
ထိတက်လောက်ကျမှ မိုးဖွဲကလေးများအဖြစ် ရွာချလာ၏။

မပီပြင်သေးသော သဘာဝအလင်းရောင်ကို လျှပ်စစ်မီးရောင်
စိန်ခေါ်နေကြဆဲ။ အေးစိမ့်သော လွိုင်ကော်၏ ဆွတ်ဖျန်းမှုက
အင်ထဲသို့ မထိုးဖောက်နိုင်ဘဲရှိ တဖျောက်ဖျောက် မိုးစက်သံတို့မှာ
မျက်ဝန်းမှ ဆင်းကျနေကြသည့် မျက်ရည်စက်တို့နှင့် ပြိုင်နေ

နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ သွေးစနှင့် တေးကို မထားခဲ့ရက်စွာ
အိမ်ကြည့်နေခဲ့သော ဆိုင်းမျက်ဝန်းတွေကို တေး မေ့လို့မရ။
သူ့ဆီကို ကူးဆင်းသွားခဲ့သည့် အဝတ်ကြိုးကလေးသည်

စိုးစိုး ◉ တပေ

လည်း ဒီတိုင်းရှိနေဆဲ။ ခြံထဲသို့ ပြတင်းပေါက်ကနေ ငုတ်တုတ်ဆေး
ထိုင်ကြည့် ငိုကြွေးနေခဲ့သော တေးသည်လည်း အခန်းထဲထည့်သွင်း
လိုက်ကြတည်းက ခုချိန်ထိ မရွှေ့လျားမိသေး။

ပဋိပက္ခဖြစ်ခဲ့ကြသော ပုံရိပ်လို့သည် သူမ၏မျက်နှာ
တို့ကို ပို၍ တိုးပွားစေ၏။ မှောင်မိုက်နေသော ခြံကြီးက သူမအား
ထဲမှာ လင်းလင်းချင်းချင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဆိုင်းနဲ့ သူ့ဘက်ကလူတွေ၏ မခံရပ်နိုင်သော ဒေါသ
မျက်နှာများကို ထင်ရှားစွာ မြင်နေမိသည်။

ကိုကို မတရားဘူး။ ကိုကိုရက်စက်တာ။

အချစ်ကို ဘယ်လိုလက်နက်မျိုးနဲ့ တားဆီးလို့ရသလဲ။

အချစ်ကြောင့် အားလုံးကို ကျော်လွှားအောင်မြင်နိုင်တာ
ဆိုတာ မသိဘူးလား။ တေး အင့်ခနဲ ရှိုက်၍ ပြတင်းပေါက်ဆေး
မှာ လက်ဖဝါးလေးတင်ကာ မျက်မှာမှောက်ချ၍ ငိုသည်။

ညက ကိုကိုလည်း တစ်ညလုံးမအိပ်ခဲ့တာ တေးသိသည်

ခုချိန်ထိ လှုပ်ရှားသံတွေကို ကြားနေရ၏။

မကြာမီမှာ တေးကို လျှင်ကော်မြေမှ ဟိုအဝေးတစ်နေရာ
သို့ ကိုကို ခေါ်သွားတော့မည်။

တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ဒေါ်လေးဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်၊ နံပါတ်
တွေအမျိုးမျိုးနိပ်ကာ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သည်။

ကားအင်ဂျင်စစ်ဆေးနေသံတွေပါ ကြားနေရသည်မို့ ခေါ်
အံကြိတ်ထားမိ၏။

ထို့နောက် မျက်ဝန်းတွေကို ဖိပိတ်ပစ်လိုက်လျှင် မျက်ဝန်း
မှာ ပြည့်ကျပ်နေသည့် မျက်ရည်များက အရှိန်ပြင်းစွာ လိမ့်ဆီ
သွားကြ၏။

စိုးမိုး ◉ စာပေ

“မလိုက်ဘူး၊ ဆိုင်းနဲ့ဝေးရမယ့်အရပ်ကို တေး ဘယ်တော့
ဆိုက်ဘူး”

“ဆိုင်းရယ် တေးကို ကိုကိုခေါ်သွားတော့မှာ၊ တေးကို လာ
ညည်းပါ၊ တေး တမ်းတနေတာကို ဆိုင်းသိပါစေ၊ တေးဆီကို
ဆောက်လာပါစေ”

တေးမျက်ဝန်းတွေကို ပိုတ်ထားဆဲတွင် ညင်သာသော လှုပ်ရှား
မှုနှင့်အတူ တစ်သက်လုံး ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့ရသည့် မွှေးပျံ့
သော ကိုယ်သင်းနဲ့တစ်ခုက နီးနီးကပ်ကပ်လေး ရောက်လာ၏။

“ညီမလေး”

ကိုကိုခေါ်သံကြားပေမယ့် တေး မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ တဆတ်
တဆန်နေသည့် နှုတ်ခမ်းသားလေးကို ဖိကိုက်ထားမိ၏။

“ညီမလေး”

စည်းက တေးလက်မောင်းလေးကို တယုတယဆုပ်ကိုင်ပြီး
ဆက်ဆက်က မျက်ရည်ကြောင်းတွေကို သုတ်ပေးသည်။

“ညီမလေးကို ဒီလိုမျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျအောင် ကိုကို
တစ်သက်လုံး မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ခုလည်း မလုပ်ချင်ဘူး၊ ကြည့်လည်း
ကြည့်ရက်ပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ ကိုကိုဟာ အတွဲကြီးတဲ့သူ မဟုတ်ပါ
ဘူး ညီမလေးကိုချစ်တာတစ်ခုတည်းကြောင့် သူများလက်ထဲကို ထည့်
ဆောင်ဘဲ ကိုကိုက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် သိမ်းဝှက်ထားချင်
ချင်လို့ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ညီမလေး တစ်နေ့နေ့မှာ လူစင်မမှီတဲ့ဘဝ
နဲ့ တစ်မိန်းတစ်ရဲ့လက်ထဲမှာ မကြည်ဖြူ ငြူစူတာခံပြီး ဘဝဆုံး
အစားအစာ ကိုကို့ဘဝကို ညီမလေးအတွက် ကိုကို တစ်သက်လုံး
ဆပ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား၊ သူ့ဘဝကို ညီမလေးအတွက်
ပေးဆပ်ရဲတယ်ဆိုတာ ညီမလေး ယုံသလား”

ပိုးပိုး ◊ စာပေ

တေး မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲဖွင့်လာသည်။

မျက်တောင်ဖျားများမှာ မျက်ရည်တွေစိုလူးနေသည့် နှလုံးတို့သည် အေးစက်စိမ်းကားစွာဖြင့် . . .

“ဖေဖေ မေမေ့ကို ပစ်ထားခဲ့သလား။ မေမေ့အတွက် မေမေ့အတွက် မသွားဘူးလား။ ဘာရောဂါဆိုတာ မပြောခဲ့ပေမယ့် မေမေ့အတွက် ကြောင့် ဖေဖေ စိတ်မချမ်းသာဖြစ်ပြီး တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲနာကျင်ရတယ်လို့ ကိုကိုပဲ ပြောခဲ့တာမဟုတ်လား။ ကိုကို ညီမလေးကို သက်သာတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် ချုပ်ချယ်ထားတယ်လို့ပဲ ညီမလေးမြင်တယ်။ အဲဒါ မဟုတ်ဘူးလား။ ကိုကိုဝန်ခံလိုက်ပါ။”

“လုံးဝမဟုတ်ဘူး ညီမလေး။ အားလုံးကို ကိုကိုနားထောင်ပေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးဘဝ အဖြစ်ဆိုးသွားမယ့်အထိ သိရက်နဲ့ ဒုက္ခတွင်းထဲကို တွန်းပို့ပေးဖို့အထိတော့ ကိုကို သဘောမကောင်းနိုင်ဘူး။ ဖေဖေ ဒါကိုတရစပ်မှာသွားခဲ့တာ ညီမလေးအတွက် အသက်ထွက်နိုင်အောင် နောက်ဆံတင်းနေခဲ့တာအားလုံးဟာ ဒီဒီလိုဖြစ်မလာအောင် တားဆီးထားဖို့ပဲ။ ကိုကိုရဲ့ ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ခုလို ရင်နာပရာအဖြစ်ဆိုးတွေ ကြုံလာနေတာ သိပ်လှုပ်ရှားညီမလေးတစ်ယောက်ကို ကိုကိုမျက်လုံးထဲမှာ ရင်ခွင်ပိုက်ကလေးသာသာထည့်မြင်နေခဲ့မိတာ ကိုကိုမှာတော့”

စည့်က တေး၏နဖူးဆံစလေးကို ခပ်ဖိဖိ ပွတ်သပ်တင်ဆက်ရင်း မျက်ဝန်းလေးတွေကို စိတ်မကောင်းခြင်းပျားစွာနှင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

အစ်ကို အလုပ်ရှုပ်ပြီး အနားကပ်ခွင့်မရတာလေးကိုတော့ ကလေးလို ငိုတတ်တဲ့ညီမလေး။

ခုတော့ ကိုင်းဖျားကိုကန်၍ ပျံ့ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့ပြီ။

တေးက သူ့လက်ကိုဖယ်ချပစ်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးကိုကိုက်၏။

“ညီမလေး... ကလေးငယ်လေးမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာကို သက်ခံပေးနိုင်ရင် ဆက်နွယ်နေတဲ့ ကိစ္စအားလုံးကို ကိုကို ညီမလေးရမှာပေါ့၊ ညီမလေးကို ကိုကို ခုလို ချုပ်နှောင်ထားတာဟာ ဘာကိုလက်ထဲမှာ ညီမလေး စိတ်ချမ်းသာမယ်ထင်လို့လား။ ညီမလေးလည်း ယုံကြည်လား”

“ညီမလေး”

လှမ်းလာသည့်စည်းလက်ကို ပုတ်ချလိုက်ပြီး တေး ဆတ်ခနဲ

“တော်ပြီကိုကို၊ ကိုကိုလိုပဲ ညီမလေးကိုချစ်မယ့် ယုယပယု ညီမလေး အဲဒါ ညီမလေး ယုံကြည်ပြီးသား၊ ကိုကိုက တစ်ကိုယ်တည်းကောင်းလုပ်ချင်တာပါ။ ဒီညီမကြောင့်ဆိုပြီး သဘောထားချင်တာ၊ ခုလို ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုမှ ညီမလေး ရွေးချယ်ပေါင်းဖက်ချင်တာ၊ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ၊ ချစ်သူမိဘမောင်နှမရင်ခွင်ဟာ အေးမြခြင်း ပူလောင်ခြင်းဆိုတဲ့ ဆုတ်တွေရှိပေမယ့် အရွယ်ရောက်လာကြတဲ့ ယောက်ျားမိန်းမတွေ ဒီပူလောင်မှုကို ကျောခိုင်းသွားတတ်ကြသလား၊ မေမေထင်ကော အသေခံပြီး ဖေဖေရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ခဲ့တာပဲဟုတ်

“ဒါက ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခုရှိတယ်ညီမလေး၊ ကိုကို ကလေးငယ်ပြောမယ်၊ မေမေနဲ့ ဖေဖေမှာ ဖေဖေက ခန့်ညားမှုတစ်ခုပဲ ဖေဖေက သိပ်လှတယ်၊ ထက်မြက်တယ်၊ ဒါကို ဖေဖေက ဆိုက် ယုယပြီးချစ်ခဲ့တာ၊ မေမေအလှကို ဖြုတ်ခနဲကြွေကျသွား ခန်းလေးတစ်ပွင့်အပေါ် ယုယတာထက် ပိုပြီး ဂရုစိုက်ခဲ့တာ။

ဖိုးမိုး & စာပေ

ခွန်အုပ်ဆိုင်းဆိုတဲ့ကောင်က ဖေဖေလိုလူဖြစ်မယ်လို့ ကိုကို
မယုံဘူး။ သူက ကိုကိုတို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ ချမ်းသာ
ညီမလေးလှသလောက် သူက ချောတယ်။ သူ့မှာ ရွေးချယ်
မိန်းမလှလေးတွေ အများကြီးရှိနေတဲ့ ဘဝထဲမှာ ညီမလေးဘဝ
နွမ်းသွားမယ့်အချိန်ဟာ သူ့အရွယ် သူ့အလှတွေ ဒီအတိုင်းပဲ ခြုံ
မှာ။ ဒီလောက်ပြည့်စုံချောမောနေတဲ့ ကောင်က ရောဂါသည်
သွက်သွက်ခါရူးသွပ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုပဲ သစ္စာရှိရှိ အ
သွားမယ်လို့ သေချာတာ ရာနန်းဘယ်လောက်ရှိမှာလဲ”

ပြောနေရင်း စည်း၏လေသံက မာထန်လာသည်။

တုန်ယင်အက်ရှုခြင်းနှင့်အတူ မျက်ဝန်းမှာ တလက်
တောက်ပလာသည့် အရာများက မျက်ရည်များဖြစ်၏။

“ညီမလေးကို လှလို့သူချစ်တာ၊ လှတာကိုသိပ်မက်
သူဟာ လှတဲ့နောက်ကိုပဲ တကောက်ကောက်လိုက်တတ်ကြတာ
မေ့ပစ်လိုက်ပါ ညီမလေးရယ်... နော်၊ ကိုကိုအပေါ် ညီမလေး
သက်လုံး ကြိုက်သလောက်ဆိုး လိုချင်တာပြော၊ ကိုကိုဘဝကို
မလေးအတွက် ပေးဆပ်ပြီးသားပါ။ ညီမလေးကို ကိုကို ဒီအထိ
မြင်သွားချင်တယ်။ အခု ဒေါ်လေးကိုလည်းခေါ်ထားတယ်။ ဒါ
သူ ဒီကိုရောက်လာတဲ့အထိ ကိုကိုမစောင့်နိုင်လို့ ခုပဲ ကိုကို
ထွက်ကြမယ်။ လမ်းမှာ ဒေါ်လေးနဲ့ဆုံဖို့ကိုချိန်းထားပြီးပြီ။ ညီမ
ဒေါ်လေးနဲ့လိုက်သွားရမှာ။ ကိုကို ဒီမှာခွင့်တင်ပြီး နောက်ကလို
မှာပါ။ နယ်ပြောင်းဖို့ကိုပါ ကိုကိုစီစဉ်မယ်။ ဒါမှ မလွယ်ကူတော့
လည်း ကိုကို အလုပ်ကထွက်လိုက်တော့မယ်။ ညီမလေးနား
ကိုကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားမယ်”

‘ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ညီမလေးအနားမှာ ကိုကို’

ညီမလေး ကိုကိုအနားမှာ မနေချင်ဘူး။ ဆိုင်းနဲ့ပဲနေမယ်၊ ဆိုင်းနဲ့
အရင် ညီမလေးသေမှာ”

တေး မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ အိပ်ရာပေါ် ပြေး
တတ်၍ ငိုသည်။

စည်း လှုပ်ခတ်လာသည့်နှုတ်ခမ်းကို ဖိပိတ်၍ လက်သီး
အားခိတ်။

သူ့ရင်ခွင်ကို ခါးသီးစွာ ငြင်းဆန်နေတတ်ပြီဖြစ်သော
ညီမလေး၏စကားတွေကို အသည်းတွေ နှလုံးတွေ အက်ကွဲကုန်တော့
ထင် သူ လက်ခံနားထောင်နေရသည်။

ဒါဟာ သဘာဝတရားပဲ။

သဘာဝကို သူ ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံနိုင်ရမှာလဲ။

စည်း အံကြိတ်၍ စိတ်ကိုဖြေသည်။

ညီမလေး၏ရှက်သံတို့ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

“သွားကြဖို့ ညီမလေး၊ ကိုကိုစောင့်နေမယ်”

“ရှစ်နာရီ ကိုးနာရီလောက်မှထွက်ပါလား မောင်စည်းရယ်၊
အခုကျင်တဲ့ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ယောက် ရှာလို့ရတာပေါ့၊ ဒီမိုးက
သည်းပေမယ့် တစ်မိုးလုံး အံ့ဆိုင်းပြီး တစ်နေကုန် ဒီတိုင်းပဲသွား
ည့်ပုံ ပြီးတော့ ကားတွေဘာတွေ စလစ်ဖြစ်တတ်တာ ဒီလိုမျိုးပဲ၊
ဟာ စိတ်မချဘူးကွယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက် ကားပေါ်တက်ကြတော့ ခြံစောင့်ကြီးက
ထိမချခွာ တားမြစ်နေသေးသည်။

အချိန်က မိုးလင်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း သိပ်သည်းသော
အေးမုန်းနှင့် တဖွားဖွားရွာနေသည့် မိုးစက်တို့ကြောင့် မှုန်ပျံ့ပျံ့
အလင်းရောင်သာ ရှိနေ၏။

တေး အနွေးထည်အင်္ကျီ အနီရဲရဲလေးနှင့် ဆံပင်ဖြူဖြူ
ဖြိုးသင်ခြင်းပင်မပြုဘဲ မှန်အစ်အစ်မျက်နှာထားနှင့် စက်ရုပ်ဆန်
မလှုပ်မယှက်တိုင်နေသည်။

ဘယ်ကံ့မှမကြည့် ဘာကံ့မှလည်း စိတ်ဝင်စားပုံမပြု
မျက်တောင်ခတ်ဖို့ပင် မေ့လျော့နေသလို မျက်ဝန်းထဲ
ရှေ့တူရှုအရပ်ကိုသာ မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေ၏။

စည်းက နောက်ခန်းထဲမှာထည့်ပြီးသည့် လိုအပ်သည့်
အတိုအထွာ ပစ္စည်းတို့ကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ပြီး တေးကို
ကြည့်သည်။

ပြီးမှ တစ်ဘက်လှည့်၍ . . .

“ဒေါ်လေးနဲ့ချိန်းထားပြီးပြီ ဘာဘ၊ လွဲလို့မဖြစ်ဘူး၊ ငါ
ကျွန်တော် ဒီမှာ ရုံးချိန်းတွေကဆက်နေတာ၊ အလုပ်သိပ်အေး
မဖြစ်သေးဘူး၊ သတိထားမောင်းသွားလို့ရပါတယ်”

နှုတ်ဆက်ပြီး သူ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

တကယ်က အလုပ်ပျက်မှားစိုးတာထက် မဖြစ်မနေ
ရှေ့တိုးလာမည့် ဆိုင်း၏ မထင်မှတ်သည့်အချိန်ကို လုယူလိုက်
ဖြစ်သည်။

ညက ပြဿနာဖြစ်သည်။ ဒီမနက် ထွက်ခွာသွား
ဆိုင်း ဘယ်လိုမှမတွေးမိလိုက်ခင် လက်ဦးမှုယူဖို့။
သို့သော် . . .

ကားလေးက လွိုင်ကော်မြို့ကိုနှုတ်က်၍ ကျောခိုင်းအ
အပြာရောင်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် လယ်သာဂျာကင်ကို လည်ပင်း
စေ့ဝတ်ထားကာ ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ခေတ်ဘောင်းထားသော လူက ကျ
ထက်သို့ ဝေါခနဲတိုးတက်လာ၏။

စိုးပိုး ◊ စာပေ

ထို့နောက် သူ့စီးနင်းလာသည့် ဆိုင်ကယ်။

သူ့နောက်မှာ တန်းစီတက်လာကြသော ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးက
တန်းမြင့်ထက်ပွား တစ်စီးပြီးတစ်စီးတက်လာ၍ ဟဲခနဲ လျှောချလာ၏။

ရှေ့ဆုံးကဆိုင်ကယ်မှာ သူဦးဆုံးမြင်လိုက်ရသူဟာ ခွန်အုပ်
ဆင်းမှန်း သိလိုက်သောအချိန်တွင် တိုက်ဆိုင်စွာပင် တဖွဲဖွဲရွာချနေ
သည့် မိုးက မြည်သံပေး၍ သည်းလာသည်။

နောက်ကိုသာ စိုးရိမ်မကင်းလှည့်ကြည့်နေခဲ့သည့် စည်း
ခြေထောက်က လီဗာကို သတိလက်လွတ် ဖိနင်းပစ်လိုက်မိသည်။

ကားလေးက မိုးစက်သံများနှင့်အပြိုင် ဝေါခနဲ ဆောင့်
ထက်သွား၏။ အေးအေးငြိမ့်ငြိမ့်လေး ထိုင်လိုက်လာသော တေးကိုယ်
လေးပင် ယိမ်းထိုးသွားခဲ့သည်။

တေး မျက်နှာလေး သူ့ဘက်ကိုလှည့်လာသည်။

ကားကိုလည်း ထိတ်လန့်တကြား ထိန်းသိမ်းနေရသော သူ့
အခြေအနေပြောင်းလဲမှုကို တေး ချက်ချင်း ရိပ်မိသွား၏။

ကိုယ်လုံးလေး တောင့်မတ်သွားပြီး ချာခနဲနောက်လှည့်ကြည့်
ထိုက်သည်။ သုံးစီးတန်းပါလာသည့် ဆိုင်ကယ်သုံးစီးတွင် ရှေ့ဆုံးက
ဆင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်၏။

“ဆိုင်း”

တေး ဝမ်းသာအားရ ကျုံးခေါ်သည်။

ကားရှိန်မြင့်သလောက် ဆိုင်ကယ်ကလည်း ရိပ်ခနဲနေအောင်
အမှိုလိုက်သည်။

“ဆိုင်း... ဆိုင်းလိုက်လာတယ်၊ ကားရပ်ပေးပါ ကိုကို၊
ကားခဏရပ်ပါ”

မြို့အဝင်အထွက်မှာ ကားတွေကမရှင်းလင်း။

စိုးမိုး ❖ စာပေ

မိုးကရွာနေသည်။ ဆိုင်းက ဆိုင်ကယ်ကို ကားတွေကြားမှာ ဝေါခနဲ ရိပ်ခနဲ ကွေ့ငိုက်ကျော်တက်၍ လိုက်လာသဖြင့် သာဓိတ်နှင့်အတူ တေး စိုးရိမ်မှုတွေဖြစ်လာ၏။

“ကားရပ်လိုက်ပါ ကိုကိုရယ်၊ ညီမလေး သူ့ကို ပြန်လာမှာပါ၊ ညီမလေး လိုက်မသွားဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်၊ တော်တော် ဆိုင်း တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်၊ ကားရပ်ပေးပါကိုကိုရယ်... နော်”

“ရပ်လို့မဖြစ်ဘူး ညီမလေး၊ ညီမလေးမလိုက်ပေမယ့် ကောင်က အသေအချာနှောင့်ယှက်မှာ၊ သူ ဇွတ်တရွတ် မိုက်လှုပ်လာရင် ကိုကိုက လူကြီး၊ သူနဲ့ပြိုင်မဖြစ်ချင်ရင် ညီမလေး ထည့်ပေးရမယ့်အဖြစ်မျိုး”

စည်းက ကားကို ထိန်းရခက်နေသည့်ကြားမှ အရှိန်မလျော့ဘဲ ဆက်မောင်းနေ၏။ မိုးရိပ်မိုးစက်များကြောင့် ဝေဝါးနေသလမ်းမှာ တရိပ်ရိပ်မြင်နေရသည့် ကားတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဂရုစိုက်ရှောင်ကွင်းနေရသည့်ကိုင် အရှိန်လျော့ဖို့ကို တေး ဘယ်လိုမှ တော့ပန်လို့မရ။

ဆိုင်း၏ဆိုင်ကယ်ကလည်း အနီးကပ်ဆုံးသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ တောင်ကုန်းအနိမ့်အမြင့်အတိုင်း လမ်းက မညီညာပြောင်းလဲနေ၍ ဆိုင်ကယ်က သူတို့နားရောက်လာလိုက် ပြန်မသွားလိုက်။

တစ်ချို့တွင် ကားတစ်စီးရှေ့မှ အတင်းကပ်တက်ကာ စည်းကားဘေးကို ကပ်မိအောင် ဆိုင်း ဇွတ်ဝင်သည်။

“ဆိုင်း”

တေး လန့်အော်ကာ ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးလေးနှင့် ကယောကာတမ်း ပိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ကိုကို . . . ကိုကို ကားရပ်ပါ။ တေးနဲ့ဆိုင်းရဲ့အချစ်ကို ဒီ
အောက်ဆို ကိုကို အသိအမှတ်ပြုပေးဖို့ကောင်းပါတယ်။ မရက်စက်ပါ
နဲ့ကိုကိုရယ်။ ကားရပ်ပေးပါ”

တေး လက်အုပ်လေးချို့၍ ဇွတ်ငိုယိုလျက် တောင်းပန်သည်။
ထိုစဉ် . . .

ဆိုင်းက လွတ်ပြီအထင်နှင့် သူတို့ကားဘေးကို ဝေါခနဲ ထိုး
အကပ် ကြီးမားသော တောင်းအော်ကာကြီးတစ်ဖက်ကို စည်းကဲ ကမန်း
ကတမ်း ကွေ့ရှောင်လိုက်ရာ ဆိုင်ကယ်ရှေ့ကနေ ကန့်လန့်ဖြတ်ခံလိုက်
သလို ဖြစ်သွား၏။

“အမလေး”

“ကျွီ”

“ဂျိမ်း”

“အား”

အသံတို့က ငရဲပွက်သလို ဆူညံသွား၏။

ဆိုင်းသည် စည်း၏ကားကို အရှိန်နှင့်ဆောင့်တိုက် ကာ
ခန်းခနဲ ဆောင့်ကန်သွားသော ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ လွင့်ထွက်သွား၏။

ဆိုင်ကယ်သည်လည်း အရှိန်ပြင်းစွာ ချာလပတ်လည်ထွက်
သွား၍ လမ်းဘေးတောင်စောင်းအတိုင်း အရုပ်တစ်ရုပ်လို လျှော့ကျ
ပါသွားသည်။

“ဆိုင်းရေ”

ကြက်သေသေကာ မျက်လုံးပြူးလေးနှင့်ကြည့်နေခဲ့သော
တေးသည် ဆိုင်းနှင့်ဆိုင်ကယ် ကစားစရာအရုပ်ကလေးတွေလို
ချောက်ထဲသို့ လွင့်စင်ကျသွားသည်ကို အစအဆုံးမြင်လိုက်ပြီးမှ ပါးစပ်
တို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့်ပိုင်းကာပြီး တအား အော်ပစ်လိုက်သည်။

စိုးမိုး ◊ တပေ

ဆိုင်ကယ်နှင့်ဆောင့်တိုက်လိုက်သည့်အရှိန်ကြောင့် ကြီးဘက်သို့ ပြန်၍ဦးလည်သွားသော ကားကို စည်း မထိန်းနိုင်သေးပီ. . .

“ကိုကို ရက်စက်တယ်၊ ဆိုင်းကို ကိုကို ကားနဲ့တိုက်ပစ်တာ၊ ကိုကိုကို တေး မုန်းတယ်၊ ရပ်. . . ကားကို ခုရပ်”

ကားမောင်းနေသည့်စည်းလက်ကို အတင်း ထုရိုက်ဆွဲပစ်နေသဖြင့် စည်း ကားရပ်ဖို့ပင် အခက်တွေ့ကာ. . .

“ရပ်မယ်. . . ရပ်ပေးမှာ၊ ညီမလေး. . . မလုပ်နဲ့လေ. . . ဟာ”

“ဒုန်း”

“အား”

တောင်စောင်းဘက်ပါမသွားအောင် စတီယာရင်ကို ဆွဲညှိပစ်လိုက်သော်လည်း ကားက ကြီးမားသော ကုက္ကိုပင်ကြီးဆီသို့ ဒေါသတကြီး ပြေးဝင်၏။

“ညီမလေး”

အလှမ်းမကွာလှသော နေရာလေးမှာပင် ဆက်တိုက်ဖြစ်ခဲ့သွားသော ကားတိုက်မှုများကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်သည် ရုတ်တရက် တိတ်ကျသွားပြီးမှ ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသည့် ယာဉ်ကြီးယာဉ်ငယ်တို့ ရပ်တန့်ကုန်ကြ၏။

လူတွေ အသီးသီး ပြေးဆင်းလာကြသည်။

စည်း စတီယာရင်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ထားရင်း နားတစ်ဖက်တစ်ဖက် မျက်ခုံးထူထူတို့ကို ကျော်လွန်ကာ တပေါက်ပေါက်စီးကုသသည့် ပူဇွေးသော သွေးတို့ကို လက်ဖဝါးနှင့်ပွတ်သုတ်ပစ်သည်။

မျက်ခုံးမျက်ခွံမှတစ်ဆင့် မျက်တောင်များတို့အထိ နယ်လွှာ

စိုးမိုး ◊ တပေ

၍ ပျက်လုံးထဲတိုးဝင်ရန် ကြိုးစားနေကြသော သွေးတို့က သုတ်ပစ်
တို့မနိုင်။

“ညီမလေး”

ကိုယ့်ဝေဒနာကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ နံဘေးမှာ ညီမလေးကို
နာသည့်။

ညီမလေး မရှိပါလား။

ညီမလေးနေရာမှ ကားတံခါးပွင့်နေသည့်ဘက်ကို လက်
ထောက်၍ တိုးသွားမိစဉ် ရင်ဘတ်ထဲမှ ဆောင့်တက်နာကျင်စွာ လှိုက်
ခါလာ၏။

သူ့ကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်သွား၍ နှုတ်ခမ်းတွေကို ဖွင့်ပေး
လိုက်ရာ နီရဲသောသွေးတို့ ပေါ့ခနဲတိုးထွက်လာ၏။

အသားတို့ ဆတ်ဆတ်တုန်၍ မျက်ဝန်းတွေပြာပိုက်လာသော်
လည်း ညီမလေးအတွက် ပူပန်စိတ်က လူ့ကိုယ်လဲကျ မေ့မျောသွား
ခွင့်မပေး။

“ညီမလေး . . . ဟင်”

ကားအောက်မှာ တေး ပုံပျက်ပန်းပျက်လွင့်စင်ကျနေသည်။
နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ စီးကျနေသောသွေးတို့က ပါးပြင်အောက်မှာ
အိုင်ထွန်းနေသည်။

စည်း ဘယ်လိုအင်အားများနှင့် ညီမလေးထံ ရောက်ရှိသွား
သည်မသိခဲ့။

“ညီမလေး . . . ညီမလေးရယ်”

သူ တေးကို စိုးရိမ်ကြီးစွာ ပွေ့ထူလိုက်မိ၏။

ပြေးလွှားလာကြသည့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ လှုပ်ရှားမှုအသံမလဲ
များက ညီမလေး၏ဝိညာဉ်ကို နှုတ်ဖြေယူငင်သွားတော့မည့် ခြေသံ

များ နီးကပ်လာသလို ချောက်ချားသွားမိပြီ။

“ညီမလေး... ညီမလေးမသေရဘူး၊ ကိုကိုမှာ အပြစ်ရှိတာကိုကိုပဲသေမယ်... ညီမလေး”

သူ သွေးရှူးသွေးတန်း တတွတ်တွတ်ဆိုရင်း လှုပ်နှိုးနေသည့်တွင် တေးကိုယ်လေးတွန့်သွားကာ မျက်လုံးတွေ အင်အားခံနိုင်စွမ်းလှုပ်ခတ်လာ၏။

သူမဘေးမှာထိုင်နေသူ သူမကိုပွေ့ထားသူအား ဝေဝါးနေခြင်းများကို တွန်းလှန်ကာ စူးစိုက်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားနေ၏။

“ညီမလေး”

စည်း ငိုသံပါကြီးနှင့် ထပ်၍ခေါ်လိုက်စဉ် တေးနှုတ်ခေါ်လေး တင်းမခဲ စေ့သွား၏။

မျက်ဝန်းလေးများသည် ဖျော့တော့နေရာမှ ချက်ချင်း ခြေလက်သွားကာ သူ့ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်သည်။

“ကိုကို”

“ညီမလေး... ညီမလေးသတိရပြီ၊ ကိုကိုလေ ညီမလေးထဲကိုကို ညီမလေးကို... ”

သူ စကားဆုံးအောင်မပြောရသေးမီ တေး၏နှုတ်လုံးမှ မထင်မှတ်သောစကားလုံးများက ပီသပြတ်သားစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ညီမလေးတို့ချစ်ခြင်းကို ကိုကိုခွဲတာ... ”

“ညီမလေးရယ်”

“ကို... ကိုကိုကြောင့် ညီမလေးတို့ သေကွဲ... ကွဲ... ရ... တာ”

“ကိုကိုမှားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကို သူ့ကို သေစေချင်တာမဟုတ်ဘူး”

သူရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် တေးက ကြားဟန်လည်း မတူဘဲ
အကောင်းကင်ဆီသို့သာ မျက်တောင်မခတ် စူးငေးနေသည်။

“ဒီလောက်ထိ... ရက်... စက်... တဲ့ ကိုကို၊ ကိုကိုကို
ညီမလေးရဲ့သွေးနဲ့ သစ္စာ... ပြု... ခဲ့မယ်၊ ကိုကို... ချစ်သူရတဲ့
အိမ် ညီမလေးထက်ဆိုးနဲ့အဖြစ်နဲ့ မီးသင့်... လောင်... မြိုက်ပြီး
အဆိုးဝါးဝါး... သေ... ပါစေ”

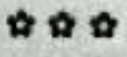
“ညီမလေးရယ်”

ကျိန်စာတွေပြုနေတာကို ကြောက်ရွံ့မဟုတ်ဘဲ ညီမလေး
အပြုမူထိ မုန်းတီးသွားခဲ့တာကို သူမကြားရဲခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် တေး၏
အတိတ်တိုက်သံတို့က ပြတ်တောက် ပြတ်တောက် ဆက်လက်ထွက်
သံ နေပြီ။

“ချစ်သူနဲ့ အရှင်လတ်လတ် မီးကျွမ်းပြီးသေပါစေ၊ အဲဒီ
အိမ် ဆိုးဝါးတဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကိုကိုတို့ နိဂုံးမချုပ်မချင်း ညီမလေးရဲ့
အိမ်... မ... ကျွတ်... လွတ်... ဘဲ... ရှိ... ပါ... စေ”

ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်ပျော့ပျော့လေးသာ ရွာချနေသော မိုးစက်
ညိုကို အံတုမော့ငေးနေသည့် တေးမျက်ဝန်းတို့က မုန်းတီးမှုများကို
အိမ်ကွယ်မသွားစေလိုသော မှန်တစ်ချပ်ပမာ ပွင့်လျက်သားရှိ၏။

နောက်ဆုံး နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ သွေးတစ်ပွက်အန်ကျ၍ ငြိမ်
ဆက်သွားလေသည်။

အခန်း (၁၄)

မြတ်ဗြူ။

အောက်ရုံးအဆောက်အအုံတွင် တရားခွင်စသည်နှင့် လူထု
ကြည့်ရှုနိုင်ရန်ထားရှိသော ခုံတန်းလျားလေးမှာ လူများ ပြည့်ကျပ်
နေ၏။

ရုံးအပြင်မှာလည်း မတ်တတ်တချို့ ထိုင်၍တချို့နှင့် စုဝေး
စည်ကားနေ၏။

“တရားခံမောင်ဝင်း”

တရားခွင်စာရေးက အမှုတွဲနံပါတ်နှင့် နာမည်ကိုအော်၍
ကြေညာလိုက်လျှင် အနည်းငယ် ပွထနေခဲ့သည့် ဆူညံသံတချို့ တိခနဲ
တိတ်ကျသွား၏။

ထိုစဉ်မှာပင် တရားလို အကျိုးဆောင်ရှေ့နေထံမှ တရား
ကြီးရာသို့ တစ်လှမ်းတိုးသွားပြီး . . .

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျာ . . . ဒီနေ့ တရားလိုကို စတင်စစ်
ဆေးခြင်းဖြစ်သော်လည်း ၎င်းရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် ရုံးသို့
တက်ခွင့်ရန် လာရောက်ခြင်းမပြုနိုင်သေးပါဘူး။ ဆေးရုံတက်ရောက်
ဆေးဆဲဖြစ်ကြောင်း ဆေးစာများကိုလည်း တင်ပြပါတယ်။ ဒါကြောင့်
တရားလိုသက်သေများကို စတင်စစ်ဆေးခွင့်ပြုပါရန်
အောက်ထားအပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“စစ်ဆေးခွင့်ပြုတယ်”

တရားလိုအကျိုးဆောင် ရှေ့နေသည် တရားလိုသက်သေ
များကို စစ်မေးနေစဉ် စူးရဲသောတရားသူကြီး၏ မျက်ဝန်းအစုံက
အားခွင်တစ်ခုလုံးကို ဝေခနဲ လှမ်းကြည့်၏။

ထိုအခါ မျက်ဝန်းအစွန်းနှင့် ငြိတွယ်သွားခဲ့သော မျက်နှာ
အကြောင့် သူ့မျက်ဝန်းတွေ ကျဉ်းမြောင်းသွားကာ မျက်ခုံးနှစ်
ဖက်က မသိမသာလေး လူးလွန် သွား၏။

ဆင်စွယ်သားကဲ့သို့ ဝင်းနှစ်ကြည့်စင်နေသော မျက်နှာတစ်
ခုနှင့် ၎င်းထက်မှ ညှိရိဝင်းလဲ့နေကြသည့် မျက်ဝန်းအစုံက ကိုယ့်
ထံကို သူမလက်နှင့် ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သလို ညှို့အားပြင်းလှသည်။

တန်းစင်းကျောချွန်နေသည့် နှာဝံ။

တင်းတင်းစေ့ပိတ်ထားသော်လည်း ရယ်ချလိုက်တော့မလို
နေသော နှုတ်ခမ်းပါးကလေးများ။

သူမသည် ရုံး၏ပြတင်းပေါင်ကို ပရုံးခွန်းကလေးနှင့်ဖို့ခွဲ
သူ့မျက်နှာကိုသာ စူးစစ်ငေးစိုက်ကြည့်နေတာ ဖြစ်၏။

သူ မနှစ်မြို့ခြင်းနှင့်တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်ဝန်းတွေကို ရွှေ့

ပစ်လိုက်သည်။ သူမနှုတ်ခမ်းမှ သွားစွယ်ဖြူဖြူလေးတွေ ပေါ်အောင်
အားပါးတံရ ပြုံးလိုက်ခြင်းကို သူမမြင်တော့ပါ။

“တရားသူကြီးက ဘယ်သူ...”

သူမနှုတ်ဖျားမှ မေးခွန်းတစ်ခု ထွက်ကျလာသော် သူမ
ဘေးမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရပ်လာပြီး...

“အဲဒါ အထူးရာဇဝတ်အာဏာရ မြို့နယ်တရားသူကြီး...”

“နာမည်ကိုပဲပြောစမ်းပါ”

“ဦးစည်းရုံးညီတဲ့”

“စည်းရုံးညီပဲ ပြောပါ။ ခေါင်းပေါင်းနဲ့တိုက်ပုံကြီးဖယ်လိုက်
ရင် ကိုယ်တို့လောက်ပဲရှိသေးတာကို အဟွန်း... တကယ်ချေ
တယ်”

“သွားပြစ်မှားမနေနဲ့နော်၊ လူပျိုကြီးလို့နာမည်ကြီးနေတာ
ဒီရုပ်မျိုးက လိုတာမရလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မလိုချင်လို့ကို မယူတာဖြစ်
မှာ၊ ရုပ်ကိုကြည့် အာသဝေါကုန်ခမ်းနေတဲ့ ဝါတော်ရှစ်ဆယ်ရ ဆရာ
တော်ကြီးလို့”

“တော်ပါတော့”

သူမက ချစ်စရာကောင်းသော အမူအရာလေးနှင့် ပခုံးထောင့်
တွေလှုပ်ခတ်သွားသော်လည်း အသံမထွက်ဘဲ ရယ်သည်။

ထိုမနက် တရားခွင့်ပြီးဆုံးသွားသည်အထိ သူမမျက်စိ
များက စင်မြင့်ထက်က တရားသူကြီး၏မျက်နှာထက်မှာသာ စူးနစ်
ထားသော်လည်း ထိုမျက်ဝန်းတို့ကတော့ သူမထံသို့ ယောင်ရွှယ်
ဝေ့မလာတော့ပါ။

ဒါကိုလည်း သူမ ပြုံးနေသည်ပဲဖြစ်၏။

“တို့လာရှာတဲ့ရှေ့နေမှ မရှိတာ၊ ပြန်မယ်ဆောင်းရယ်”

စိုးပိုး ❖ စာပေ

“ဟင့်အင်း... ဒီကပြီးမှပြန်မယ်၊ ဗဟုသုတရတာပေါ့”
အမျိုးသမီးသည် ဆောင်းဆိုသောသူမကို ဒေါသမပါသည့်
ဆောင်းတစ်ချက်ရွယ်လိုက်ပြီး . . .

“ဗဟုသုတလိုချင်တဲ့ မျက်လုံးကြီးကလည်း တရားခွင်မှာ
မှန်ကြည့်နေသလိုပဲ၊ ဟွန်း... မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ဒီမှာ
သူ့ကောင့်တော့မယ်”

ဆောင်းသည် မျက်လုံးခွာဖို့ပင် စိတ်ကူးရှိပုံမရဘဲ ပြုံး၍
အသံထုတ်ခဲ့သည်။

အခန်း (၁၅)

သို့ အောက်ရုံးမှထွက်ကာ အုတ်လှေကားထစ်ကလေး
အတိုင်း မျက်လွှာချ၍ အေးဆေးစွာလျှောက်လာခဲ့စဉ် နောက်ဘက်
အရှိန်တစ်ခု သူ့ပခုံးတစ်ခြမ်းကို တိုးဆောင့်ပစ်တိုက်သွားသဖြင့်
လည်း ယိမ်းယိုင်သွားသည်။

ပိုက်ထားသည့် ခေါင်းပေါင်းထည့်ထားသော သားရေ
လက်ထဲက လွတ်ထွက်သွား၏။

ဖြစ်သွားပုံက မတော်တဆမဟုတ်ဘဲ ပခုံးကိုသာမက
တောင်ဆစ်ကိုပါ နောက်ကနေ ဆောင့်တိုက်ပစ်လိုက်သလိုမျိုးမို့ အ
တမဲ့ သူ့မှာ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“အယ်... ဆောရီးနော်... ဆောရီး”

အသံကလေးပြု၍ ရှေ့ကိုကျော်တက်လာကာ ပွင့်ထွက်သွား
ထဲသို့ ခေါင်းပေါင်းကို ပြန်ကောက်ထည့်၍ ဘူးကို သေချာပြန်

ထို့နောက် တင်ပါးမှ မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံးကို အုပ်ကာဝဲကျ
ထူခဲမဲနက်သော ဆံပင်ရှည်များကို မျက်နှာလေးဆတ်ခနဲ
ပခုံးနောက်ရောက်အောင် ပို့လိုက်၏။

ပြီးမှ ဘူးကိုကိုင်၍ ထရပ်လိုက်သည်။
“ဆောရီးနော်၊ ဆောင်း အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်”
ရှေ့မှာရပ်လာသည့် ထိုမျက်နှာကိုမြင်လိုက်မှ စည်မျှက်နှာ
တင်းသွား၏။

ဒီမိန်းကလေး တမင်လုပ်တာဟုလည်း မညှာမတာ တွေး

ထို့ကြောင့် ဘာစကားမှမပြောဖြစ်ဘဲ ဘူးကိုယူ၍ ရှောင်
ထွက်လာခဲ့၏။

မိန်းမများကို သူမမြင်ချင်။

ရိုးသား၍ဖြစ်စေ၊ ဆန်းပြားခြင်းနှင့်ဖြစ်စေ ဘယ်မိန်းမနှင့်မှ
ပတ်သက်ချင်သော စိတ်တို့ဟာ ကမ္ဘာမြေပြင်မှာ ကိုယ်တစ်
ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှ အစပျိုးခဲ့တာ ဖြစ်

ညီမလေးကို ထာဝရစွန့်လွှတ်ခဲ့ရသော နာကျင်ကြေကွဲမှု
ကို တစ်သက်တာ ခါးသီးနေခဲ့သည်။

ရောင်စုံဖြာထွက်နေသည့် သက်တန်ကြီးလို ဆုပ်ဖမ်းစမ်း
ခတ်ရန် ခက်ခဲလှသည့် အချစ်၏အနက်အဓိပ္ပါယ်များစွာကိုလည်း နား
မည်မိသည်။

စိုးပျိုး ◉ တပေ

သူသည် ညီမလေးအပေါ် ချစ်၍ မှားယွင်းခဲ့သည်။
ထိုအမှားအတွက် ညီမလေးက မုန်းတီးနာကျည်းခြင်းဖြင့်
ရစ်ပတ်၍ တမလွန်ဘဝ စာမျက်နှာထိ မှင်နီတား၍ ဆုတ်ထွက်
ခဲ့သည်။

သူကိုယ်တိုင် မဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့သော မှားယွင်းမှုသည် တစ်
သူလုပ်သင့်ဘာကို အမှန်အတိုင်း မဖြစ်စေလောက်အောင် ချစ်
များနှင့် ခလုတ်တိုက်လဲခဲ့၏။

အကယ်၍သာ ချစ်သူနှင့် ပေါင်းဖက်စေခဲ့လျှင် ညီမလေး
ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဟာ သာယာသွားခဲ့လိမ့်မည်။

ရှားသွပ်သွားခဲ့စဉ်တော့ ညီမလေးကို သူမြင်တွေ့နေရ
ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခွင့်ရဦးမည်။

ယခုမူ ချစ်ခြင်းကိုခွဲ၍ ရက်စက်စွာသေစေခဲ့သော တစ်
ကောင်းအတ္တသမားကြီးအဖြစ် သူ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“ဒီလိုတွေဖြစ်လာမယ်မှန်း ကြိုသိခဲ့ကြတာမှမဟုတ်ဘဲ
ရယ်၊ ကြိုသာသိခွင့်ရခဲ့ရင် တစ်နာရီလေး တစ်ရက်လေးဖြစ်ဖြစ်
ပျော်ရအောင် ဒေါ်လေးတို့ သူ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်မြင်ခွင့်ရအောင်
လိုက်လျောခဲ့ကြမှာပဲ”

ဒေါ်လေးက နှစ်သိမ့်ရှာသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်လိုမှမဖြေသာနိုင်။

ထို့ကြောင့် လျှင်ကော်ပြေမှ သူ ပြောင်းခွင့်ရအောင်
စားခဲ့သည်။

နယ်မြေသစ်တွေမှာ ဘယ်လိုပဲပြောင်းနေနေ ညီမလေး
ပုံရိပ်တို့က လွင့်ပါးကျန်ခဲ့သည်မရှိ။

ပို၍ဆိုးသည်က ခပ်နူးချောကောင်လေးတစ်ယောက်မို့

သားခွဲမိသော ခွန်အုပ်ဆိုင်းက လများစွာ ဆေးကုသမှုခံယူ နိုင်ခြားထွက်သွားခဲ့သည်။

ခြောက်နှစ်ဆိုသော ကာလအကြာမှာ ပြန်ရောက်လာသည်။ နောင်ချောကလေးသည် သူတို့မောင်နှမ နေထိုင်ခဲ့သော အိမ်ကြီး လည်းကောင်း၊ ချယ်ရီပန်းတွေဝေနေတတ်သည့် ချယ်ရီ ကြီးရှိသော တောင်ကုန်းထက်မှာလည်းကောင်း အက်ဆီးဒင့် သော တောင်စောင်းနားမှာလည်း မျက်ရည်တွေစေ့၍ ငေးမော သည်တဲ့။

တဆင့်စကားများက သူ့နားမှတဆင့် နှလုံးသားတောက် သို့ သံပူရည်များ စီးဝင်သလို အရည်ပျော်လောင်မြိုက်စေခဲ့

- “ခွန်အုပ်ဆိုင်းက ခုထိ မိန်းမမယူဘူး”
- “ဘယ်မိန်းမကိုမှ လက်မထပ်ဘူးတဲ့”
- “ချယ်ရီပင်ကြီးအောက်မှာ သွားငိုနေတာ”
- “ဟိုခြံကြီးထဲ တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်နေတာ တစ်ည

“သူပြန်တော့ သူတို့ကားတိုက်ခဲ့တဲ့နားမှာ ကားရပ်ပြီး မျက် ရွာကျနေတာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

လွိုင်ကော်ကို သူ ခဏလေးပြန်ရောက်သွားသည်နှင့် နားနှင့် အောင် ကြားခဲ့ရ၏။

သူ့ကိုမြင်တော့ လူအတော်များများက သမင်လည်ပြန် ကြည့် တချို့ နှာခေါင်းရှုံ့ကြ။

ခွန်အုပ်ဆိုင်းသေဆုံးသွားပြီဟု ထင်ခဲ့သော ညီမလေး၏ များနှင့် လူတွေ၏ကဲ့ရယ်သော မျက်လုံးများကြောင့် သူ့အနာဂတ်

ဖိုးမိုး ♦ စာပေ

များက အညှီရောင်ရင့်ရင့် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူ ခွန်အုပ်ဆိုင်ကိုတွေ့ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးသည်။

ညီမလေးအပေါ် ချစ်နိုင်လွန်းသည့် သူ့ဖို့ အလွမ်းခြေ

ဆက်တောင်းပန်ရန်။

ကျပ်သိပ်နေသမျှကို ရင်ဖွင့်ပြောချရန်။

ထိုအခါ မပြေလည်မှုများ ရှိလာနိုင်သည်။

နားကျည်းမုန်းတီးသော ထိုးနှက်တုံ့ပြန်မှုများ ရှိကောင်း

လိမ့်မည်။

သို့သော် ဤသို့သောပေါက်ကွဲမှုမျိုးကို သူ တောင်းဆို

သည်။ တစ်ဘက်သတ် အငြိုးကြီးသွားသည့် ညီမလေး၏တုံ့ပြန်

များဟု မှတ်ယူကာ ကျေနပ်စွာခံယူဖို့ထိ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိ၏။

သူ့စိတ်ကူးနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တို့ အရည်ပျော်သွားခဲ့သော

ခွန်အုပ်ဆိုင် နိုင်ငံခြားပြန်သွားပြီတဲ့။

ခုဆို နောက်ထပ် နှစ်နှစ်။

ညီမလေးဆုံးသွားခဲ့တာ ရှစ်နှစ်တိတိကြာပါပြီ။

သူ့ရင်ထဲမှာ အတိတ်ရယ်လို့ ထားခဲ့လို့ မရနိုင်သေး။

“မအိပ်သေးဘူးလား သားရယ်၊ အလုပ်တွေပြီးသွားပြီ မထင်

လား၊ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်နေပါ့မယ်”

ကောင်းကင်ထက်မှာ ပြည့်ဝန်းသောလမင်းကြီး ခြေထောက်

ဖက်ကျုံ့၍ စောင်းငဲ့ကျသွားချိန်တွင် ကြက်တွန်သံသဲ့သဲ့ကြားရ၏။

တစ်ရေးနိုးလာသော ဒေါ်လေးက ဝရန်တာတက်ထွက်သွား

စိုးရိမ်သံနှင့် ပြောလာသည်။

ဝရန်တာ သံမံတလင်းထက်မှာ နို့စိမ်းရောင်မြက်ဖျာ

သေးတစ်ချပ်ခင်းကာ ပက်လက်လှဲလှဲ ပျက် နဖူးပေါ်လက်တင်၍

သု.ပျက်ဝန်းတွေ ဖွင့်လာ၏။

“ပြီးခဲ့တာကို ကမြေ့မြေ့ပြန်တွေးပြီး ခံစားနေတာဟာ ရေ
ကလေးကို မရလိုငိုတဲ့ ကလေးထက် အများကြီး အဖြစ်ခံ
ရတာ။ သားမှာ အသိဉာဏ် ပညာ အတွေးအခေါ်တွေရှိပါ
သိကွယ်၊ လူတစ်ယောက်အတွက် အတိတ်နဲ့အနာဂတ် ဘာက
လေးကြီးသလဲ၊ ဘဝကို နောက်ပြန်မလျှောက်ပါနဲ့ သားရယ်”

“ရာဇဝင်တွင်ခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်းကြီးတွေဆိုရင် သူတို့ရဲ့
အိမ်ကောင်းဖို့ကို အသက်ထက် တန်ဖိုးထားခဲ့ကြဘယ် ဒေါ်လေး။
အိမ်တော်သမိုင်းကတော့ ဘာမှ ရစရာမရှိတော့ဘူး။ အနာဂတ်ဆို
ကလေးလည်း ဟင်းလင်းပြင်ကြီးတစ်ခုပါပဲ”

ဘုန်းကြီးစာချသလို ဖြစ်နေခဲ့တာမို့ ဒေါ်လေးက သူ့ကို
အပြုသိမ့်ခြင်းကို လက်လျှော့သွားခဲ့၏။

သို့သော် တစ်ဘက်က သိမ်းသွင်းခဲ့ပြန်သည်။

“သား... အသက်မငယ်တော့ဘူး၊ လူပျိုဟိုင်းကြီးဆိုတဲ့
အမည်မျိုး ဖြစ်နေပါပြီ။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားပါကွယ်၊ သားရဲ့
အောင်မှုတွေနဲ့ အထီးကျန်နေတဲ့အချိန်တွေမှာ ပြုစုယုယပြီး ခွဲ
ထုတ်တဲ့ ဇနီးလှလှ ငယ်ငယ်ချောချောလေး ဒေါ်လေးရှာပေးမယ်၊
အဟုတ် တည်တည်ခန့်ခန့် နုနုယဉ်ယဉ်လေးမှ သဘောကျတယ်
လည်း ဒေါ်လေး တွေ့ထားတာရှိတယ်”

သူ လှဲနေရာကနေ ထထိုင်လိုက်သည်။

ဒီတိုင်း သံမဲတလင်းပေါ်မှာချထားသည့် မီးခြစ်ကို ကောက်
ချကာ ဘေးမှာအတူရှိနေသော စီးကရက်ဘူးကိုပါ ကိုင်သည်။

အနည်းငယ်လှုပ်ကြည့်ပြီး ပြန်ချကာ စီးကရက်တိုတွေနှင့်
ညှိနေသည့် ကြွဆေးလိပ်ခွက်ကလေးထဲကို လှမ်းကြည့်သည်။

နိမ့် နေ

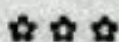
သောက်စရာစီးကရက် ကုန်ပြီ။

လက်ထဲကမီးခြစ်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး သက်ပြင်းညှော်
တစ်ချက်ချကာ . . .

“ကျွန်တော် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး ဒေါ်လေး။ သူ
ဟိုင်းကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်မိန်းမမှ မကြိုက်တော့ဘူးဆိုလည်း ဝမ်းညှော်
ဖို့မရှိပါဘူး။ ဒီတိုင်းပဲနေတာကောင်းတယ်။ အချစ်ဆိုတာ တကယ်
တော့ အဆိပ်ပဲ”

“ဪ. . . ဖြစ်ရလေတယ်. . . ကွယ်”

ဒေါ်လေး လက်မြှောက်သွားခဲ့သည်လား မသိ။

ဇိုယိုး • ကလေး

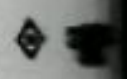
အခန်း (၁၆)

သိမ်တော်ကြီးဘုရားပေါ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲမှာ
ယောက်တည်းထိုင်ရင်း ဒီညနေ စီရင်ချက်ချရမည့် အမှုတွဲနှင့်
ဆက်သည့်တို့ကို တွေးတောနေမိဆဲ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာကြသည့်
အိမ်ကလေးနှစ်ခုကို စိတ်မျက်ဝန်းက တွေ့နေပေမယ့် မော့မကြည့်

သူလိုတရားသူကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဤဆိုင်ကလေး
မှာ မထိုင်သင့်တာကို သိသည်။

အမှုတစ်ခုကို ငွေနှင့်နိုင်ချင်သူ ရွှေဖြင့်ပုံပေးလိုသူတွေ အနား
ခံပဲလာတတ်ကြသည်။

မလိုအပ်သော မိတ်ဆက် ဆွေးနွေးလိုမှုတွေ ရှိလာတတ်၏။

သို့သော် ထိုသူသည် မြို့နယ်တရားသူကြီး စည်းရုံး
ဆိုတာ သိပြီးသူတိုင်းကတော့ အလုပ်ရှုပ်ခံ၍ ချဉ်းကပ်လာကြ
မဟုတ်။ တရားကို တရားဖြင့်သာ ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့သော သူသည်
တရားက မတရားသူတို့ကို ရှောင်ကုန်စေခဲ့ပြီးသား။

ထို့ပြင် လွတ်လပ်မှုကို သူလိုချင်သည်။
ဒီနှစ်များမှာ ချူချာခဲ့သော ကျန်းမာရေးနှင့် စိတ်၏ကျဉ်းကျပ်
မှုများကြောင့် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်မှာ အနားယူဖို့လည်း
ဖြတ်ထားခဲ့သည်။ သူသွားလာနေထိုင်သမျှမှာ ဘာအနှောင့်အယှက်
မှ မလိုချင်။

လွတ်လပ်ခြင်းကို တပ်တပ်မက်မက်ဖြစ်ခဲ့သော စိတ်ဖြင့်
တော်ရုံလောက်ဆို ဂရုမစိုက်ချင်တော့သည့် ဉာဉ်ကလေးလည်း
တွယ်နေခဲ့၏။

သူ ဘယ်ကိုမှ မျက်လုံးမော့မကြည့်ဘဲ ရိုက်နှိပ်ထားပြီးသည့်
သက်သေထွက်ချက်များကို လက်တစ်ဖက်ကလှန်လှောရင်း တစ်ဖက်
က လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ကိုင်ထားသည်။

စီရင်ထုံးတွင်ပါရှိသော ဖော်ပြချက်များကို စဉ်းစား
ထူထဲသော ပျက်စီးတို့က တွန့်ကုတ်နေ၏။

ဘေးဘီရှိရှိသမျှ အရာအားလုံးကို သူ ဂရုမစိုက်သော်လည်း
သူ့မျက်စိရောင်မှာ လက်ခံခဲ့ဖြစ်သွားသော အရာဝတ္ထုလေးတစ်ခုသာ
တစ်ဝက်ခန့်ကျန်နေပြီဖြစ်သည့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ထဲသို့ တည့် မတ်
ခုန်ဆင်းလာခဲ့၏။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ကိုယ်သင်းခွဲလေးတစ်ချက်နှင့် အတူ
“ဟောတော့... ကိုယ့်နားဆွဲ ဆံပင်နဲ့ငြိပြီး ပြုတ်ကျသွား
စည်း မော့ကြည့်လိုက်၏။

စိုးပိုး ◊ စာပေ

ငုံကြည့်လာသော မျက်နှာလှလှလေးတစ်ခုက မဟာနဖူး ဆွဲပြေးလေးနှင့် မျက်နှာဘေးမှာ ရှည်လျားစွာဖြောင့်စင်းကျနေသော ဆံပင်ရှည်တွေကာရံလျက်။

“အယ် ရှင်ပါလား”

သူမက ခုမှ မှတ်မိလိုက်သလိုပဲ ဖမ်း၏။

စည်းက အံ့ဩဟန်လေး သရုပ်ဆောင်ထားသည့်တိုင် ရယ် ချင်ဆိပ်သမ်းနေသော သူမ၏ တမင်တကာ ဖန်ဆင်းတတ်သည့် မျက် နှင်းလေးတွေကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ခဏ . . . ခဏလေးနော်၊ ဒီမှာ တစ်ဖက်တည်းကျွန်တော့ ဘာ ရှက်စရာကြီး၊ ဒီဘက်ကိုကျသွားတာ”

သူမက ငိုက်ကျနေသည့်ဆံပင်တွေကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆီးခိုးကာ နောက်ဘက်ကိုပို့ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲစွန်းကို ဆိုင်ကာ ခြေဖျားထောက်လေး ထိုင်ချလိုက်၏။

ဟိုဒီရှာဖွေပြီးမှ ပြန်ထသည်။

“လက်ကလေး ခဏနော်”

စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသည့် သူ့လက်ကို ရှောင်တိမ်းချိန် အလိုက်မီ ဖျတ်ခနဲဆွဲမလိုက်၏။

ကိုယ်ကပဲ လက်နဲ့ တမင်ဖိဝှက်ထားသလိုလို။

“ဖိုင်လေး ခဏနော်”

သူ့ဟာသူ နေရာမရွေ့တတ်သည့်ဖိုင်က သူ့နားဆွဲပေါ် တက်မိ တားပျံ့မလာ။

အပေါ်ကကျလာသည့်ပစ္စည်းက ဖိုင်အောက်ကို အလိုလို ချိတ်ဝင်သွားတာလား။

ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုထင်လို့လဲ။

စိုးရီး ♦ ဟပေ

သူမ တမင်လုပ်နေတာက သေးလူတွေကြည့်စရာ ဖြစ်ကုန်ပြီ။

စည်းမျက်နှာ နီရဲတင်းမာလာ၏။

“ဟုတ်ရဲ့လား ဆောင်းရယ်၊ ဒို့ပြင်နေရာများ လွင့်သွားသလား”

နောက်ကပါသည့်အဖော်မိန်းကလေးက သေးကစားပွဲများဆီမှ မျက်လုံးတွေပါ စုပြုံရောက်လာကြတာကို ကြည့်ကာ ရှက်ရွံ့အားနာဟန်နှင့် မရဲတရဲပင်မေးသည်။

သူမက ပြန်မဖြေသေးဘဲ စည်းမျက်နှာရှေ့ ခြေလက်တွေနားမှာပဲ ထိုင်လိုက်ထလိုက် ဟိုရှာ ဒီရှာ။

သူမ၏ လက်မောင်း လက်ဖျံ လက်ဖဝါးလေးများသည် စည်းမျက်နှာပုံး လက်မောင်းနှင့် လက်ဖျံတို့မှာ မထိတထိ ပွတ်သွားလိုက်၊ တိုက်သွားလိုက်။

ဆံပင်ရှည်တချို့က သူ့ပုံးထက်သို့ ဝဲခနဲကျလာလိုက် အေးခနဲပြန်စေသွားလိုက် နီးနီးကပ်ကပ် ရန်စကျီစယ်နေသလို သူမကိုယ်မှ ရေမွှေးနံ့ကလည်း လူ့ကို အနေခက်စေပြန်သည်။ စည်းမျက်နှာတင်းမာခြင်းက ဟန်ဆောင်မရတော့။

“ဒီကိုကျသွားတာ သေချာတယ် ပိုးရဲ့၊ နေစမ်းပါဦး”

သူမက ဇွတ်။

ပိုးဆိုသောမိန်းကလေးက စည်းမျက်နှာကိုအကဲခတ်ကာ အခြေအနေမကောင်းတော့တာမို့ မျက်စိမျက်နှာပျက်လာသည်။

လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲဝင်သွားတာ မြင်ရက်နဲ့ စည်း တမင်မပြောဘဲနေခဲ့လိုက်တာ စကားပြော ပတ်သက်လိုစိတ်ကိုမရှိ၍ ဖြစ်၏။

သို့ပေမယ့် သူမလေးက တမင်ဖန်တီးလိုက်သည့် သူမလုပ်

ဖိုးမိုး ◌ စာပေ

ကွက်ကို သူမဖာသာ ဆန်ဆင်းဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားလာ၏။

“အဟွန်း... အားနာလိုက်တာ၊ ဒီပန်းကန်ထဲကျသွားတာ
ထင်တယ်၊ ဆောင်း မွှေကြည့်မယ်နော်၊ ပြီးရင် အစားထပ်မှာပေး
မယ်”

ခွင့်တောင်းတာမဟုတ်ဘဲ အသိပေးတာပဲ ဖြစ်သည်။

သူမပြုသမျှ စည်း ဘာတစ်ခုမှ ခေါင်းမညှိတ်ရပါဘဲ ဆိုးဆိုး
ဆတ်ဆတ် လုပ်ချသွားသည်သာ။ လက်သည်းရှည်လေးတွေနှင့် နီ
ခြင်းသွယ်လျနေသော လက်ခလယ်လေးကို လက်ဖက်ရှည်တွေထဲ မညှာ
မတာထိုးနှစ်၍ မွှေပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ တွေ့ပြီ”

ဝမ်းသာအားရမာန်လေးနှင့် ပြောလိုက်ပုံကို စည်း အထင်
ရှင်းသေးစွာ ရူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

သူမက ခါးလေးကုန်းနေသည့် အနေအထားကို ပြန်မတ်၍
ထပ်ရှည်တွေကို ပခုံးနောက်ရောက်အောင် လက်နှင့် သိမ်းပို့ပစ်လိုက်
နိုင်သည်။

ပြီးမှ စည်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုက်လိုက်
သည်။

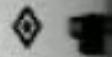
“စိတ်မရှိပါနဲ့၊ နားဆွဲတစ်ဖက်တည်းနဲ့က ရှက်စရာကြီးမို့လို့

သူမက လက်ဖက်ရှည်ပန်းကန်ထဲကို လည်ပင်းလေးရှည်
တောင်လေးတွေစင်းချ၍ သေချာကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ရှင်သောက်တာ ကျဆီခုံထင်တယ်၊ ဆောင်းပြန်မှာပေးပါရ

စည်း အောက်မေးပျား တင်းခနဲလှုပ်ခတ်သွားကာ ဖိုင်ကို
ပို့ပို့”

စာပေ

ကိုင်ပြီး နေရာမှထရပ်လိုက်၏။

ပြီးမှ အံကြိတ်ထားသော နှုတ်ခမ်းမပွင့်တပွင့်နှင့် . . .

“လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်က မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်
ရမှာနဲ့စာရင် ငါ့အတွက် အများကြီးတန်ဖိုးနည်းပါသေးတယ်၊ အထူး
ပေးဖို့မလိုဘူး”

သူ စားပွဲတစ်တက်ကနေ ထွက်သွားတော့ မျက်နှာလေးပျက်
ကျသွားပြီးမှ ဆောင်း မပွင့်တပွင့်ပြုံးသည်။

ပြီးတော့ ပခုံးလေးနှစ်ဖက် ဆတ်ခနဲကျ၍ သူ့သောက်သွား
ခဲ့သည့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လေးကို ကိုယ့်ရှေ့ ဆွဲယူလိုက်သည်။

လက်တစ်ဖက်ထဲမှာ လက်ဖက်ရည်ထဲက ဆယ်ယူထားသည့်
နားဆွဲလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်၍ . . .

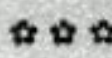
“ဆောင်းရယ် . . . နင့်ကို သူများတွေကြည့်ကုန်ကြပြီ တစ်
သူကြီးဆိုတဲ့လူကိုမှ ကလေးကလား ကလက်တက်တက် သွားဆ
သလား၊ ဟိုက ဖြစ်သွားတဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ပါဦး၊ နင် တော်တော်
ခက်တယ်သိလား”

ခုံဆွဲ၍ သူမနားမှာထိုင်ချလိုက်ရင်း ပိုးက တိုးတိုးကြည့်
ကြိတ် ဆူသည်။

ဆောင်းကတော့ အပြုံးမပျက်ဘဲ . . .

“အရမ်းချောတာပဲ”

ဟု မျက်လွှာလေးချ၍ ရယ်ကျဲကျဲပြောနေဆဲ . . . ။

အခန်း (၁၇)

ပြန်ခါနီးမှ ကားကပျက်တော့ သူ မိုးရွာထဲကို တစ်ချက်လှမ်း
ညှိသိ၏။

တစ်ခါတရံ လမ်းလျှောက်ရသည့်အရသာကို သူ နစ်သက်
သက်လည်း မိုးရွာထဲမှာတော့ မလျှောက်ချင်။

မိုးရွာသွန်းသည့်အသံ မိုးရိပ်အုံ့ပိုင်းခြင်း။

မိုးနှင့်ပတ်သက်သမျှ ဆူညံခြင်း တိတ်ဆိတ်ခြင်းအားလုံးကို
ခံသက်။

မိုးကလေးများကြောင့် ကြည့်နှုတ်ရသလို မိုးသည်သည်ထဲမှာ
ဘဝပျက်ခဲ့ဖူးသည်။

မိုးကိုကာကွယ်ရန် ထီးကို မကိုင်ချင်ပါဘဲ ကိုင်ခဲ့ရ၏။

ထီးဆောင်းခြင်းကို ဝါသနာမပါသူသည် ထီးဆောင်း
သည့်အခါ မိုးကို မနှစ်သက်ခြင်းများက ပို၍ ဖွဲ့စည်းမိလာသည်။
သို့သော် သူ အိတ်ကို တစ်ဖက်ကဆွဲ၍ လမ်းလျှောက်
ဆဲမှာပဲ မိုးက ပို၍သည်းလာ၏။

မျက်လုံးတွေက လမ်းဘေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့
နေရာရှာမိ၏။

ခဏလေးညှို့တက်လာပြီး ချက်ချင်းရွာချလိုက်သော
ကြောင့် ထီးပေါ် သွားလာနေကြသူတွေ ပြေးခိုနေကြသဖြင့် လက်
ရည်ဆိုင် စားသောက်ဆိုင် စတိုးဆိုင်တွေကအစ တံစက်ပြိတ်
အောက်မှာ ပိုးခိုနေကြသူတွေက ပြည့်နေ၏။

စည်း အဆင်အပြင်အတော်ညံ့ကာ လူသူကင်းရှင်းနေသည့်
ထိပ်ဆုံးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးဆီကို ဦးတည်လိုက်သည်။

လမ်းကိုဖြတ်ကူးပြီး ဆိုင်ထဲကို ဝင်ဖို့ ပြင်ဦးလှည့်
စဉ်...

“ဟ”

“အမေ့”

နောက်ကနေ ဟက်နှင်းပစ်လိုက်သဖြင့် မိနပ်က ဟောက
ပြတ်ထွက်သွားကာ သူ့ကိုယ်တိုင် ရှေ့ကို ဟပ်ထိုးလဲတော့မလို
သွား၏။

သို့သော် ဖာစ်နံတစ်ယောက်ကပဲ သူ့လက်မောင်းကို
ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ဆော့စီးနော်... ကန်တော့... ကန်တော့... အယ်”

“မင်း”

စည်း ဒေါသကြောင့် ထီးမျက်နှာကို တင်းတင်းမာမာကြည့်

ပြီးပြီး ။ စာပေ

သွက်ကျလာတော့မည့် စကားလုံးတို့ကို ပြောရမှာ အဖက်
အသလို အံကြိတ်ထိန်းချုပ်ထားလိုက်မိဆဲ။

“ထီးအောက် ခဏဝင်မယ်နော်”

သူ့ကိုတောင်းပန်ရန် ပါးစပ်ပြင်ရင်း မိုးစက်တွေကို လက်
ခွေးနှစ်ဖက်လှန် ခေါ်ပေါ်တင်၍ ကာကွယ်ရင်းဖြင့် ပျာယာခတ်
ဆင်ရှုပ်နေသော သူမက သူ့ခွင့်မပြုရသေးမီ ထီးအောက် ဖျတ်
ဝင်၏။

“ဆောင်း... ဟိုဆိုင်ထဲကို မိုးခိုမလို့ပြေးလာတာပါ။ မိုးစို
ထဲသို့ ခေါင်းကိုအုပ်ပြီးပြေးလာရင်း သူ့ သူ့ကိုတက်နင်းမိတာ၊
မိုးတွေပက်နေပြီ။ ဆိုင်ထဲ ခဏဝင်ရအောင်နော်”

ဆိုင်ထဲကိုရောက်ဖို့က ဝါးတစ်ချိန်စာလောက် လိုသေးသည်။
သူမက ကိုယ့်ထီးအောက်မှာ ပခုံးချင်းထပ် ပါးချင်းကပ်
ထဲ လိုက်ပါလာမှာ။

“မဆောင်းနဲ့” ဆိုပြီး ထီးကို ဖယ်ပစ်လိုက်ပြန်ရင်လည်း
မိမိကပဲ ကလေးဆန်ဆန် သဘောထားသေးရာကျဉ်းမည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က မျက်လုံးများရှေ့မှာ ယောက်ျားတန်မယ့်
မျက်နှာရဲ့တွတ်နေတာကို ငဲ့ကြည့်၍ ဆောင်း ချစ်စဖွယ်လေးပြုံး
သည်။

သူ့မျက်နှာဒေါသများက ပကြာမီပေါက်ကွဲတော့မည်မှန်း
လွန်လိုက်မိသည့်အတိုင်းပင်။

ထိပ်ဘက် ထောင့်စားပွဲမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး စည်းမျက်ဝန်း
က သူမမျက်နှာပေါ်သို့ ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ထားဆီးနေရသော
ထင်မြင်သေးခြင်းများနှင့် အကြည့်များစူးရဲစွာ ကျရောက်လာ
သည်။

စိုးမိုး ◉ စာပေ

"မင်း... ဘယ်သူလဲ"

ဟု မျက်မှောင်ကုတ်လျက်မေး၏။

"ဆောင်းကမ္မ လာ"

တင်ပါးလောက်ထိရှည်သော ဆံပင်တွေကို ဒီတစ်ခါတော့ နားနှစ်ဖက်အထက်နားမှာ အဖြူရောင်ခေါင်းစည်းကွင်း လှလှလေးများ နှင့် ခွဲစည်ထားကာ နဖူးပေါ်မှာ ပါးပါးလေးချာထားသော ဆံဖြိတ် လေးတွေက အတိုအရှည်မညီဘဲ မျက်ခုံးတန်းလေးတွေပေါ်မှာ ခြာ ဆင်းနေသည်။

အဖြူရောင်နားဆွဲကွင်းလေးတွေ ပန်ထားသည်။

လည်တိုင်မှာ စိန်လော့ကတ်နှင့် ပလက်တီနမ်ကြိုး ပါးဖိ လေးတစ်ကုံးကို ဆွဲထားသည်။

ဖြူစွတ်စွတ်ပေါ်တွင် အနီရောင်အနားချိတ်လေးတွေပါသည် ဂါဝန်ရှည်ပေါ်မှာ အနီရဲရဲလေးတစ်ထည် ထပ်ဝတ်ထားသေးသည်။

ကြိုးသိုင်းဒေါက်မြင့်ဖိနပ်အဖြူရောင်နှင့် ဂါဝန်အနားစတွေမှာ မိုးရေတွေရွဲနေသဖြင့် စည်းမေးတာကိုလည်း ဖြေ။

ရယ်လည်းရယ်ပြု၍ ဂါဝန်အနားစလေးတွေကို စုလုံးပြီး ညှစ် ချနေ၏။

ရေစိုနေသည်ကို မနေတတ်သလိုလေးလည်း ရှုံ့မဲ့နေပြန်သည်။

"ဆောင်းကမ္မလာ... မင်း ငါ့မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့် ဖြေစမ်းပါ"

"ဟင်... ဖြေမယ်လေ... ဘာလဲ"

မေးလေးဆတ်၍ အူကြောင်ကြောင်ကြည့်ပုံလေးက နားဆွဲ လေးတွေ လှုပ်ယမ်းသွားကာ တကယ်ပဲ ဘာမှ မသိနားမလည် သလိုလို စည်းက မျက်နှာကို ပိုတင်း၍...

“မင်း... ဘာအကြံနဲ့ ငါ့ကို တမင်လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာ

“ဟင်”

ဆောင်းက မျက်ခုံးလေးပင့်၍ ငေးကြည့်နေပြန်သည်။

“မင်း... ငါ့ကို အမျိုးမျိုး ပတ်သက်ဖို့ကြိုးစားနေတာ ငါ ဒါတွေဟာ လုံးဝ မတော်တဆမဟုတ်ဘူး”

ဆောင်းက နှုတ်ခမ်းလေးကိုတင်ခနဲဖိကာ မျက်ခုံးလေးတွေ ကြည့်၍...

“ရှင်ကိုပတ်သက်ချင်လို့ ဆောင်းက တမင်တကာ ဖန်တီး ခြိုးစားနေတယ်လို့ ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာလဲ မတော်တဆပါလို့ မင်းက ညာချင်

“ဟင့်အင်း... မညာပါဘူး... ဟုတ်တယ်”

“ဘာ”

ဆောင်းက သူပြောသမျှကို ဂရုမစိုက်စွာ ဂါဝန်စကို ထပ်ညှစ် ခြားမှ ပြန်လွှတ်ချကာ မျက်နှာမော့လာ၏။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ကိုစည်းရုံးညီ၊ ရှင် အဲသလို ဆတ်ဆတ် တာကိုပဲ ကြည့်မရလို့ ဆောင်း တမင်လုပ်တာ”

“နေပါဦး... မင်းကိုမင်း ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို့ ဆင်နေသလား”

“မိန်းကလေးလေ သိသားပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ ဆောင်းက ရှင်ကို သက်ဆွဲပြီး ရည်းစားစကားပြောနေလို့လား”

ကြည့်စမ်း... ပြောသည့်သူက ပြောရဲပေမယ့် စည်းမျှန်းနာ နှောင့်အပက်ခံလိုက်ရသလို နွေးခနဲ ရဲတက်သွားပြန်သည်။

ဝိုးမိုး

“ဆောင်းက ‘မိုးပုလဲ’ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကို ဦးမိုးဆောင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီက ငယ်ငယ်ကတည်းက နောက်အိမ်ထောင်ထပ်ပြုလိုက်တယ်လေ တဲလဲလို့ တစ်ပင်ထူတာဆိုတော့ အန်တီသဲသဲတို့လည်း ဘာမှ နိုင်တော့ဘဲ ဆောင်းကို သူတို့နဲ့အတူ အမေရိကားမှာ ခေါ်ကြတာ”

“ဟုတ်မှာပါ. . . မင်းမှာ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိန်းသိမ်းတတ်တဲ့အကျင့်သိက္ခာ ဘာမှမရှိဘူး”

စည်း ကောက်ခနဲပြောချလိုက်တော့ ဆောင်းမျက်နှာ တင်းသွား၏။

ဒါကျတော့ နာတတ်သား။

“ဆောင်းကို သိက္ခာမဲ့တယ်လို့ ရှင်မပေမန်ပါနဲ့၊ အန်တီတို့က နိုင်ငံခြားမှာနေပေမယ့် မြန်မာကိုချစ်တယ်၊ အထင်ကြီးဆဲ ဆောင်းကိုလည်း မြန်မာမူ မြန်မာစရိုက်အားလုံးကို ရိုးတီနေဆဲ အမြဲပြောပြသင်ပေးတယ်”

စည်းက နှုတ်ခမ်းမသိမသာမဲ့ကာ မိုးသည်းထဲကို တစ်လှမ်းကြည့်၏။

ထို့နောက် ဘာမှမသောက်ဘဲ စားပွဲပေါ်မှာ အသိအညဉ့် အားလူးကြော်ထုပ်ကိုပဲ ဖောက်စားလိုက်သည်။

ဆောင်းက ရေခွေးတစ်ပန်းကန် ငဲ့ထည့်ပြီး သူ့ရှေ့ကို ပေးတော့ စည်း မသိသလိုလုပ်နေလိုက်၏။

“ဆောင်း ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အထင်မကြီးခဲ့ဘူး၊ လည်ပင်းရှည်ကြည့်ရလောက်အောင်လည်း ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့သူ ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကတော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းလောက်အောင်

လေးလို”

“ဟေ”

ဒီမိန်းကလေးပြောသမျှ စည်း မျက်နှာပူရ ရှက်ရတာတွေ

“မင်းစကားပြောတာ ဒီထက် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး မပြော
အားလား”

“ရှင်လည်း ဆောင်းကို အထင်သေး အမြင်သေး တည့်
တည့်ပြောခဲ့တာပဲ ဟုတ်ရင်ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ရင်မဟုတ်ဘူး၊
မလိမ်ညာချင်တာကို ဟန်မဆောင်တတ်လို့ သိက္ခာမရှိဘူး
ပြောလေ၊ ဆောင်းက ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာဆိုတာ
ပြောအဆိုနဲ့ ဆိုင်သလား၊ အနေအထိုင်နဲ့ ဆိုင်သလား”

ဆောင်းက စည်းဖောက်ထားသည့် အားလူးကြော်ကိုပဲ
သတားကာ စည်း မသောက်ဘဲထားသော ရေခွေးကို သူ့မဘာသာ
သောက်လည်။

ပြီးတော့ စည်းအတွက် ရေခွေးပူပူတစ်ခွက် ထပ်ထည့်ပေး
လည်။ သူမပုံစံက စည်း ဂရုမစိုက်ဘဲနေနေ မနေနေ ပြောရင်း
မနေတတ်လို့ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသွားသလိုမျိုး ဖြစ်၏။

အာလူးကြော်ကိုပါးနေသည့် နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက ဆီပြန်
သက်လည်း ဆိုးထားသည့် နှုတ်ခမ်းနှီရဲရဲက အရောင်ပျော့မသွား

ကြွေးသားကဲ့သို့ မွတ်ပြောင်နေသော ဝင်းစက်စက်မျက်နှာ
က မိတ်ကပ်တွေ လိမ်းထားတာသိသာပေမယ့် အတော်ကို လှ
ည့်။

စည်းကတော့ ဘယ်လိုမှအထင်မကြီးနိုင်ဘဲ စူးစိုက်ကြည့်နေ

စိုးမိုး ◊ တပေ

မိ၏။

“ဆောင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို သန့်စင်အောင် ကာကွယ်ဖို့ဟာ စောင့်စည်းမှုတစ်ခုပဲလို့ မြင်တယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ပြောတာဆိုတာ နေပုံထိုင်ပုံအား အရေးကြီးတယ်၊ ဒါတွေက စောင့်စည်းမှုပဲ”

“မသိဘူး၊ ဆောင်း စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မြန်မာနိုင်ငံကို ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ မိထွေးကမကြင်နာဘူး၊ ဒယ်ဒီက ဂရုစိုက်ဘူး၊ ငွေကို ကြိုက်သလိုသုံးဖို့ ထုတ်ပေးတယ်၊ သူငယ်ချင်း အတစ်ယောက်ရှာပေးတယ်၊ ပြီးတော့ ကားတစ်စီး၊ နိုင်ငံခြားမှာပဲ ငွေဒီမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆောင်းဘဝမှာ ငွေဆိုတာ ကျောက်ခဲသလဲတွေထက် ဒီပြင်လည်း ဘာမက်မောဖို့မှ မရှိဘူး၊ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိဘဲ တဲ့ဘဝမှာ ဆောင်း စိတ်ဝင်စားတာ တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးသော စရာလည်း ဘာမှမရှိခဲ့ဘူး”

မိုးကမသည်းတော့ပေမယ့် ခပ်မှန်မှန်လေးစွာနေသည်။ ဆောင်းက အာလူးကြော်တစ်ဖတ် ထပ်ယူစားလိုက်ပြီး

“အန်တီသဲသဲတို့အိမ်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီမှာဖြစ်ဖြစ် ဆောင်းလမ်းကြောင်းအားလုံးရဲ့ဘေးမှာချည်းပဲ၊ နွေးထွေးနေကြတဲ့ သူငယ်အသိုက်အဝင်လေးတွေထဲမှာ ဆောင်း မပါခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆောင်းလိုလေးသေးမရှိ ထားပေးကြတယ်၊ ဒယ်ဒီကပြောတယ် သိသလဲ ‘ဘာလိုသေးလို့လဲ သမီး’ တဲ့”

ဆွေးမြေ့ဟန်လေးတွေ ယှက်ဖြာနေသည့် ဆောင်းမျက်လေးကိုကြည့်ရင်း စည်း ဆောင်း၏စိတ်ဓါတ်နှင့် ခံစားချက်လေးကို နားလည်စပြုလာသည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် မိခင်တစ်ယောက် နွေးထွေးသော ကြင်နာအုပ်စီးမှုကို မခံစားခဲ့ရဘဲ ခေတ်မီနိုင်ငံ

ထင်ခဲ့မှာ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းမှုများနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ။
မိမိကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်မှုတစ်ခုကိုသာ စွဲမြဲကာ ခေတ်မီ
နှင့်လင်းသော အယူအဆ အပြောအဆိုများနှင့်သာ ယဉ်ပါးလာခဲ့
ပြန်၏။

နိုင်ငံခြားကို ဘယ်အရွယ်ကပါသွားမှန်း မသိသော်လည်း
မိမိ၏မိမိကားသံချည်းပဲ သီးသီးသန့်သန့် ပီပီသသပြောနေသည်ကို
ဘာ့ မဆိုးဘူးဟု သူ့လက်ခံမိသည်။

ဆောင်းက ဘာမှမစားမသောက်တော့ဘဲ တံတောင်တစ်ဖက်
ဘက်၌ ဒီတိုင်းထိုင်နေသည့် သူ့ကို သတိထားမိသွားပုံရကာ...

“ရှင်က ဆောင်းယူစားတာကို ရွံလို့လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဆောင်းအပေါ် သူ ပထမဆုံး အားနာစိတ်လေး ဝင်သွား
သည်။

ရွံလို့တော့မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သူမနှင့် ဤမျှထိ ရင်းနှီး
သက်တဲ့ပုံမျိုး သူ မနေလိုတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်၏။

ဆောင်းကလည်း မေးပြီးမှ နားလည်သွားသည့်ဟန်နှင့် နှုတ်
လေးစေ့၍ ပြုံးသည်။ ထို့နောက် နောက်ထပ် အာလူးကြော်တစ်
ထပ်ဖောက်ပေးပြီး . . .

“ရှေး . . . စားပါ၊ ဆောင်းမစားတော့ဘူး”

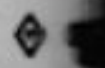
စည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

သို့သော် ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်၏။

“ရှင်အကြောင်းကော နည်းနည်းပြောပြပါလား”

“မလိုပါဘူး။ မင်းနဲ့ငါ ဒါတွေဆွေးနွေးဖို့မှ မလိုတာ”

ဆောင်းက ရှက်သွားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူ့ကို နားလည်

သလိုလေး စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“ရှင်က ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မတူတဲ့လူပဲ၊ သိပ်ဘဝကြီး
တကပဲ၊ မုန်းဖို့လည်းကောင်းတယ်၊ စိတ်ဝင်စားစရာတွေလည်း
နုတ်နေတာပဲ၊ ပြီးရောလေ၊ ဒါဆိုလည်း ရှင့်ဖိနပ်အတိုင်းပြော
ထီးပေးလိုက်၊ ဆောင်း သွားဝယ်ပေးမယ်”

“ဒါလည်းမလိုဘူး၊ ငါ့ပြဿနာ ငါရှင်းနိုင်တယ်”

စည်းကပြောပြီး ကောင်လေးကို လက်ခုပ်တီးခေါ်လိုက်
ကောင်လေး ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

“ဘာအလိုရှိလို့လဲ ဆရာ”

ဆံပင်ကို သေသပ်ခွာဘေးခွဲပြီး ရှပ်အင်္ကျီအထူ လေး
ကတုံးနှင့် တိုက်ပုံဝတ်ထားသော သူ့ကို ဘာဆရာလို့ထင်သည်

“အစ်ကို့ကို ဒီအရွယ်ဆိုဖိလောက် ဒီဖိနပ်မျိုး တစ်ရံသာ
ဝယ်ပေးကွာ... နော်၊ ဟိုနားက စတိုးဆိုင်မှာ ရှုံလိမ့်မယ်၊ ပို
ညီလေးယူလိုက်”

ပိုက်ဆံကို ပိုပိုသာသာထုတ်ပေးလိုက်တော့ ကောင်လေး ချက်
ချင်းပြေးထွက်သွား၏။

စည်းက ရယ်မြူးဟန်လေးတွေ ပျောက်ကွယ်ကာ သူ့မျက်
ကိုသာ ငေးကြည့်နေသည့် ဆောင်းကို ခပ်တည်တည်ကြည့်၍...

“နောက်ထပ် မင်းရဲ့ တမင်တကာတွေကို ဆင်ခြင်ဖို့
သတိပေးချင်တယ်”

“မဆင်ခြင်ဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ... ဟင်”

ကြည့်... ဆောင်းက ဤသို့မေးရဲသည့် မိန်းကလေး။

စည်းက အိတ်နှင့်ထီးကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး...

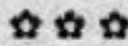
“ညွှာတာမူဆိုတာ ကွယ်တာမူရှိမဖြစ်တာ၊ နောက်တစ်

ကို ငါ လုံးဝညွှာတာမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ မင်းနားလည်”

“တကယ်နားမလည်ဘူး။ ရှင်ပြောတာတွေ ဘာတွေလဲ၊ ဆောင်းသိတာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ ရှင့်ကို ဆောင်း စိတ်ဝင်စားတယ်။ နားတာ မရိုးသားတာလည်း ဆောင်းမသိဘူး။ ရှင့်ဘက်က ရိုးသားရင် မတုန်လှုပ်နဲ့ပေါ့”

မင်း လှည့်ပြန်လိုက်တော့ စည်းရုံးညီ။

သူ့မှာ တအံ့တသြဖြစ်ရရင်း သက်ပြင်းလေးပင် မချဖြစ်
မည်အထိ။

အခန်း (၁၈)

ကျွန်းလှေခါးကြီးက မိသားစုလိုက် ယှဉ်သွားလို့ရလောက်အောင် ကျယ်၏။ အပေါ်ထပ်ဝရန်တာပတ်လည်၏ အလယ်ဗဟိုကနေ ဧည့်ခန်းထဲကို ဆင်းချထားတာမို့ လှေခါးက မရှည်သော်လည်း အနီရောင် ကော်ဇောအပြည့်ခင်းထားသည်။

သံမဏိဆောင်ကြီးများကို လှပစွာခွေ၍ လက်ရမ်းခတ်ထားသဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။

ဆောင်းအခန်းကနေ ခြေသုံးလှမ်းခန့်ရှေ့တိုးပြီး အသာလေးငုံကြည့်လိုက်သည်နှင့် ဧည့်ခန်းက မြင်ကွင်းအားလုံးကို မြင်ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကျကျနန လိမ်းခြယ်ဝတ်ဆင်ပြီးမှ အောက်ထပ်ကနေ ဆင်းထွက်သွားဖို့ကို စိတ်ညစ်သွားမိသည်။

ဧည့်သည်တွေနှင့် စကားပြောနေလျှင် ဒယ်ဒီက ဖြတ်သန်း
သွားလာတာကို မကြိုက်။

တကယ့်ကို အရေးတကြီးဖြစ်လာပြီဆိုလျှင်တော့ လက်ဝဲ
ဘက်ထောင့်က အထူးဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆွေးနွေးတတ်ကြသည်။

ထိုအထဲမှာတော့ အသံလုံခန်းမို့ လှမ်းမြင်နေရပေမယ့်
ပြဿနာမရှိ။

ခုကျမှ ဧည့်သည်တွေအများကြီးနှင့် ဒယ်ဒီ ပြောဆိုနေတာ
မပြီးတော့။

ဆောင်း အခန်းထဲပြန်ဝင်လိုက် ဝရန်တာရှေ့ထွက်လာပြီး
ခုံကြည့်လိုက်။

ဒယ်ဒီဟာ ဒီပြင် ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်များနှင့်
တူညီ ပို၍ အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည်ဟု ဆောင်းထင်သည်။

သူမ လေဆိပ်ရောက်သည့်နေ့ကတောင် ဒယ်ဒီ လာမကြို
နိုင်ခဲ့စဉ်က အားပေးစိတ်လေး ဝင်ခဲ့မိသေးသည်။

ကိုယ်က ဒီလောက်ထိ အရေးမပါတော့လို့လား။

တကယ်တမ်း အတူနေတော့မှ ဒီလောက်ထိ အလုပ်ရှုပ်
ပါလားဆိုတာကို သိခဲ့၏။

တပည့်တပန်းတွေကများ

အိမ်မှာ အဝပ်အထွက်တွေက ရှုပ်။

ထမင်းစားတာတောင် ဖုန်းကိုင်ထားရသည်။

“အနားမှာ အတွင်းရေးမှူးထားပါလား ဒယ်ဒီ၊ တော်ရုံတန်ရုံ
အတွက် ဒယ်ဒီ မပင်ပန်းကော့ဘူးပေါ့”

“အို... မထားရပါဘူး၊ အတွင်းရေးမှူးဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ ရင်
ပိုက်သားသမီးထက်ဟောင် ရင်းနှီးသေးတာ၊ ယောက်ျားလေး

ဖိုးဖိုး ဝ ကလေး

ကျပြန်တော့ မိန်းကလေးလောက် စေ့စပ်သေချာတာ မဟုတ်ပြန်ဘူး
နေရာ အတော်များများမှာ မိန်းကလေးနဲ့မှ အဆင်ပြေတာဆိုတော့
အတွင်းရေးမှူးထားရင် မိန်းကလေးပဲဖြစ်မှာပဲ၊ ကိုကို့ကိုစိတ်မချဘူး
တချို့မိန်းကလေးတွေက အတွင်းရေးမှူးလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးကတည်းက
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကို မုန်းထားပြီးသား”

မိထွေးဆိုပေမယ့် ဆောင်းထက် အသက်အများကြီးကွာတာ
လည်း မဟုတ်။

ခေတ်မီအလှအပ ပြင်ဆင်မှုများနှင့် ဒယ်ဒီထက် နုငယ်တာ
သူမကပဲ သဝန်ကြောင်နိုင်လွန်းတာ လွန်သည်။

ဒယ်ဒီကလည်း ဖုန်းတစ်လုံး ကားတစ်စီးနှင့် ဂျင်ဂျင်လည်
အောင် အလုပ်ရှုပ်နေသည်မို့ အပြင်က အကဲခတ်လျှင် ဘာသိ
ဘာသာနေသလို ရှိပေမယ့် တကယ်ကျတော့ မိန်းမကို သည်းသည်း
လှုပ်အောင် ချစ်သည့်သူ။

ကားဆို မော်ဒန်အပြိုင်ဆုံးဆိုတာကို မေမိုးစံတို့ ဦးဆုံးစီး
ရမ။

လက်ဝတ်ရတနာဝတ်တာတောင်မှ သူများကိုယ်ပေါ်မှာ
ဒီဒိုင်းဆန်းဆန်းတွေလိုက်လျှင် ဒယ်ဒီကို နားပူနားသာလုပ်လို့ မဆုံး
တော့တာ၊ အနေမကြာသေးသည့် ဆောင်းပင် သိနေခဲ့သည်။

သို့သော် သူမကကျတော့ ဒယ်ဒီကို ဂရုတစိုက်မရှိပါ။

ဒယ်ဒီအပေါ် သဝန်တိုမည်။ တွေ့တာနှင့် ချွဲနွဲမည်။

ကျန်သည့်အချိန်များမှာ ဖုန်းတစ်လုံးကိုင်၍ တစ်နေကုန်
မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများနှင့် သွားလာနေတတ်တာ နေ့တိုင်းမို့
သူမမှာ သွားစရာအိမ်က မကုန်နိုင်တော့ဘူးလားဟုပင် တွေးမိလာ
ရသည်အထိ။

တစ်ခါတလေ ဒယ်ဒီ အိမ်ကို စောစောပြန်ရောက်ပေမယ့်
မရောက်သေးဘဲ ဖုန်းလှမ်းဆက်တာ။

ဘယ်နေရာ ဘယ်မှာရောက်နေသည်။

ကားပျက်နေသည်။ ငွေလိုနေသည်။

လာခေါ်ပါ။ ငွေယူလာပါ... စသဖြင့် လှမ်းမှာတတ်တာမျိုး

က မရှား။

ပြီးတော့ ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင် လာခေါ်မှ လူစားလွတ်၍မရ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက နိုင်ငံခြားရောက်နေခဲ့သည့် သမီးကို
လာမကြိုအားသော်လည်း ဇနီးကိုတော့ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာဖြစ်
ဖြစ် သွားကြိုရရှာသည်။

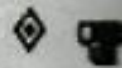
ပြီးတော့ ပြောသေးသည်။

“ဒယ်ဒီက ခုမှ အိမ်ထောင်ရေးသားယာမှုကို သေချာရခဲ့တာ
သမီး၊ သမီးမာမီတုန်းက သမီးလေး လူမမယ်လေးနဲ့ ဒယ်ဒီကို
သေခွဲခွဲသွားခဲ့တယ်။ ဝင်းလက်နဲ့ကျတော့ ဒယ်ဒီ အပျော်လွန်ခြေလှမ်း
မှားပြီး ယူခဲ့ရတာ၊ ဒါကြောင့် မမြဲတာပေါ့။ အခု စံနဲ့ကျမှ ဒယ်ဒီကို
ဘကယ် နွေးထွေးစေတဲ့ဇနီးမျိုး ဖြစ်ခဲ့တာ။ စံက ဒယ်ဒီထက် အသက်
ငယ်ပေမယ့် ဒယ်ဒီကိုချစ်တယ်။ သူ့ဆိုးခွဲတာက ချစ်လို့ပါ” တဲ့။

ဆောင်းရောက်လာစက ဒယ်ဒီက ဆောင်း ဘာမှမပြော
သေးဘဲ ဇနီးဘက်ကနေ ကြိုတင်ကာကွယ်၍ ပြောပြထားခဲ့သည်။

သမီးဖြစ်သူက နိုင်ငံခြားကပြန်လာပြီး ဆံပင်ရှည်တွေ
တင်ပါးထိ မဲနက်အုပ်ခဲလျက် ဇနီးက မြန်မာနိုင်ငံမှာနေပြီး တစ်ခေါင်း
လုံး ရှုပ်ပွကောက်ကွေးနေအောင် ပြင်ကာ ပခုံးအောက်သာသာ
ဆံပင်လေးရှိတာကိုလည်း ဒယ်ဒီ မျက်နှာပူသလို မလုံမလဲယှဉ်ကြည့်
၍ မျက်နှာလွှဲသွားတာပဲ ရှိသည်။ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောရဲ။

ဖိုးမိုး ♦ စာပေ

ပါ။ ဆောင်းကလည်း နေရာတကာ ဝင်ပြောဝင်ဆိုဖို့ စိတ်မကူး
အစကတည်းကလည်း နေတတ်ပြီးသား။ ခုလည်း နေတတ်
သည်။

“ဆောင်း... မြန်မာပြည်မှာပြန်နေချင်တယ် အန်တီ”
ဟု ပြောစဉ်က . . .

“အေးပါ... သမီး ဒီလိုပဲပြောလာမယ်ဆိုတာ အန်တီတို့က
တွက်ထားပြီးသား။ ဟိုမှာက အဖေရှိနေတာကို၊ ပြီးတော့ မြန်မာလူမျိုး
တိုင်းဟာ အမျိုးကိုချစ်တဲ့စိတ် ပိုပြီးကြီးမားကြတယ်။ အန်တီတို့လည်း
ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာလည်း အခြေကျနေပြီ။ အဆင်လည်းပြေ
နေတော့ ပြန်လို့မဖြစ်တော့ဘူး။ ဟိုရောက်ရင် ဒယ်ဒီကို သိပ်မဆိုးနဲ့
နော် သမီး။ တော်ကြာ မိဘမှာ မယားကတစ်မျိုး သမီးကတစ်မျိုး
နဲ့ စိတ်ညစ်နေရဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်... တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးမို့ အမွေကိစ္စ
တွေ စိစဉ်ရဦးမယ်လို့လည်း ဖုန်းဆက်ထားတာရှိလို့သား။ သမီးပြန်
ချင်တာကို လွှတ်ရမှာ။ မိထွေးနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်မှာ သိပ်စိုးတာပဲ”

အဒေါ်တွေက စိုးရိမ်နေကြသေးသည်။

ဒယ်ဒီအတွက်က ဇနီးနဲ့သမီးကို အတူတူ နေရာပေးထား
တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒယ်ဒီမှာ အရာရာအားလုံးဟာ ဇနီးသာအဓိကဖြစ်
နေပြီး ဆောင်းကတော့ ဧည့်သည်ဆန်စွာ။

“ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ ဆောင်း”

တံခါးပေါင်လေးကိုမှီ၍ အတွေးတွေလွင့်ပျောနေဆဲ မေမိုးစံက
ရှေ့ရောက်လာသည်။

ဝတ်ထားသည်က ကိုယ်မှာတစ်သားတည်းကပ်ကျပ်နေသည့်

ညီမင်းတစ်ဝိုက်မှာ တရားလွန် ဟိုက်ချထားသော အနိရဲရဲ ကိုယ်
အိတ်ခုံ။

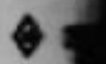
ခြေသလုံးတစ်ဝက်ထိသာပေးသည့် ပလက်တီနမ်ကြိုးပျော့လေး
အနက်ရောင်သုံးထပ်ခံ ပိုးပျော့စကတ်နှင့် လည်
နာမှာ စိန်ပွင့်လေးတွေလက်နေသည့် အနက်ရောင်ဆွယ်တာ
အိတ်ကို ဝတ်ထားသော ဆောင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို မျက်မှောင်ကုတ်
လေးလားစွာကြည့်သည်။

သူမ ဘယ်လောက်ပဲခေတ်ဆန်နေနေ ဆောင်း ဝတ်ဆင်
မှုကို လိုက်မမှီဘဲဖြစ်နေတာကို မကျေနပ်ဖြစ်တတ်တာ ဆောင်း
အက်ကတည်းက သိသည်။

ဆောင်းက စိန်နှင့်ပလက်တီနမ်ကို နှစ်သက်သည်။
လက်ဝတ်ရတနာအဖြစ် ဒီဇိုင်းအမျိုးမျိုး လုပ်ဝတ်ရလောက်
ဝါသနာမပါသော်လည်း အကျိုးစကတ်အားလုံးကို ဒီဇိုင်းမရှိ
ချုပ်၍ ရတနာတွေထည့်သိဝတ်တာမျိုးကျတော့ ဝါသနာကြီး၏။
ဒီအတွက် ဆောင်းကံကောင်းသည်က အမေရိကားမှာကိုက
သဲသဲက နာမည်ကြီးမော်ဒယ်တစ်ယောက်၏ ဒီဇိုင်းနာဖြစ်သည်။
ဝတ်စုံဒီဇိုင်းမျိုးစုံကို ကိုယ်တိုင်ထုတ်၍ အဆန်းဆုံး အလှဆုံး
အောင် ချုပ်သည်။

"အနောက်တိုင်းသူတွေလှတာ တို့မြန်မာကို ဘယ်မှီမလဲ၊
မင်းဝတ်လိုက်မှ ဒီဝတ်စုံလေးတွေက ပိုလှတာ"
ဟုလည်း ဆောင်းအတွက် ချုပ်ပေးတိုင်း တဖွဖွပြောတတ်

မေပိုးစံက ဆောင်းဘာဝတ်ဝတ် မျက်လုံးတလင်းဝင်းနှင့် ကြည့်
တတ်ခံစားသည်။ သူများတွေ ကိုယ့်ထက်ကြောသွားလျှင် လက်ညှိုး

ထိုး၍ ခြေဆောင်ပူဆာရုံပဲဖြစ်ပေမယ့် ဆောင်းက ကိုယ့်သားသမီးနှစ်
က မိန်းကလေး။

ဆောင်းကိုလက်ညှိုးထိုးပြိုင်ဆိုင်ဖို့ ခက်နေသည်။

ပြီးတော့ သူက အပျိုလေး၊ ကိုယ်က အဒို။

ရုပ်ရည်ချင်းကလည်း တူတာမဟုတ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမိုးစံ ဆောင်းကို မကျေနပ်နိုင်တာ

မရ။

သူမသည် စိတ်လွတ်လက်လွတ် ပြင်းထန်စွာ ခံစားပြီး
မျက်နှာကို လူကြီးတစ်ယောက်ဟိတ်ဟန်မျိုး ချက်ချင်းပြန်ပြင်ကာ
လက်ပိုက်လိုက်၏။

“အနောက်နိုင်ငံမှာ သူ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ သူ ဘယ်လိုပဲ လွတ်
လွတ်လပ်လပ်နေခဲ့နေခဲ့၊ ဒါ မြန်မာနိုင်ငံ၊ ညည်း သွားတာလာတာ
ဆင်ခြင်မှဖြစ်မယ်”

“ဆောင်းက ဘယ်လိုသွားနေလို့လဲ မမစံ၊ မနက်ဖြစ်ဖြစ်
နေ့လည်ဖြစ်ဖြစ် အပြင်တစ်ခါသွားတယ်၊ မိုးချုပ်တဲ့အထိ ဆောင်း
တစ်ခါမှ အပြင်မှာမနေဖူးဘူး၊ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့လဲ”

အိမ်ပြန် အမြဲတမ်းမိုးချုပ်တတ်သည့် မေမိုးစံ မျက်နှာကွတ်
ခနဲ ပျက်သွား၏။

“ညည်း ငါ့ကို ပြန်မမေးပါနဲ့၊ ဒါ ငါအမြဲနေနေခဲ့တဲ့ အရပ်
ညည်းကဋေ့သည်၊ ငါနဲ့ တူပြိုင်ပြီး လမ်းထွက်နေလို့ဖြစ်မလား”

“မတုပါဘူး၊ ဆောင်းက ဒီမှာ အခြေချတော့မှာ၊ ပြီးတော့
ဆောင်းလည်း မြန်မာစစ်စစ်ပဲ၊ ရှစ်နှစ်သမီးကျမှ အမေရိကား
ရောက်သွားတာ၊ ဟိုမှာက ဧည့်သည်၊ ဒီမှာ အိမ်ရှင်ပဲ”

“တော်စမ်း ဆောင်းကမ္ဘာလား၊ ရောက်တာမကြာသေးဘဲ

ဖိုးဖိုး ◊ စာပေ

သိမ်းထွက်တာ သိပ်ကို ခြေလှမ်းကျဲလာတယ်။ ညည်းအဖေက
မပြောပေမယ့် ငါက မြင်နေတွေ့နေလို့ မပြောဘဲ
နဲ့ဘူး”

ဆောင်းက နဖူးမှာ ကကြီးပုံပြေပြေလေး ကွေးတက်ပြီးမှ
ပခုံးအောက်ထိ တန်းဆင်းကျနေသော ရှေ့ဆံမြိတ်
လက်ချောင်းလေးတွေထိုးသွင်း၍ သိမ်းလှန်ပစ်လိုက်ပြီး ပြုံး

ပျော့အိပြောင်လက်နေသော ဆံပင်တွေက ဘယ်လိုပဲထိုးဖွဖွ
လောက်ပဲ လှုပ်ရှားယမ်းခါနေနေ ဒီပုံအတိုင်းပဲ ပြန်ဖြစ်သွား
ကလည်း သဝန်တိုစရာဖြစ်နေသည်။

ပြုံးနေရင်းမှ တစ်စုံစီရယ်ချင်လာသလို ဆောင်းက ပခုံး
တွေ လှုပ်အောင် ရယ်လိုက်၏။

“ဆောင်း ငြီးငွေ့လောက်အောင်ရခဲ့တဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေထဲ
ဘေးဆီးမှုတွေ ဘာမှမရှိခဲ့တော့၊ ဆောင်းမှာ နာခံတတ်တဲ့ အကျင့်
ဘာတော့ဘူး မမစံ၊ ဆောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်တယ်၊
ဆောင်းရဲ့အုပ်ထိန်းသူ ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာပျက် အရှက်
ဘာအမှားမှ မကျူးလွန်ခဲ့ဘူး၊ လွတ်လပ်မှုကိုအသုံးပြုပြီး
မိန်းကလေးမျိုး ဆောင်းမဟုတ်ဘူး”

“ဒါက... အမလေးဆိုမှသိရမှာ၊ ဖြစ်သွားပြီးရင် ဘာတတ်
လဲ၊ ညည်းကို မဖြစ်သင့်တာဖြစ်ရအောင် မိဘတစ်ယောက်
နဲ့ ဆုံးမနေတာ”

“အို...”

ဆောင်းက ပခုံးလေးတွန့်ပစ်၍ သေချာပြန်ကြည့်သည်။

“မိဘဟုတ်လား၊ မမစံကိုလား၊ ဆောရီးပဲမမစံ၊ မမစံကို

စိမ်း ◉ တပေ

ဆောင်း မိဘလို သဘောထားပြီးလေးစားဖို့ အိပ်မက် အရင်ထဲ
ရစေဦး”

“ဘာပြောတယ်”

မေမိုးစံ ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။

နိုင်ငံပေါင်းစုံက ကိုယ်ခံပညာတွေကို လေ့လာသင်ကြား
ခဲ့သည်ဆိုသော ဆောင်းကို ခြေမြန်လက်မြန်လည်း မကျူးလွန်
ဆောင်းကလည်း ဂရုစိုက်သည့်ဟန် လုံးဝမပြဘဲ မေမိုး
စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ရင်ဘတ်ချင်းထိကပ်မတတ် ရပ်သည်။

“ကိုယ်ရထားတဲ့နေရာလေးကိုပဲ ပျောက်မသွားအောင် နဲ့
လေးနေပါ မမစံ၊ ဆောင်းက စပ်စုတာကို သိပ်မုန်းတယ်”

ပြောပြီး ပခုံးတစ်ခြမ်းလွတ်ရုံလေး ပွတ်ကပ်ရှောင်၍ ထူ
ခွာသွား၏။

ခံပြင်းလွန်းသော သဝန်တိုဒေါသများနှင့် မေမိုးစံ မျက်နှာ
ဝေလေသည်။

အခန်း (၁၉)

“ဒါကို မိုက်ရိုင်းတယ်လို့ပြောလို့မရဘူး စံ၊ သမီးက ငယ်ငယ်
ညီ သိပ်ပြီး စိတ်နှူးညံ့တာ၊ သူ့မာမီဆုံးသွားတော့ ဆယ့်လေး
နောက် စကားမပြောတော့ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့သေးတယ်၊ နောက် ရှုပ်လ
ထက်ပဲကြာတယ်၊ မိန်းမဆုံးလို့ စိတ်တွေလေပြီး သောက်စားသွား
ရင်း မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ကြံစည်မှုခံရပြီး ချက်ချင်းကြီး ကောက်
ပစ်လိုက်ရတာ၊ မိထွေးတစ်ယောက်လက်ထဲမှာ သမီးရဲ့စိတ်တွေ
ပျက်ခဲ့ပြန်ရော”

ဦးမိုးဆောင်းက ပြောနေရင်း အလုပ်ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ
ပျူတာရှေ့ကနေ ထလာသည်။

မေမိုးစံက ရပ်နေရာမှ ဆိုဖာပေါ် ဆောင့်ခနဲ ထိုင်ပစ်လိုက်

၏။

“သိပ်ကိုယ်ရွယ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသိဉာဏ် ကလေးဟာ အစွန်းရောက်အောင် ခံစားသွားခဲ့ရတယ်။ ဝင်းလစ် ကလည်း ကောက်ကျစ်တဲ့သဘောလေးတွေ ရှိတော့ အခြေအနေထဲ ပိုဆိုးသွားတာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခံစားမှုတစ်ခု အစွန်းရောက်သွားဆင် အဲဒါ စိတ္တပဲ”

“ကိုကိုသမီး မရှူးပါဘူးကိုကို၊ အကောင်းကြီးပါ”

“ဒီလို ရင့်ရင့်သီးသီးမပြောနဲ့လေ စံရယ်၊ စိတ္တဖွဲ့ ရူးသွယ် ခြင်းကြားမှာ အဆင့်တွေ အများကြီးခြားနားပါတယ်။ အစွန်းရောက် စိတ္တသမားတွေဟာ သာမန်လူတွေထက် သတ္တိရှိတယ်၊ ပြောရဲတယ် ဆုံးဖြတ်ရဲတယ်။ အကြောက်တရားနည်းတယ်ပေါ့။ ကိုကိုပြောချင် တာက သမီးမှာ အဲဒီစိတ္တမျိုး ရှိနေတယ်။ ဒါတွေ ပိုဆိုးလာမှာမို့လို့ သူ့အဖေတွေ လာခေါ်သွားတာကို ကိုကို ကြည့်နေလိုက်တာ။ အကောင် ဘက်ကဖြည့်တွေးလိုက်ပါ စံရယ်။ သမီးက စုံကို မလိုလားတဲ့အပြင် အမူ ဘာမှမပြခဲ့ဘူး၊ ဖဟုတ်လား။ သူ့နေသလိုပဲ စံလည်း ဘာသိတာသာ နေလိုက်ပေါ့။ သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင် အားလုံးက လိုလေသေးမို့ ထားခဲ့ကြတာ။ ကိုကိုဆို သခင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် သူ့အတွက် ဘာမှ မယ်မယ်ရရ တာဝန်ယူခဲ့တာမရှိသေးဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လား ကိုကို”

မေမိုးစံက ကောက်ခနဲထမေးပြီး နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ကြည့်၏။

ဦးမိုးဆောင်းက ရွှေကိုင်မျက်မှန်ကို တစ်ချက်ပင့်ကာ

သူမဆက်ပြောလာမည့် စကားကို နားစွင့်နေသည်။

မေမိုးစံက ဒူးပေါ်ကို ခြေချိတ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆိုအ

ကို အိမ်ခနဲမှီချလိုက်၍...

ဦးမိုး ◊ တပေ

“ကိုကို့သမီးကို ကိုကို အမွေတွေလွှဲပေးမလို့ မြန်မာပြည်ကို
ခေါ်တာမဟုတ်လား”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် စံ”

“နေပါဦး. . . စံပြောလို့ မပြီးသေးဘူး။ ဆောင်းကမ္ဘာလက
တို့မှာလည်း တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်ပဲ။ အဒေါ်အပျိုကြီးနှစ်
ယောက်လုံးကကော ဘိုးအေဖြစ်သူကကော ချမ်းသာလိုက်တာမှ
သူဝတ်တဲ့အဝတ်အစားတိုင်းမှာ စိန်တွေစီပေးထားတာ. . . ကြည့်”

“အဲဒါ ဟုတ်တယ်လေ”

“ဟုတ်ရင် ကိုကိုက အမွေထပ်ပေးဖို့လိုလို့လား။ ကိုကို တာဝန်
သူထားတဲ့ ကိုကို့မိန်းမတောင် သူဝတ်တဲ့ စကတ်တစ်ထည်လောက်
တန်ဖိုးကြီးကြီး မဝတ်နိုင်သေးဘူး။ သူဌေးကိုကြေးပတာနဲ့ မတူဘူး
သား”

ဦးမိုးဆောင်း ဖုန်းချောလေးကိုကြည့်၍ နားဝင်အောင် ဘယ်
လိုပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

တကယ်တော့ ကိုယ်ကမိဘ။

“ကိုကိုက စံကလေးမမွေးနိုင်ဘူးဆိုပြီး ကိုကို့ပစ္စည်းတွေနဲ့
မထိုက်တန်ဘူးလို့ တွက်တာလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး စံရယ်”

“အို. . . ဟုတ်တယ်. . . ဟုတ်တယ်. . . ကိုကို့ဟာ သမီးကို
ရေမစိုက်သလိုလို စုံကိုပဲ အရေးပေးသလိုလိုနဲ့ တကယ်တော့ ကိုကို
ရင်ထဲမှာ ကိုကို့သမီးအတွက်ပဲ အဓိကထားခဲ့တာ”

ပြော၍ မေမိုးစံက ရှိုက်ငိုသည်။

ဦးမိုးဆောင်း သက်ပြင်းချကာ သူမဘေးကို ရွှေ့ထိုင်ပြီး
ချော့ဖို့ကြိုးစား၏။

“ကိုကိုက အဖေရင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကို ထည့်
တွက်ဦးလေ စံရယ်၊ သူ့အဒေါ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲချမ်းသာချင်တာ
ကိုကိုက မပေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ ပေးပါလို့မပြောပေမယ့် မပေးချင်
လက်ညှိုးထိုးလာကြမှာ၊ ပြီးတော့ ဒီပစ္စည်းတွေထဲမှာ သူ့အဖေ
အမွေပစ္စည်းတွေက ပိုများတယ်၊ စုံကို ကိုကိုပိုင်တာ အားလုံး
နိုင်တယ်၊ သူ့အမွေပစ္စည်းတွေကိုတော့. . .”

“ဘာပြောတယ် ကိုကို”

ငိုရှိုက်နေခြင်းက တိခနဲရပ်ကာ မေမိုးစံ ဦးမိုးဆောင်းလက်
တွေကိုပါ ပုတ်ချပစ်လိုက်၏။

“ဒါဆို. . . စံက ကိုကိုပိုင်တဲ့ အနည်းအကျဉ်းဆိုတာလောက်
ပဲ ရမှာပေါ့၊ ကိုကိုပိုင်တယ်ဆိုတာကကော ဘာတွေလဲ”

“အခု ကိုကို လုပ်ကိုင်ထူထောင်ထားသမျှ လုပ်ငန်းအားလုံး
စံပဲပိုင်မှာလေ”

“ဒါဖြင့် မီးခံသေတ္တာထဲမှာ အကန့်လိုက်အထပ်လိုက် ဖြည့်
သိပ်နေတဲ့ ရတနာတွေက သူ့အမွေပစ္စည်းတွေဆိုတော့ သူ့ကိုပေး
ရမှာပေါ့”

ဦးမိုးဆောင်း မျက်နှာလွဲ၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်နှင့် မေမိုး
နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်လိုက်သည်။

“ ‘ငွေနှင်းရိပ်မြို့’ ဆိုတဲ့ ဒီခြံနဲ့တိုက်ကြီးကကော၊ ဒေါ်ငွေ
နှင်းလွင်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေပဲလား”

ဦးမိုးဆောင်း ခေါင်းမညိတ်ရက်စွာ ဝေးကြည့်နေသော်လည်း
မေမိုးစံက နားလည်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် နာကျည်းသောမဲ့ပြုံးလေးကို ဟန်လုပ်ပြုံးလိုက်
ကာ. . .

“ရှင်းသွားပါပြီ၊ နောက်ဆုံးကျတော့ စံ ဘာမှနားမလည်
ဆတ်တဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတွေကိုပဲ စံက ခေါင်းစဉ်တပ်ခံရမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး... စုံအတွက် ကိုကို ဘဏ်မှာ ငွေတွေသွင်း
ဆောင်းပေးထားတာတွေ အခု စံ ကြိုက်သလောက် ထုတ်
တာတောင် မကုန်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား စံရယ်၊ ကိုကို အများ
အပြားအောင် လုပ်နိုင်ပါသေးတယ်”

မေမိုးစံက ပွေ့ဖက်ဖို့ကြိုးစားလာသည့် ဦးမိုးဆောင်း၏လက်
နဲ့ ပုတ်ချကာ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“စံလိုချင်တာ ဒီလုပ်ငန်းတွေမဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ ရတနာ၊
အသိုင်းစရာ အဆင်သင့်နဲ့ တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ ရတနာ၊ စံလို
တာ ဒါပဲ၊ အလုပ်သွားလုပ်တဲ့လင်ကို မျှော်ပြီး လက်ဝါးဖြန့်သုံး
တာ မဟုတ်ဘူး”

“အခု... စံ လက်ဝါးဖြန့်နေရလို့လားကွာ၊ လုပ်ငန်းဆိုတာ
လုပ်ငန်းတွေကနေ ငွေဖြစ်တာ ငွေရှိမှ ရတနာဖြစ်တာမဟုတ်လား၊
ကိုကို အားမကိုးဘူးလား၊ မယုံကြည်ဘူးလား”

“ယုံကြည်ခဲ့တယ်၊ အားကိုးခဲ့တယ်၊ စံနဲ့ အသက်အများ
ဘာတဲ့ ကိုကိုကို စုံဘဝပြင့်မားချင်တဲ့စိတ်နဲ့ အပျိုစင် နုနုငယ်ငယ်
ကို ရက်ရက်ရောရော ထိုးအပ်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ စံ
ကို ချစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာပဲမဟုတ်လား၊ မဟာမိတ်မပြန်နဲ့
ကျင့်သိက္ခာကို အလေးထားပြီး ပေါင်းသင်းခဲ့တာ ကိုကိုအသိ”

“ကိုကိုသိပါတယ် စံရယ်”

“သိပေမယ့် စုံအတွက် အခု ဘာရှိခဲ့သလဲ၊ ထားပါတော့

မေမိုးစံက လက်ချောင်းကလေးများနှင့် မျက်ရည်ကို တို့

သုတ်ပစ်ကာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အေးစက်စက်
မျက်ဝန်းများနှင့် ခပ်စွေစွေပြန်ခဲ့ကြည့်၏။

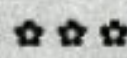
“ဒါဟာ ကာကယ်တော့ စံ ယောက်ျားကို ယုံကြည်အား
ပြီး အိမ်ထဲမှာပဲ ခိုကပ်မှီခိုနေခဲ့မိတဲ့ ရလဒ်ပေါ့၊ ဒီနေ့ကတော့
စီးပွားရှာမယ်”

“ဘာ... ဘာပြောတယ် စံ”

ဦးမိုးဆောင်း ပျာပျာသလဲ ထရပ်လိုက်၏။

ထိုပုံစံကိုကြည့်ကာ မေမိုးစံက အားရကျေနပ်စွာ ပြော
သည်။

“ဟုတ်တယ်... စံ ကိုကိုကို လက်ထပ်ခဲ့စဉ်ကလည်း
မျိုးသားချင်းတွေ အတန်တန်တားနေတဲ့ကြားက ခေါင်းမာမာနဲ့
တိုင်ဆုံးဖြတ်ပြီး ဇွတ်လုပ်ခဲ့တာ၊ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်တာ
အကျင့်တစ်ခုပဲ ကိုကို၊ စိတ္တဓသမားတွေမှ ဆုံးဖြတ်ရဲတာမဟုတ်ဘဲ
စံလည်း ဆုံးဖြတ်ရဲတယ်၊ ကိုကို စောင့်ကြည့်နေ”

အခန်း (၂၀)

ခဏခဏ ပျက်နေတတ်သည့်ကားကို စည်း ငုံ့ကြည့်အပြစ်
ဇာရင်း စိတ်ပျက်လာမိသည်။

ကိုယ်တတ်သလောက် မှတ်သလောက်ထဲမှာ ရှာကြည့်တော့
ဘာမှမဖြစ်ဘဲ မသိ မတတ်သည့် ဘယ်နေရာက စက်ချို့ယွင်းသွား
မှန်းမသိ။

ဒီကားကို ရောင်းပစ်မှသာ အေးတော့မည်။

နေရာတကာ ခြေလျင်သွားလာနေလို့ မတင့်တယ်၍သာ
မောင်းနှင်နေရပေမယ့် ကားတစ်စီးနှင့်သွားလာခြင်းကို မနှစ်သက်။

“ဒီမှာ”

“ဟင်”

စက်ထဲကိုကြည့်နေဆဲ နောက်ကနေ ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်လိုက်ခြင်းခံရတော့ စည်း လည်ပင်းလိမ်ကြည့်ရင်း ကိုယ်ကို မတ်လိုက်၏။

သူ့ထက် ငယ်ရွယ်မည့်ပုံရှိသော လူရွယ်သုံးယောက်။

သုံးယောက်လုံးက လူမိုက်ရုပ်တွေချည်းဖြစ်ကာ အရပ်အရှည် ဆုံး နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့်လူရွယ်က သူ့ရှေ့တိုးရပ်ပြီး ကားနဲ့တင်ကိုခံ၍ ခပ်ထေ့ထေ့ကြည့်သည်။

“မြို့နယ်တရားသူကြီး ဦးစည်းရုံးညီဆိုတာ ခုမှပဲ သေဆု မြင်ဖူးတော့တယ်၊ လူချောလူခန့်ပဲကွ”

“ဒါပေမဲ့... ကားကတော့ မခန့်ပါဘူးကွာ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျား ဒီထက်ကောင်းတဲ့ကားကို စီးပြီး ခုလို မပင်ပန်းဘဲ ငွေတွေ အများ ကြီးစုပုံ မလိုချင်ဘူးလား”

“မလိုချင်ဘူး”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝင်ပြောကြသည့်မျက်နှာတွေကို ငွေ ကြည့်ကာ စည်းက တည်ငြိမ်စွာ တုံ့ပြန်သည်။

သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြပြီး မေး ဆတ်အချက်ပြ၏။

“လိုရင်းကို မြန်မြန်ပြောလိုက်ကွာ၊ နာမည်ကြီးနေသလို တကယ် ခေါင်းမာနေတာမှန်ရင်တော့ အကြောလေးဘာလေး လျှော့ ပေးရတာပေါ့”

နှုတ်ခမ်းမွှေးက ပြောလိုက်သည်နှင့် သုံးယောက်လုံး ကြိတ် ပုံခွဲရပ်ပြီး အသင့်ပြင်လိုက်ကြသည်။

“ဒီမှာ ဦးစည်းရုံးညီ ခင်ဗျားဆီမှာ နေ့လည်က ဟိုအမှု အတွက် ရောက်လာကြတဲ့လူတွေကို ခင်ဗျား ခေါင်းခါလွှတ်လိုက်တာ

အိတ်စွကို ခင်ဗျား ပြန်စဉ်းစားပေးပါ”

စည်းရုံးညီက သူတို့ကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ကားစက်ဖုံးကို ပြန်
ညှိလိုလုပ်ပြီးမှ မချဖြစ်ဘဲ...

“ရှုပ်ထွေးပြီး အစပျောက်နေတဲ့ ပြစ်မှုတွေကိုတောင် ငါက
အတိုင်းဖြစ်အောင် ရှာဖွေခဲ့တာ၊ အခု ဘွားဘွားကြီးပေါ်နေတဲ့
အိတ်မတူ သွေးဆောင်ပေါင်းသင်းမှုဆိုတာကြီးကို...”

“နေဦး”

နှုတ်ခမ်းမွှေးကပဲ လက်ကာထားဆီးလိုက်ပြီး...

“ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အားလုံး ပြေပြေပြစ်ပြစ်ဖြစ်ကုန်အောင်
အောက်ရှေ့နေတွေကို ကျွန်တော်တို့က ဆွေးနွေးထားပြီးသား၊ ခင်ဗျား
အထူးထူးထူးထူးလေး ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်ရုံပဲ၊ အဲဒီအတွက်...”

“ဘာပေးလို့မှမရဘူး၊ အခုတစ်ခါတည်း မှတ်သွား၊ ငါ
အိတ်မတူ အမှန်တရား၊ ငွေမဟုတ်ဘူး”

“ဟာကွာ... ကဲ...”

အစကတည်းက ဒီလိုပြောလာမှာပဲဆိုတာကို တွက်ပြီးသား။
မရလျှင် ကောင်းကောင်းဆုံးမပစ်ဖို့လည်း ဆုပ်ခဲလာခဲ့
အညှိလက်သီးချက်က ဝှီးခနဲ ဆန့်ထွက်လာ၏။

စည်းမျက်နှာကို ငဲ့ရှောင်လိုက်သည်။

ရှေ့က လက်သီးချက်ကို ရှောင်လိုက်နိုင်သော်လည်း ဝမ်း
နာသို့ပတ်ဝင်လာသည့် ခြေကန်ချက်ကို မရှောင်လိုက်နိုင်။

အင့်ခနဲ ကွေးဆင်းသွား၏။

နောက်တစ်ယောက်က ကျောဘက်ကနေ ဆွဲချုပ်ပစ်လိုက်
...

ဝေါခနဲဆိုင်ကယ်စက်သံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

စိုးမိုး စာပေ

လူရှင်း ကားရှင်းသောလမ်းမို့ အားလုံး ခေါင်းထောင်ကြ
လိုက်မိကြသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်ဆောင်းထား
လူတစ်ယောက်။

ယောက်ျားမိန်းမ ခွဲခြားမရသေးမီ ဆိုင်ကယ်က
ရောက်လာကာ ထိုလူ၏လက်တစ်ဖက် လှုပ်ရှားသွား၏။

လက်ခနဲ အရောင်တစ်ချက်လက်သွားပြီး စည်းကို ချုပ်
ထားသူ၏ လည်ပင်းသို့ သံမဏိကြိုးပျော့တစ်ခု ရစ်ပတ်သွား၏။

“အား”

“ဘုန်း”

ချုပ်ကိုင်ထားသူ / ဘုန်းခနဲလဲကျသွားလျှင် ကြိုးစက်သွား
ထားခဲ့ပြီး ဆိုင်ကယ်က ထောင်တက်သွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း ဦးလှည့်ပြန်ကွေ့လာသည်။

မတ်တပ်ရပ်နိုင်သောသူ နှစ်ယောက်။ ဒီတစ်ခါ ဆိုင်ကယ်
သမား ဘာလုပ်လိုက်မလဲဟု မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်၍ ဘယ်ဘက်
လှည့်ကာကွယ်ရမှန်းမသိဘဲ ဗျာများနေစဉ် အနားရောက်သည်နှင့်
တစ်ဖက် ရိပ်ခနဲ မြောက်တက်လာသည်။

တစ်ယောက်၏မျက်နှာကို လှလှပပ ကန်မိသွား၏။

အားခနဲအော်ကာ ကားစက်ခန်းထဲကို ကိုယ်တစ်ပိုင်းလန်
သွားသည်။

ဆိုင်ကယ်က ရှေ့ကို တိုးထွက်သွားပြန်၏။

သုံးယောက်သား အခြေအနေမဟန်မှန်း သိကာ တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် တွဲထူပြီး လမ်းဘေးကန်သင်းဘောင်တွေ ဘက်
ဆင်းပြေးသွားကြသော်လည်း လက်ခနဲအရာတစ်ခု ပြေးထွက်လာ

ဆိုင်ကယ်စီးသူက နိုင်ပြီဟုအပိုင်တွက်ကာ သတိလစ်သွား
ပေသည်။ အနားရောက်မှ ကမန်းကတမ်း ရှောင်လိုက်သော်လည်း
မောင်းတစ်ဖက်မှာ ပူခနဲဖြစ်သွားသည်။

မီးမြှောင်တစ်ချောင်းက ပခုံးကို ရှုပ်ခွဲသွားခြင်းဖြစ်၏။
ဆိုင်ကယ်က ကားဘေးနားမှာရပ်သွားကာ ဆောင်းထား
ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်ကို ချွတ်ပစ်လိုက်သောအခါ . . .

“ဟင်. . . မင်း”

စည်း ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားခဲ့သည့် ဆောင်း။
ပျော့အိသောဆံနွယ်တွေက ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ် ဖယ်လိုက်
နှင့် ကျောပေါ်သို့ ထွေးခနဲ ပြိုကျလာသည်။

ထို့အတူ သူမ၏ ညာဘက်လက်မောင်းတွင် အင်္ကျီသား
မည်းငယ် စုတ်ပြုလျက် သွေးထွက်နေတာလည်း မြင်၏။
“မင်းကို ခုနက မီးနဲ့ပေါက်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

သူမက ဆိုင်ကယ်ကိုဒေါက်ထောက်၍ မြေပြင်မှာကျနေသည့်
မထိကြိုးဟုထင်ရသော ပလက်တီနမ်ကြိုးပျော့ ခါးပတ်ကို ပြန်
ထောက်သည်။

ပြီးတော့ အင်္ကျီအထဲတွင်ဝတ်ထားသည့် ဘောင်းဘီခါးမှာ
ပတ်လိုက်၏။

သူမ အေးဆေးနိုင်ပေမယ့် စည်း သွေးထွက်နေသည့် ဒဏ်
ကို စိုးရိမ်ကာ. . .

“ဒါ. . . ဆေးခန်းသွားပြလို့ မဖြစ်လောက်ဘူးထင်တယ်။
ဆရာကြည့်ရတာ များတယ်။ ကားကပျက်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်ရ
ဦးမလဲ”

စည်း တစ်ယောက်တည်းပြောရင်း ဦးနှောက်ခြောက်သွား
၏။

သူမဖြစ်တာက ကိုယ့်ကြောင့်။
ဆောင်းက သူ့ဆီပြန်လှည့်ကာ . . .

မယ်”
“ရှင့်ကား ပျက်နေတာလား၊ ဖယ်လေ၊ ဆောင်းပြင်

“ဘာရယ်”
ဘယ်နှယ် ဒီမိန်းကလေး စွယ်စုံရနေပါလိမ့်။

အံ့ဩသွားပေမယ့် ဘာစကားမှပြောဖို့ သတိမရဘဲ
ဒီတိုင်းရပ်နေမိ၏။

ထိုစဉ် ဆောင်း၏ ဘောင်းဘီအနက်အိတ်ထဲက ဟန်းဖုန်း
မြင်၍ . . .

“ငါ့ကို ဖုန်းခဏပေး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကားလာသယ်ဖို့ ဝပ်ခဲရှော့ကိုဆက်မယ်”

“ဆောင်းပြင်ပေးတတ်တယ်”

“မပြင်နဲ့တော့၊ မင်း ဘယ်သွားမှာလဲ”

ဆောင်းက ခေါင်းယမ်းပြီး ဒဏ်ရာကိုငုံကြည့်၍ လက်ဖဝါး
လေးနှင့်အုပ်ကာ . . .

“မသွားတော့ဘူး၊ ဒဏ်ရာကနာနေပြီ၊ ပြန်မှာ . . .”

“မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဆိုင်ကယ်ပါ ခဏငှားပေါ့”

“ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ”

“ငါ့အိမ်ကိုလေး၊ ငါ့ကြောင့်ဖြစ်တာဆိုတော့ မင်း ဒီတိုင်း
ပြန်သွားရင် ငါ ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲ”

စိုးမိုး ◊ တပေ

ပြောနေရင်း လက်ထဲရောက်လာသည့်ဖုန်းကို နှိပ်သည်။
ဆိုင်ကယ်သော့တောင်းတော့လည်း သူမက အသာတကြည်

ကမ်းပေးကာ...

“ရှင်မောင်းမှာလား၊ ဆိုင်ကယ်က ကိုင်စရာမရှိဘူး၊ ရှင့်ခါး
ဆီကော်တာ မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ဆောင်းပဲ မောင်းမယ်”

သူ ကားကိုမှန်တွေ့တင်၊ သေချာသော့ခတ်ပြီး ပုဆိုးအသာ
တကြည် ဆိုင်ကယ်ပေါ် ခွဲထိုင်လိုက်၏။

“တက်”

ဆောင်းက ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်ကို စည်းကိုပေးပြီး နောက်
ကနေ တစောင်းလေးပဲ တက်ထိုင်သည်။

ဆိုင်ကယ် သိမ့်ခနဲထွက်သွားတော့ သူ့ခါးကို ဖက်ထားသည်။

“ဒဏ်ရာက သွေးတွေ တအားထွက်နေတယ်ထင်တယ်၊ မူး

မယ်”

ဆိုင်ကယ်က ဖြည်းဖြည်းလေးမောင်းနေတာမို့ သူမပြောတာ
ကို စည်းကြားသည်။

“ငါ့ကျောပေါ်မှာ မှီနေလိုက်လေ၊ ရောက်ပြီ”

နောက်ကနေ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲပက်ထားကာ ကျောပြင်
ပေါ်မှာ မျက်နှာလေးကပ်တင်ထားသည့် နွေးသောအထိအတွေ့ကြောင့်
ညှိုး မနေတတ် မထိုင်တတ် ယားကျိကျိ ပူငိုန်းရှိုန်းဖြစ်နေ၏။

ဒီမိန်းကလေး တကယ်မမူးဘဲနဲ့ ဖန်တီးလိုက်တာများလား။

ဖျတ်ခနဲ တွေးမိလိုက်ပြီး မညှာမတာဖြစ်သွားသည့် အတွေး
ကို ချက်ချင်းဖျောက်ပစ်လိုက်သည်။

ဆောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အထင်သေးစွာ ရှောင်ဖယ်လိုက်တတ်
သောသူပါးသွားတာကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

စိုးမိုး ◉ စာပေ

ဆိုင်ကယ်က သူ့အတွက် သီးသန့်ပေးထားသည့် တိုက်ခန်း
ကလေးရှိသော ခြံကျယ်ထဲသို့ ချီးကျွေးဝင်ရောက် လာ၏။

***

အခန်း (၂၁)

မျိုးလွင်ဆိုသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ရှိသည်။

တစ်အိမ်လုံးမှာ ဒီကောင်လေးနှင့်သူပဲ ရှိပုံရသည်။

“တစ်အိမ်လုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်းနေတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်... ဒီကောင်လေးက သိပ်အကင်းပါးတာ၊

ဆက်ဆံရေးလည်းကောင်းတယ်၊ စာရိတ္တကလည်း ပြောစရာမရှိဘူး။

ဘာမှ ပြောစရာမရှိအောင် အားကိုးရတယ်၊ ချက်တာပြုတ်တာကော

ဖြစ်မှာပါ လျှော်ဖွတ်တာအထိ သူပဲလုပ်တာ”

“ဪ” ဟုသာပြောမိသည်။ သေသေသပ်သပ်လေးပေမယ့်

ဆွမ်းကတောက်ပသော အဆောင်အယောင် ပကာသန ဘာမှရှိမနေ

သည့် တစ်အိမ်လုံးကို ဝေကြည့်မိသည်။

စိုးမိုး ❁ တပေ

ညွှန်ခန်းမှာ ဆက်တီဆိုဖာတွေချထားကာ ကော်ဖော်ဆီ
မထားသည့် ပါကေးကျွန်းကွက်က မှန်ကြည့်လိုရတော့မတတ် ခြေ
လက်နေ၏။

ဒါတွေဟာ မျိုးလွင်ဆိုသည့်ကောင်လေး၏ အရည်အချင်း
ဖြစ်လိမ့်မည်။ အပေါ်ထပ်တက်သည့် လှေခါးကြီးကအစ ကော်ဖော်
ခင်းမထားသော်လည်း နီရဲပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ချွတ်ထား
ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်တည်းနေသည့် အိမ်ဟုတ်
စရာမရှိ။ ပြီးတော့ အိမ်ကလေးထဲမှာ အေးချမ်းမှုတွေရှိနေသည်။
ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းနေသလို ခံစားရ၏။

ခြံထဲမှာလည်း အလှစိုက်ပန်းပင် နည်း၍ တောင်
သီးနှံများနှင့် စိမ်းလန်းနေသည်။

“ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှင် ပျော်မှာပဲနော်”

“ဟင်”

စည်းက အဏ်ရာကို ဆေးထည့်ဖို့ပြင်ဆင်ရင်း မျက်မှောက်
ကုတ်ကြည့်၏။

“ဪ... ရှင်ပျော်လားလို့မေးတာပါ။ ပြီးတော့ ရှင်ရဲ့ရာထူး
နဲ့ နေထိုင်ပုံကျတော့ တခြားစီပဲ။ ဒီအိမ်ကိုကြည့်ပြီး ရှင်ရဲ့စိတ်ဓာတ်
မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်တယ်။ အမှန်တရားကို လိုလားတယ်ဆိုတာ သိသ
တယ်”

စည်းက ဘာမှမပြောဘဲနေသည်။

ဆောင်းက လည်ပင်းလေးလိမ်၍ လှည့်ကြည့်နေစဉ် အခမ်း
တစ်ခန်း၏ ထိပ်နားမှာချိတ်ထားသည့် ဓါတ်ပုံလေးတစ်ပုံကိုတွေ့သွား
ရာ မျက်ခုံးလေးတွေ စုကျုံ့သွား၏။

ဖိုးဖိုး ◉ တပေ

စည်းရုံးညီသည် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို ပန်းပေါ်လက်
ညှိ ဖက်ထားသည်။

“ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲဟင်”

စည်းက ဓါတ်ပုံကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာတစ်ချက်
ညှိသွား၏။

ဆောင်း အကြာကြီးစောင့်ကြည့်နေတော့မှ . . .

“အဲဒါ ကိုယ့်ညီမလေး၊ သူ ဆုံးသွားပါပြီ”

“အို . . . ဟုတ်လား၊ တအားလှတာပဲနော်၊ စိတ်မကောင်း
ဘိတာ၊ မေးမိတာ ဆောင်း တောင်းပန်ပါတယ်”

စည်းက ဆောင်းရဲ့ဘေးမှာ ထိုင်ကာ . . .

“မင်းစပ်စုတာတွေ ခဏလေးရပ်ထားပြီး ဒီဒဏ်ရာကို
ညှိလိုဆေးထည့်မလဲ၊ အဲဒါစဉ်းစား”

“ဒီတိုင်းထည့်ပေးလေ၊ အင်္ကျီ စုတ်နေတာပဲဥစ္စာ”

“ဟာ . . . ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲကွ၊ ဘယ်လောက်ထိ ရှ
မလဲဆိုတာတောင် ကြည့်လို့မရဘူး၊ သွေးတွေက တံတောင်ဆစ်
ကျနေတာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး”

ဝတ်ထားသည်က ချည်ရာနှုန်းပြည့်ပါသည့် လက်ရှည်
ညှိတာဖြစ်သည်။

စည်းပြောလိုက်မှ တံတောင်ဆစ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့်
ဆောင်း၏လက်ဝါးမှာ သွေးတွေပေနေသည်။

သွေးကို လက်ဝါးဖြန့်ကြည့်ပြီး ဆောင်းက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မူးနေတာထင်တယ်”

“ခုကော မူးသေးလား”

ဖိုးဖိုး ◊ စာပေ

“မူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒဏ်ရာက ပိုနာတာ
ဆိုးတယ်”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ အပေါ်ထပ်မှာ ဒေါ်လေးအိပ်ခန်းရဲ့
အဲဒီမှာ မင်းအင်္ကျီ ခဏသွားလဲလိုက်၊ လက်ပြတ်တစ်ထည်
ပြောင်းဝတ်ခဲ့ကွာ၊ မြန်မြန်လုပ် ဆေးထည့်ရအောင်”

“ဒါနဲ့ . . . ဒီမှာ ဟိုကောင်လေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း
ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒေါ်လေးက ရန်ကုန်မှာလုပ်ငန်းရဲ့
ဟိုနဲ့ဒီ ကူးသန်းနေတာ၊ မင်း တကယ်လျှာရှည်တဲ့ မိန်းက
သွား မြန်မြန်၊ လှေခါးထိပ်ကနေ နှစ်ခန်းကျော်ပဲ”

“လှေခါးကအမြင့်ကြီးပဲ၊ ဆောင်း၊ မူးပြီးလိမ့်ကျရင်
နယ်လုပ်မလဲ”

စည်၊ တွေခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားပြီး နေရာမှထလိုက်
ထို့နောက် ဆောင်း၏ဒဏ်ရာမရှိသော လက်မောင်း
တွဲကာ အိပ်ပေါ်တက်လာခဲ့၏။

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ညီမလေးကလွဲ၍ ဘယ်တစ်
ကလေးကိုမှ ထိတွေ့ဆွဲကိုင်ဖူးခြင်းမရှိခဲ့သော ရင်ထဲမှာ ရှက်သံ
မလုံမလဲ။

လှေခါးတစ်ဝက်သာသာလောက်တွင် ဆောင်းကိုယ်
ညွတ်ခနဲ ဓွေကျသွားသဖြင့် သူ လန့်ဖျန်သွား၏။

“ဆောင်း . . . ဆောင်းဘာဖြစ်တာလဲ”

ဆောင်းသည် သူ့လက်ထဲတွင် သတိလစ်မေ့ပျောသွား
စည်၊ ဆောင်းကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီကာ ဒေါ်လေးအိပ်ခန်းထဲ
သွားခဲ့၏။

ပိုးပိုး ❁ စာပေ

“ဆရာ... သူ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မျိုးလွင်... ဒေါက်တာ... မိုးသက်ကို ပြန်ပြန်သွားခေါ် စမ်းကြောင်းမှမပြောခဲ့နဲ့၊ အရေးကြီးလို့ ခုလိုက်ခဲ့ပါဆိုပြီး မင်းနဲ့ ဆင်တည်းပါအောင်ခေါ်ခဲ့”

“ဟုတ်”

ဆောင်းအတွက် စားစရာများ သွားဝယ်ပြီးပြန်လာသည့် လူတို့မှာ အထုပ်တွေကိုချပြီး စက်ဘီးဆီ ပြေးရပြန်သည်။

“ဆောင်း... ဆောင်း”

အထင်မြင်သေးစိတ်နှင့်မဟုတ်ဘဲ ကလေးဆန်လွန်းသည့် ဆောင်း၏ ပါးကလေးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်၍ နှိုးမိသေးသည်။

ဆောင်း တကယ်သတိလစ်နေမှန်း သေချာသောအခါ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်စပြုလာ၏။

မွေ့ရာနုထက်မှာ ရှည်လျားသောဆံပင်တွေ ခွေပိုက်ပုံကျ တစ်ကိုယ်လုံး မဟူရာရောင်တောက်နေသော ဖြူနုလှပသည့် လှလှလေး။

ဘောင်းဘီခါးပတ်မှစ၍ ဘေးအိတ်များနှင့်ဇစ်များကို ပလက်စတစ်ကြိုးပျော့လေးတွေနှင့် ဆွဲချိတ်ထားသော စတိုင်လ်ဘောင်းဘီက ပင်လှအောင် ဖန်တီးထားမှန်းသိသာပေမယ့် လှသည်ပဲဖြစ်၏။

ဆွယ်တာအင်္ကျီ၏လည်တိုင်လေးမှာ လက်ဖြာနေသော စိန်တိုင်တွေ စီချယ်ထားသည်မှာ သူမ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို ပြနေသည်။

စည်း ဒဏ်ရာရှိသည့် လက်တံတောင်ဆစ်လေးကို ဖွဖွ ခပ်ကိုင်ကာ အင်္ကျီလဲဖို့အတွက် သတိရလာသည်။

ဆရာဝန်လာမှဆိုလျှင် ငို၍ ခက်ဦးမည်။

ဖိုးဖိုး ◊ တပေ

စည်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချကာ ဒေါ်လေးအကိုတွေ
လက်ဖြတ်တစ်ထည်ကို ရွေးယူလိုက်သည်။
ထို့နောက် . . .

အပိုင်း (၂၂)

“ဖြစ်ပုံကတော့ အဲဒါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က ‘အကျယ်အကျယ်
အာရုံလို အိမ်မှာပဲ ကြည့်ကုပေးဖို့ စိတ်ကူးလိုက်တာ”

“မဟုတ်တာပဲ ကိုစည်းရာ၊ ဆရာဝန်လက်မခံဘူးဆိုတာ
ပဲဖြစ်လာမှန်းမသိတဲ့ ဒဏ်ရာမျိုးကိုပါဗျာ၊ ကိုစည်း လိုလူကို ဒီလို
ပဲမကြည့် စစ်မေးစရာလား။ အစကတည်းက ဆေးခန်းကို ဝင်လာ
တာပြီးရော၊ သွေးထွက်အရမ်းများပြီး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်”

“ခုကော”

“စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါဘူး။ ဒဏ်ရာက သိပ်မများဘဲ သွေး
ထွက်လွန်တာ၊ လက်မောင်းလေးတော့ အလှပျက်သွားမှာ သေချာ
ပေါ့... ကိုစည်း”

စိုးပိုး ♦ တပေ

“ဗျာ”

ဆရာဝန်က ရင်းနှီးနေသည်မို့ ဆောင်းကိုကြည့်၍ နားနားကပ်ကာ . . .

“တော်တော်လှပါလားဗျ၊ လျှို့မထားခွဲနော်၊ ဘွားခနဲ ဘွဲထွက်လာမှသိရရင် အချင်းချင်းညှိရာကျလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် သိထားရမှ ကျေနပ်မှာနော်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော”

“ဟာဗျာ . . . အဲလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဟို . . . ရိုးရိုးခင်ကြတာ”

“ကောင်းပါပြီ . . . ကောင်းပါပြီ၊ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေမဟုတ်သေးလို့လို့ပဲ သတ်မှတ်ရမှာပေါ့”

စည်း မျက်နှာပူနှင့် ရယ်ရခက် စိတ်ဆိုးရခက်။

မဟုတ်ဘူး ငြင်းနေရပေမယ့် ကိုယ့်အိမ်ထဲ အိပ်စားရောက်နေသည့်အဖြစ်က ဘယ်လောက် မျက်နှာပူဖို့ကောင်းလဲ။

ဆရာဝန်ပြန်သွားတော့ ညခုနစ်နာရီထိုးသွားခဲ့ပြီ။ ဆောင်းက သတိမရသေး။

စည်း ထိုင်မရ ထမရနှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

ဆောင်းက လူကုံထံမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ့အုပ်ထိန်းသူတွေ စိတ်ပူနေကြမည်။ လိုက်ရှာကြမည်။

လူကုံထံတို့၏ မောက်မာချဲ့ထွင်တတ်သော မာန်စာ

အကျင့်စရိုက်များကို ရင်ဆိုင်ဖို့ သူ့က တရားသူကြီးတစ်ယောက်

ဂုဏ်သိက္ခာဆိုသော မဟာတံတိုင်း၏တစ်ဘက်မှာ သူ

ကျပ်လာခဲ့၏။

ဆောင်းသည် အလွန်ဆုံးရှုံးမှု သူ့ညီမအရွယ်သာသာဆွဲ

“ဆရာ”

“ဟင်”

သို့ မျိုးလွင်ကိုလှည့်ကြည့်ကာ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။

“လာစမ်း... ဒီကို”

မျိုးလွင်ကလည်း စည်း ဘယ်လိုဒုက္ခတွေ့နေသည်ကို ရိပ်မိ၏။

“မင်း... ‘မိုးပုလဲ’ ဆောက်လုပ်ရေးက ဖုန်းနံပါတ်သိလား”

“ဗျာ... ဒီမှာ ဒီလုပ်ငန်းမကြားဖူးပါဘူး ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါ ရန်ကုန်ကလုပ်ငန်း”

“ဆရာရယ်... ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ၊ ဟိုဆရာ... သူ့မိဘတွေကို မသိဘူးလား”

“မသိလို့ပေါ့ကွ... ပြဿနာပဲ”

စည်း... ဆောင်းကိုငဲ့ကြည့်ကာ ခေါင်းမကုတ်တတ်သည့် သက်က ဆံပင်တွေထဲ အလိုလိုရောက်သွားသည်။

“ဒီအစ်မလေးက ဆရာ့ရဲ့ ဟို...”

“ဟာ... လာပြန်ပြီတစ်ယောက်၊ လက်သီးစာမိတော့မယ်”

စည်း မျက်နှာကြီးသန်မူနီသွားတော့ မျိုးလွင် ပျာပျာသလဲ သက်ကာ၍...

“ဆရာကလည်း ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေတွေမဟုတ်ဘူးလားလို့ မေးမလို့ပါ”

မသိရင်ခက်မယ်ဆိုသည့် မကျေမနပ်အကြည့်စူးစူးကို မျိုးလွင် မှုတ်လွှာချ၍ ရှောင်ရှားသည်။

မျက်တောင်တွေစိုက်ချ မျက်နှာငုံထားသည့်ကြားက မွှေယာပေါ်မှာ နက်ပြာရောင်လက်ပြတ်အင်္ကျီလေးလဲ ဝတ်ထားသော ဆောင်းဆီကိုလည်း မျိုးလွင် ခိုးချောင်ခိုးဝှက်လေး မျက်လုံးဝင့်ကြည့်သည်။

ဝင်လာတုန်းက ဒီအင်္ကျီမှမဟုတ်တာ။
အင်္ကျီတွေ ဘာတွေတောင် လဲပေးထားတာများ။

“ဟေ့”

“ဟင်... ဗျာ”

မရဲတရဲခိုးကြည့်၍ တွေးနေမိဆဲ မျိုးလွင် တုန်သွားတမ်း

“ညှစ်စာ သူ့အတွက်ပါ ပြင်ထားလား”

“မပြင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဝိုပါတယ်ဆရာ”

“သွား ပြည့်စုံအောင်လုပ်ထား၊ နောက်မှ ကြုံသလို ကြည့်
လုပ်ရတော့မှာပဲ”

မျိုးလွင်ထွက်သွားပြီး တအောင့်လောက်ကြာတော့ ဆောင်း
သတိရလာ၏။

“ဆောင်း”

စည်း ဝမ်းသာအားရ အနားမှာ သွားထိုင်လိုက်မိသည်။

“မင်း သတိရပြီလား”

“ဟုတ်... ဟင်”

အမှောင်ထုနှင့် အိပ်ရာကိုဆက်စပ်ကြည့်ကာ ဆောင်း မျက်နှာ
လေးပျက်၍ ထထိုင်လိုက်စဉ် ကိုယ်ပေါ်ကအင်္ကျီကို ငုံ့ကြည့်၏။

“ဟင်ခနဲ” ဖြစ်ကာ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လျှင်...

“ဟို... ဟိုဟာ... အဲဒါ... မင်း... ဒဏ်ရာကြောင့် ...

ငါ... လဲ... အဲ...”

ပျာပျာသလဲထရှင်းရင်း စည်းမျက်နှာလွှဲပစ်ကာ ဂုတ်ပိုးကို
ကုတ်လိုက် ဆံပင်ကိုသပ်ချလိုက်။

သူဖြစ်နေပုံကို ငေးကြည့်ရင်း ဆောင်း ကိုယ့်မျက်နှာကို
ခပ်ပြေပြေ ပြန်လျှော့ချလိုက်သည်။

ပိုးပိုး ◊ စာပေ

“ဟို... ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ ကိုစည်းရုံးညီ”
သူမကပဲ စကားလွဲ၍ ခုတင်ပေါ်ကဆင်းဖို့ ပြင်သည်။
“ရှစ်နာရီထိုးတော့မယ်”
“ဆောင်းပြန်တော့မယ်”

ဆောင်းကလည်း ခေါင်းငုံ့ပြောသည်။
သူကလည်း မော့မကြည့်ဘဲ ဖြေ၏။

ဒီမိန်းကလေးကို လဲပေးခဲ့တုန်းက ရှက်ပေမယ့် ကိုယ့်ညီမ
ဆေးမျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ ညီမလေးကိုပြုစုပေးသလို ကိုယ့်စိတ်
ကို အသန့်စင်ဆုံးထားပြီး လုပ်ပေးခဲ့တာဖြစ်၏။

ဆောင်း ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်လေး မေးလာတော့မှ သူ့မှာ
ထိတ်ဖြူစင်ခဲ့တာကို ပြောပြဖို့လည်း သတိမရ။

ပြောဖို့မလိုဘူးဟု ထင်ခဲ့ပေမယ့် အနေအထားကြီးက မဖွယ်
အာပုံစံမျိုး ဖြစ်ခဲ့ရတော့ မျက်နှာပူချခြင်းဆိုသည့်ဒုက္ခကို ကျကျနနကို
ညီလိုက်ရတော့သည်။

ရေအိုးထဲပဲ ဒီမျက်နှာကြီးကို နှစ်ထားလိုက်ရမည်လား။
နံရံကိုမျက်နှာကပ်၍ သူမကို ကျောခိုင်းနေလိုက်ရကောင်း

လား။

စည်း ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်မိ၏။
“ကိုစည်းရုံးညီ ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”
“ငါ”

စည်း ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ နေရာမှာပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး...
“မင်း... နေကောင်းရဲ့လား”
“နည်းနည်းတော့ပူးနေတယ်”

စည်း ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်တော့ ဆောင်းက မျက်စိန်းလေးတွေ

ပိုးပိုး ◊ စာပေ

မှေးစင်းကာ နားထင်ကို လက်ကလေးတစ်ဖက်နှင့် ဖိထောက်ထား၏။

“ဒါဆို ခဏနားလိုက်ဦးလေ၊ တစ်ခုခုစားမလား။ အဆင်သင့်ရှိတယ်”

“ဟင့်အင်း... မစားချင်ဘူး... ရတယ် ကိုစည်းရုံးညီဆောင်း အိမ်ကိုပဲပြန်မယ်”

“နေဦးလေ... မင်း ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကဖြုတ်ကျရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကိုယ့်မှာ ကားမရှိဘူး”

သူ့ကိုယ်သူ ‘ကိုယ်’ ဟုသုံးလိုက်မိတာကို ဆောင်းအကြည့်လေးတစ်ချက် ရောက်လာမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားမိ၏။

သူမသိသလိုနေလိုက်ကာ ဆောင်းကို ပြန်ပို့ဖို့အတွက် ငြင်းစားသည်။

ဆောင်းသည် သူထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ အချိန်အခါနှင့် သူမရောက်ရှိနေသည့် နေရာအတွက် စိုးရွံ့ဟန်တွေဖြစ်နေရှာသည်။

ပြန်ဖို့အတွက် ခုတင်ပေါ်မှထရပ်ဖို့ ကြိုးစားနေ၏။

“ဆောင်း... မင်း ခဏထိုင်နေဦး၊ ဒါမှမဟုတ် လဲနေဦးလေ၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့ပြန်ဖို့က လုံးဝဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကားသွားငှားဦးမှာ”

“ဖြစ်တယ်... ဖြစ်ပါတယ် ကိုစည်းရုံးညီရယ်၊ ဆိုင်ကယ်ကျန်နေခဲ့လို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ သိပ်ပိုးချုပ်လို့လည်းမဖြစ်ဘူး၊ ဆောင်းနဲ့ဒယ်ဒီဆူလိမ့်မယ်”

ပြော၍ ဆောင်းကထရပ်သည်။

သွေးလွန်ထားသည့်ဒဏ်ရာရှိနေသည့် လူက ယိုင်သွားလျှင် စည်းကဗျာကယာထ၍ ထိန်းပေးထားလိုက်ရ၏။

“မင်း သိပ်ပူးနေတယ်မဟုတ်လား၊ ခဏလေးပြန်လှဲနေလိုက်”

စိုးမိုး ◊ စာပေ

ဦး၊ ငါ မင်းပြန်ဖို့ သွားစီစဉ်လိုက်မယ်”

“အင်း”

ဆောင်းလဲသွားမည်စိုးကာ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်၍ မွေ့
ရာပေါ် အသာလေးပြန်လှဲပေးစဉ် လှပသော မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်
ကြည့်မိ၏။

ဝေဒနာရှိန်နှင့် မျက်တောင်ရှည်လေးတွေ ခပ်မှေးမှေးစင်း
ကျကာ နှမ်းယဲ့ရီဝေသော မျက်ဝန်းလေးများနှင့်ဆုံမိစဉ် သူ့ရင်တွေ
ဘဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရာထူး ဂုဏ်ရှိန် အသက်အရွယ် ဘာမှ
ဦးနှောက်ထဲမှာမရှိတော့ဘဲ နီးကပ်နေသည့်မျက်နှာလေးကို ရင်ခုန်
သံများနှင့်ရောထွေးကာ မေ့မှားစွာ နမ်းရှိုက်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။

သို့သော် ပွက်ပွက်ဆူသွားသည့် နှလုံးသွေးက ခဏလေး
မူပင်ဖြစ်၏။

မီးဖိုပေါ်ကဆွဲချလိုက်သည့် ဆူနေသော ရေခွေးအိုးနှယ် ကိုယ့်
ကိုယ်ကို ဆင်ခြင်လိုက်မိသောခဏမှာ ဖျတ်ခနဲ ကိုယ်ကို ရွာပစ်လိုက်
မိ၏။

“မျိုးလွင်”

မလိုအပ်ဘဲ ပိုမိုကျယ်လောင်လွှားသည့် ခေါ်သံကြောင့်
ဆုသံနှင့်အတူ မျိုးလွင် ပြောဝင်လာသည်။

“ဗျာ . . . ဆရာ”

စိတ်လှုပ်ရှားဟန်နှင့် လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်၍ မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲ
လုပ်ထားသည့် စည်းကို မျိုးလွင်က သေချာကြည့်သည်။

“မင်း . . . ကားသွားငှား။ သူ့ကို ပြန်ပို့ပေးရမယ်”

“ကျွန်တော်”

ပြီးသို့ ❖ စာပေ

မျိုးလွင်က သူ့ရင်ဘတ်သူဖိပြ၍ အံ့ဩဟန်နှင့် မေးသည်။
“ဟုတ်တယ်. . . မြန်မြန်သွား”

စည်းကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ဖို့တော့ စိတ်မကူးမိပါ။
ဒါဟာ ရိုင်းတယ်ဆိုလျှင်လည်း မတတ်နိုင်။

အထူးသဖြင့် ဆောင်းလို နေရာဒေသနှင့်မလျော်ညီစွာ ဆော်
ရှေ့ပြေးသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများနှင့် လူသတိထားမိလောက်အောင်
လည်း လှနိုင်လွန်းသည့် မိန်းကလေးမျိုးနှင့်တွဲ၍ မသွားလာချင်တာ
ဖြစ်သည်။

ဒီအတွက်လည်း သူမ နားလည်ကျေနပ်အောင် သူ ြော
ပြရဦးမည်။

စည်း ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ကြိုးစားအားမွေးကာ ဆောင်း
ကိုပြောရန် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင်. . .

“ဟောဗျာ”

သူ မျက်လုံးပြူးသွားမိ၏။

“ဆောင်း. . . ဆောင်း”

သူ ဆောင်းနားမှာ ကပျာကယာသွားထိုင်ကာ ပခုံးလေးကို
လှုပ်ခေါ်လိုက်မိ၏။

“အင်း”

ဆောင်းသည် မျက်နှာလေးမဲ့ကာ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလာ
ပြီးမှ ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားသည်။

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ဝေဒနာခံစားနေရသူကို အတင်းလည်း မနှိုးရက်တော့။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး သတိရရ မရရ ဆွဲပွေ့ချီထုတ်သွား
ပြီး ပို့တော့ရော ဒီပုံစံကြီးနှင့်သွားပို့လျှင် သူ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ။

မိုးမိုး ၆ တပေ

ရအောင်ရှင်းဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီး ပွေ့ခေါ်သွားပါပြီတဲ့။ ဘယ်လိုပို့
မလဲ။

“ကျွတ်”

ကိုယ့်ခေါင်းကိုသာ ထုနှက်ပစ်ချင်တော့သည်။

မင်း ဘယ်မှာနေသလဲလို့ မေးလိုက်ပါတော့လား ဒီပါးစပ်။

စည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။

အခန်း (၂၃)

“မင်း... မင်း ဒီအချိန်ကျမှနိုးလာတာ၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ
သွားပြီ အားလုံးသွားပြီ၊ ငါ့တဝကြီးလည်း စုတ်ပြတ်သပ်သွားပြီ ဆောင်း”

ယောက်ယက်ခတ်လှုပ်ရှားနေသော သူ့မျက်နှာသည် ဘယ်
ဆီပြေးပုန်းရမှန်းမသိသော ကလေးငယ်တစ်ဦးလိုပင်။ ဆောင်း
ဘယ်လိုခံစားသွားရမလဲ၊ ဆောင်းရင်ထဲမှာ ဒီအဖြစ်မျိုးကို တကယ်
လိုချင်လို့ တကယ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့သည်လား။

မတတ်နိုင် မလွှဲသာ၍ ဖြစ်ခဲ့ရသည်လား။

သူ့ဆန္ဒတွေကို ခါးသီးခြင်း၊ များနှင့် ဆောင်းကို လက်မခံနိုင်
ကြောင်း ပြခဲ့သည်။ လက်မောင်းကဒဏ်ရာကို ဖိအုပ်ကိုင်ထားပြီး
ဆောင်း မျက်ရည်တွေ ပေါက်ခဲနဲ့ ခွေးခဲနဲ့ လိမ့်ဆင်းလာသည်။

သူ့စကား သူ့မျက်လုံးများသည် ဆောင်း၏တွယ်တာခြင်း၊
ဆင်းနီးခြင်းစသော သူ့နဲ့ပတ်သက်၍ မျှော်လင့်သမျှအားလုံးကို ခပ်
ဆင်းတင်းဆွဲ၍ မီးတောက်ထဲထည့်ပစ်လိုက်သော အပ်ချည်မျှင်လေး
ဆင်စလို ပြတ်တောက်စေခဲ့သည်။

“ဆောင်း”

ခေါ်သံကြောင့် ဆောင်း နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ညည်းဒယ်ဒီခေါ်နေတယ်”

မေမိုးစံက စကားသံပြင်းသလောက် မျက်ဝန်းများက မလို
ဘူးဟန်များနှင့် လက်လက်တောက်နေသည်။

ဆောင်းထွက်လာတော့ ဒယ်ဒီမျက်နှာမှာလည်း တင်းမာသော
အရေးအကြောင်းတွေပြည့်နှက်ကာ ဆောင်းလျှောက်ဝင်လာပြီး ဆိုဖာ
ပေါ်ထိုင်လိုက်သည်ထိ စူးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ . . .

“ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းမာနေတာလဲ သမီး၊ သမီး ခုလိုဖြစ်ခဲ့တဲ့
အကြောင်းမှာ ဒယ်ဒီတို့မိသားစု ဒယ်ဒီတို့ရဲ့အသိုင်းအဝိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်
အားလုံးနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ သမီးဆုံးဖြတ်ချင်သလို ဖြစ်လို့မရဘူး”

“ခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စလို့ မပြောပါနဲ့ဒယ်ဒီ၊ သမီး ဘာမှဖြစ်ခဲ့
တာမဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ သိက္ခာသမာဓိရှိတဲ့ လူ၊ သမီးနဲ့ အစကတည်း
ကလည်း ရင်းနှီးခဲ့တာမရှိဘူး၊ ဒါတွေ သမီးပြောလည်း ပြောပြီးပြီ
နဲ့ ပြီးတော့ သမီး ညက အဲဒီမှာ ဒဏ်ရာကြောင့် တစ်ညလုံးနေခဲ့
တာ၊ ဘယ်သူသိလို့လဲ၊ ဘယ်သူမှမသိတာကို အကျယ်ချဲ့မနေပါနဲ့
ဘူး၊ သမီး တောင်းပန်ပါတယ်”

“တိတ်စမ်း”

ဦးမိုးဆောင်း ဒေါသတကြီးထအော်သည်။

“ဘယ်သူမှမသိဘူး ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူသိတာမသိတာ

လက်တို့မေးလို့ရသလား၊ သမီး ဘယ်သွားသလဲ၊ ဘာလုပ်မှာထဲ၊
စောင့်ကြည့်နေကြတဲ့မျက်လုံးတွေက သမီးကို ဒယ်ဒီတို့က ဖြစ်သလို
သလိုစိစဉ်မပေးဘဲ သမီးမိန်းကလေး တံခါးမရှိ ဝါးမရှိ အချိန်မရွေး
ဝင်ထွက်နေတာကို ကြည့်နေလိုက်မယ်ဆိုရင် ဘာပြောလာကြမလဲ၊
ညက သမီးပြန်မလာလို့ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသမျှ ဖုန်းဆက်မေး လိုက်တာ
နဲ့ ဒါကို သိတဲ့လူတွေက ဘယ်လိုဝေဖန်ကြမလဲ၊ သမီး ခုချက်ချင်း
သူ့ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ရမယ်”

ဆောင်း မျက်လွှာချနေရာမှ ဗျတ်ခနဲမော့လာသည်။

သူမမျက်ဝန်းတို့သည် ချောင်ပိတ်မိသွားသည့် သဘာဝ
တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် အားမတန်၍ ခွမ်းခွေး
သော ခံစားပူပေါင်းစုံ ရိပ်ရိပ်ပြေးနေ၏။

“ဒယ်ဒီပြောနေတာကြားလား သမီး”

ဆောင်း မျက်ဝန်းလေးတွေ အငြိမ်မနေဘဲ ပေါင်ပေါ်ထဲ
ထားသည့် လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက်က ပေါင်တစ်ဖက်စီပေါ်မှာ ခုထုတ်
လျက်မှ ဖြည်းညှင်းစွာ ဆုပ်ကျစ်လိုက်သည်။

သူမနှုတ်ခမ်းလေးတွေ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာသော်လည်း
ခပ်ဖိဖိကိုက်၍ ထိန်းချုပ်၏။

ဒါကို မမှတ်မသန်အကဲခတ်နေသည့် ဦးမိုးဆောင်းက သိသည့်
ဆောင်း သူ့ကို လုံးဝဆန့်ကျင်တော့မည်ဟု။

“သမီးမဆက်ဘူး ဒယ်ဒီ”

ဆောင်း၏လေသံသည် လေးဖင့်သော်လည်း ခေါင်းဟာ
ဆက်လက်ဆန့်ကျင်ဖို့အထိ ခိုင်မာနေသော အငွေ့အသက်တို့ လွှမ်း
မိုးနေသည်။

ဦးမိုးဆောင်း ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် သမီးမျက်နှာကို စူးစိတ်
စိုစိုစိုစို

စိုစိုစိုစို

ဤကား ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“ဒီလောက်ထိ ခေါင်းမာနေတာ ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို နှစ်နှစ်တင်နေရတာလဲ၊ ကိုယ်ကမိဘ၊ ဖြစ်သင့်တဲ့အတိုင်း လုပ်ကိုင် လေးလိုက်ပေါ့”

ဦးမိုးဆောင်းက မေမိုးစံကို ခပ်စောင်းစောင်းငဲ့ကြည့်သည်။

သမီးတစ်ယောက်က မိန်းမရှေ့မှာ ဂရုမစိုက်စွာ အတိုက်အခံ

ပြုဆိုနေသည့် အဖြစ်အတွက် ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ တားပင် ပြောမထွက်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ထို့ကြောင့် မေမိုးစံပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်စေရန် နေရာ

ဘာ ဖုန်းရှိရာကို လျှောက်သွားလိုက်၏။

ထိုအိမ်မှာ အရင်တရားသူကြီးမိသားစု နေသွားကတည်း

ဖုန်းနံပါတ်ကို သူသိထားပြီးသား။

သို့သော် ဖုန်းစင်သို့ လက်တင်လိုက်မိသည်နှင့်...

“မဆက်ပါနဲ့ ဒယ်ဒီ”

ဆောင်း ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်ပြီး တားဆီး၏။

“ဒယ်ဒီ... ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး သူ့ကို သမီးနဲ့လက်ထပ်ဖို့

ပြောမှာပဲမဟုတ်လား၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချောင်ပိတ်ကြိုးတုပ်

ခမ်းတာ ရှက်စရာကောင်းပါတယ်၊ ဒယ်ဒီ ငွတ်လုပ်မယ်ဆိုလည်း

ကတော့ ဘေးထွက်ရပ်နေမှာပဲ၊ ဟုတ်သလားမေးရင် မဟုတ်ဘူး

ပြောမှာပဲ”

“ဟင်... ကဲ... ပြောဦး...”

ဦးမိုးဆောင်း၏ ပေါက်ကွဲသောဒေါသများက ပြင်းထန်စွာ

ဆတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ဆောင်း ဆိုဖာပေါ်သို့ ပုံခနဲ

ကျသွားစေ၏။

ပိုးမိုး ◊ စာပေ

“အမိုက်မ... ကိုယ့်ဘဝ ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ
 ဒါ အနောက်နိုင်ငံမဟုတ်ဘူး၊ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တာနဲ့
 သဘောကျတဲ့ယောက်ျားကို ရွေးချယ်ပြီး ရင်းနှီးဆက်ဆံခွင့်
 ဒါ မြန်မာနိုင်ငံ၊ အုပ်ထိန်းမှုနဲ့ အစဉ်အလာနဲ့ ယောက်ျား
 ယောက်ျားစည်းရှိရမယ်၊ မိန်းမလည်း မိန်းမသိက္ခာကို ထိန်းဆည်း
 စည်း ကမ်းဘောင်ကျော်လာရင် အများတကာရဲ့ ကဲ့ရဲ့နဲ့
 ခံရမှာပဲ၊ ငါ ပခံနိုင်ဘူး၊ ဦးမိုးဆောင်းဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံးကို
 စွန်းထင်းမခံနိုင်ဘူး၊ အေး... ဒီနေ့ မိုးမချုပ်ခင် သမီးထွေး
 သမီးကိုယ်တိုင် သူနဲ့ဆွေးနွေးဖို့ ကြိုးစားရမယ်... ဒါပဲ”

ဆောင်း ဒဏ်ရာရှိသည့်လက်မောင်းကို ဆိုဖာပေါ်သို့
 သဖြင့် ပြင်းထန်စွာ နာကျည်းသွားကာ ပါးရိုက်ခံရခြင်းက
 ပြာဝေသွားသဖြင့် ဝေဒနာတွေကို မချီမဆန့် ခံစားလိုက်ရ၏။
 ဒယ်ဒီစကားသံ။

ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် လျှောက်သွားသံ။

ဘာမှန်းမသိလိုက်သော မေမိုးစံ၏ စကားသံသဲ့သဲ့တို့ကို
 နေရင်း မရှိက်ရသေးပါဘဲ မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့်ကျလာသည်။

“သွားပြီ... ငါ့ဘဝကြီး စုတ်ပြတ်သွားပြီ... ဆောင်း”

စည်း၏စကားလုံးတွေက မျက်လုံးဖွင့်စရာမလိုဘဲ သူ့အ
 သူ့ရှုပ်လွှာအားလုံးကအစ ဆောင်းမာနတွေကို ကိုယ်ထင်ပြု လှုပ်နှံ
 ခဲ့သည်။

ဆောင်း ဟန်မဆောင်တတ်တာ။

သူ့ကို ထူးခြားစွာသဘောကျခဲ့မိလို့ ခင်မင်ရင်းနှီးအေး
 ကြိုးစားတာ။

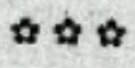
ဒါတွေအားလုံးကို ကောက်ကျစ်တတ်သော မာယာများအဖို့

ဇိုဖိုး ◉ စာပေ

နိုင်ပါ။

ဆောင်းရင်ထဲမှာ ဤနည်းဖြင့် သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ ကြိုး
နည်း ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့။

ဆောင်း ခင်မင်ခဲ့တာက သန့်စင်တယ် ကိုစည်းရုံးညီ။
တကယ်လို့ မဟုတ်ခဲ့ရင်တောင် ဒီနည်းနဲ့ ရှင်ကို ဘယ်တော့
သို့မကြိုးစားဘူး။

အခန်း (၂၄)

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူဖြစ်စေချင်သလိုဖြစ်ခဲ့ပေမည်
ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးရှင်းလင်းမသွားခဲ့ဘဲ အချိန်အားတိုင်း ဒါကိုအကြည့်
တွေ့မိနေသည်။

ဆောင်း... မနက်ငါးနာရီတိတိမှာ ပြန်သွားသည်။

သူတားပေမယ့် မရ။ လိုက်ပို့မယ်ဆိုတော့ အပို့မခံ။

“ဆောင်း... သက်သာနေပါပြီ၊ မပို့ပါနဲ့”

ဇွတ်ထွက်သွားတော့ သူထွက်လိုက်သွားမိသည်။

ဆိုင်ကယ်သံပျောက်သွားကတည်းက ရင်ထဲမှာ ခဲဆွဲ

သလို လေးလံထိုင်းမှိုင်းသွားခဲ့သည်က ခုချိန်ထိ။

ဆောင်း မျက်ဝန်းတွေလှဲသွားသည်။

သူ့ကို အတန်ကြာအောင် စူးစိုက်ငေးကြည့်သွား၏။

သူ့စကား မှားသွားခဲ့သလား။

သူ့စကားတွေ လွန်သွားခဲ့သည်လား။

သတိပြန်လစ်သွားကတည်းက တစ်ချက်ကလေးမှ မနိုးခဲ့ဘဲ နေတာ တူသည်။ မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ ဒဏ်ရာကိုကိုင်၍ ညည်းညူသည်။

ကျန်တာ ဘာမှပြောလို့မရ။ ခေါင်းမထူနိုင်။

အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ကျော်လွန်လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ သူ့မှာ ရင်တွေပူလောင်နေခဲ့သည်။

သွားပြီ၊ ဘာမှမဟုတ်လောက်သည့် ကိစ္စလေးကြောင့် သူ့ အနာဂတ် သူ့ရည်ရွယ်ချက် ဂုဏ်သိက္ခာအားလုံး မြောင်းထဲရောက် ချော့သည်။

ထိုသောကများနှင့် တစ်ညလုံး ဆောင်း၏ခုတင်ဘေးမှာ ခေါက် တံခွဲခေါက်ပြန်လျှောက်လိုက်၊ ဝရန်တာမှာ ထွက်ရပ်ရင်း စီးကရက်တွေ သောက်၊ မျိုသိပ်ပုပင်ခွဲခြင်းတို့က ဆောင်း သတိရလာသည်နှင့် ပြေပေါက်ကွဲကာ ဘာတွေပြောခဲ့မိသလဲ။

လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ လူ့မိုက်ဟု ထင်ကြလိမ့် မည်မဟုတ်ပါ။

သူ့ဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဆိုတာ မသိပေမယ့် ငါပြောဆိုခဲ့ မိတာ လွန်သွားသလားဆိုတာတော့ တွေးမိနေသည်သာ။

ထို့ပြင် ဆောင်းဘက်က တစ်ခုခု ဆက်သွယ်လာလိမ့်မည်ဟု သည်း တွက်ထားခဲ့သည်။

ညက ဒီမှာ တစ်ညလုံးနေခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ဆောင်း ဘယ် လိုပြောလည်အောင် တင်ပြခဲ့ပါသနည်း။

ကိုယ့်ဘက်က သန့်စင်ခဲ့သော်လည်း အပြစ်မကင်းသလိုလို

ပိုးမိုး

စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသလိုလို့။

ကိုယ်က ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်ရမှာစိုးခဲ့တာပဲ။

ခုလိုထွက်သွားတော့ ပြီးတာပဲမဟုတ်လား။

ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ကျန်နေခဲ့တာလဲ။

ကိုယ့်ကြောင့် ဖြစ်သွားခဲ့သည့်ဒဏ်ရာနှင့် တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားတာကို စိတ်မကောင်းတာလား။

တစ်ခုခု တုံ့ပြန်လာမှာကို ရင်မောနေတာလား။

တွေ့ကြည့်တော့ ဒါတွေမဟုတ်တာ သေချာနေသည်။

ဆောင်း ဟိုဘက်မှာ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်နေရပြီလဲဆိုသည့်

နစ်နာမှုအတွက် သူ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေခြင်းသာ။

ဒီအဖြစ်ဟာ ဆောရီးပြောလိုက်ရုံနဲ့ ပြီးသွားတာမျိုးမဟုတ်။

တောင်းပန်လို့လည်း ကျေအေးလို့ရသည့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါ။

အရှက်ဂုဏ်သိက္ခာ ဆွေမျိုးစုအသိုင်းအဝိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်

ချိ၍ ချင့်ချိန်ဆုံးဖြတ်ရတာမျိုး။

သူ စီးကရက်ထိုင်သောက်ရင်း ဖတ်လက်စ ဝီရင်ထုံးစာအုပ်

ကြီးကို ဖွင့်လျက်သားနှင့် ဆက်မဖတ်ဖြစ်တော့ဘဲ ငေးငိုင်နေမိသည်။

စီးကရက်ကို ခွက်ထဲမှာ ထိုးချေပစ်ကာ စားပွဲရှေ့မှအထွတ်

ဖုန်းသံ မြည်လာ၏။

သူ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“မြို့နယ်တရားသူကြီး ဦးစည်းရုံးညီထင်ပါရဲ့”

သူ့နားမှာကပ်လိုက်ရုံသာ ရှိသေးသည်။

အသံတောင်မပေးရသေးဘဲ ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံက ခန်းခနဲနှင့် မိန်းမသံ။

ဘာမှန်းမသိသော်လည်း သူ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ ဖြေ

ဖို့မိုး ◊ ကပေ

အိပ်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

“ကျွန်မက ဆောင်းကမ္ဘာလားရဲ့မိခင် ဒေါ်မေမိုးစံ”

“ဟင်”

ဒါကိုတွေးနေဆဲ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် သူ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ
တင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်တွင် တစ်ဘက်က ဘယ်လိုအတွေးရောက်
သည် မသိ။

“လန့်သွားသလား ဦးစည်းရုံးညီ၊ တကယ်ဆို ရှင် အခန်း
ဆင်းပြီး တိတ်တိတ်လေး ဘေးထွက်မနေသင့်ပါဘူး။ ဆောင်းနဲ့ရှင်
အပြစ်ခံတယ်ဆိုတာ ရှင်ထင်သလို အလွယ်တကူ ပျောက်ပျက်သွားမှာ
တော်ဘူးနော်၊ ဒါ ရှင်က ပိုနားလည်မှာပါ”

စည်း အံ့ကို တင်းခနဲကြိတ်လိုက်မိသည်။

ဖုန်းကိုင်သည့်လက်က ပိုမိုတင်းကျပ်သွားကာ ကိုယ်က
တင်ခနဲတောင့်မတ်သွား၏။

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆောင်းက ဘာပြောသလဲ၊ သူ
တော့ကို ဘာမှပြောမသွားခဲ့ဘူး။ သူနဲ့ကျွန်တော် စကားပြောချင်

“အမိန့်ဆန်လှချေလား ဦးစည်းရုံးညီ၊ ဒါ ရှင်ဆုံးဖြတ်ပေး
သည့် တရားခွင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ နားလည်ဖို့လိုလိမ့်မယ်၊
တင်းက မိန်းကလေး။ ရှင်ဆီမှာ ဘာစကားတွေ ပြောရဦးမှာလဲ၊
မတို့ကိုကော ဘာတွေပြန်ပြောမှာလဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဒီ
ကိစ္စကို ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ချ လျှောက်ပြောရဲမယ်လို့ ရှင်က ထင်နေ
တာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ကိစ္စဆိုတဲ့ အဲဒီပြဿနာကို
ဖိုးဖိုး

စာပေ

ကျွန်တော်ရှင်းပြချင်တယ်၊ သူနဲ့ ကျွန်တော်က ချစ်သူတွေမဟုတ်ဘူး။
ချိန်းတွေ့တာလည်းမဟုတ်ဘူး။ လမ်းပေါ်မှာ ရန်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ပြီး
ဒဏ်ရာရလာလို့ ကျွန်တော့်အိမ်ပါလာတာ”

“ဒါဆို . . . ရှင် . . . သူ့အိမ်ကိုပဲ ပြန်ပို့ပေးသင့်တာပေါ့
သူ ဆွံ့အသွားသည်။

အိမ်ကို ချက်ချင်းပြန်ပို့ဖို့မပြောနဲ့ ခိုက်ရန်ဖြစ်ထားသည့်
ဒဏ်ရာနှင့် ဆေးခန်းကိုတောင် မသွားရဲသောကြောင့် ကိုယ့်အိမ်
ခေါ်သွားခဲ့ရတာတွေ ထိရုံရုံသက်သက်မို့ တော်ရုံတန်ရုံ ဆေးသည့်
ပတ်ဝန်းစည်း လုပ်လိုက်ရုံနှင့် ပြီးမည်ထင်ခဲ့သော်လည်း သွေး ထွက်သွေး
မထင်တာတွေဖြစ်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းတွေကော။

သူ့မှာ ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိသည်။

သို့သော် သူရှင်းပြလေ၊ ဆောင်း ရှင်းရလေ ဖြစ်တော့
မည်။

ရှင်းဖို့ကြိုးစားခြင်းက ရှောင်ဖို့ကြိုးစားသလို ဖြစ်သွားသည့်
သူသာ အလကားယောက်ျား ဖြစ်တော့မည်က သေချာနေ၏။

“အခု . . . အနားမှာဆောင်းရှိနေရင် ကျွန်တော် သူနဲ့ စကား
ပြောချင်ပါတယ်”

“ဆောင်းကို ရှင်က ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြောချင်တာလည်း
ပြောလိုက်ပြီးပြီမဟုတ်လား။ ရှင် ဆောင်းကို ဘယ်လိုစည်းရုံး ခြင်း
ခြောက်လိုက်သလဲဆိုတာ ကျွန်မတို့ကပဲ ပြန်မေးရမှာ”

“ဗျာ . . . ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောတယ်”

စည်း ဒေါသထွက်ကာ စားပွဲကိုပါ ထုပစ်လိုက်မိသည်။

လူကိုစော်ကားတာထက် သိက္ခာမာနကို ထိပါးတာတော့
သူ သည်းမခံနိုင်။

“ဒီမှာ ဒေါ်မေမိုးစံ၊ ကျွန်တော့်ဘက်က မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို ယုတ်ယုတ်မာမာ စော်ကားခဲ့တာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒီအတွက်
ခြိမ်းခြောက်ဖို့ စည်းရုံးဖို့ ဘာမှမလိုဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအခြေအနေဟာ
ကျွန်တော့်ဘက်က ကျေနပ်အောင် လိုက်လျောပေးဖို့ တာဝန်ရှိတာ
အမှန်ပဲ။ ဆောင်းကို ဖုန်းခဏပေးလိုက်ပါ။”

“ဆောင်းမရှိဘူး။ သူ ရှင်နဲ့လည်း ဘာမှပြောမှာမဟုတ်
ဘူး။ ရှင့်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ဒယ်ဒီနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်ကြလို့ ဒီ
နောက် အစောကြီးပဲ အိမ်ကထထွက်သွားတယ်။”

“ဟင်”

ဒါဟာ ဘယ်လိုမှမထင်မှတ်ခဲ့သော ထောင့်တစ်နေရာက
ထွက်ပေါ်လာသည့် လက်နက်ပုန်းတစ်ခုလား။

စည်းရင်ထဲမှာ အတင်းထည့်လှိုထုပ်ပိုးနေခဲ့ရသော တာဝန်
ဝတ္တရားတွေ မျိုသိပ်နေရသည့် ဒေါသမာနတွေ ဘယ်ဆီဘယ်လို
လွင့်ပြယ်ကုန်မှန်း မသိတော့။

ဆောင်း ဤသို့လုပ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့သောကြောင့် အံ့အား
သင့်ကာ အခြေအနေကို တွက်ဆလိုက်ရင်း ရင်ထဲမှာပူသွားသည်။

သူ့ကိုပတ်သက်ရင်းနှီးဖို့ ဆောင်း အမျိုးမျိုးကြိုးစားခဲ့သည်။

သူ့ဘက်က ဥပေက္ခာတရားကို အပြုံးမပျက်ဘဲ ဇွတ်
တရွတ် ရှေ့ထိုးခဲ့တာဖြစ်၏။

ခုလို အခြေအနေတွေ အများကြီးဖြစ်လာမှ မိဘကိုတောင်
အတိုက်အခံပြုကာ အိမ်ကဆင်းသွားခဲ့သည်။

သူ့အပေါ် ကလေးဆန်ဆန် ဇွတ်ရော ဇွတ်ပြောခဲ့သမျှအပေါ်
အထင်မြင်သေးခဲ့သော စိတ်တို့က ခဏလေးအတွင်းမှာ ပျောက်ကွယ်
ကုန်၏။

ဖိုဖို ၊ စာပေ

ဆောင်းရင်ထဲက မာနကလေးကို ပထမဆုံး အထင်ကြီး
သွားမိသလို စိုးရိမ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ ဦးစည်းပုံနဲ့”

“ပြောပါ . . . ဒေါ်မေမိုးစံ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှင့်ကြောင့် အထပ်ထပ်အခါခါ
နစ်နာပျက်စီးရတာမျိုး ဖြစ်တဲ့အထိ ရှင် တာဝန်မပဲ့ပါနဲ့၊ ဆောင်းကို
ကူရှာပေးပါ။ ရှင့်တာဝန်ကို ရှင်ယူပါ”

“ဖြစ်သင့်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်သွားမှာပါ။ ကာယကံရှင်တွေရဲ့ ဆန္ဒကို
အမိန့်ပေးလို့ မရဘူး ဒေါ်မေမိုးစံ၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားလည်း နားလည်မ
ဖြစ်ပယ်”

သူ မုန်းချပစ်လိုက်သည်။

ဆောင်း ဘယ်ကိုသွားဖို့ ထွက်သွားခဲ့တာလဲ။

အခန်း (၂၅)

ဒေါသက ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ဒီပိန်းမရှေ့မှာဆို
ပျောက်ကွယ်သွားသည်ချည်းသာ။

ခုတော့ ဒီမျက်နှာ၏ ဖြေရာမဲ့ခြင်းက စုပြုပေါက်ကွဲသွား
သည်။

“မင်း”

ပခုံးသားလေးတွေကို တင်းခနဲဆုပ်ပစ်ကာ စိတ်ရှိလက်ရှိ
ဆာင့်တွန်းပစ်လိုက်မိသည်။

“တောက်... ငါမပြောချင်လို့ကြည့်နေတာကြာပြီ စံ၊ မင်းကို
ငါ အလိုလိုက်ခဲ့ ချစ်ခဲ့သမျှက ငါ့ထက် အသက်ငယ်လို့၊ မင်းလှလို့၊
မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဟာ ငယ်ရွယ်သူလေးဖြစ်ပြီး ငါ့ အပေါ်သစ္စာရှိတာ။

ဖိုးဖိုး ။ စာပေ

စောင့်စည်းတာအားလုံးကို ငါ အထင်ကြီးခဲ့လို့၊ ဘယ်နေ့
ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ငါလိုချင်တာ ငါ့ကိုချစ်ဖို့တစ်ခုပဲ”

“အခု စံက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

မေမိုးစံသည် မျက်ရည်တစ်စက်မှ မကျ။

နည်းနည်းလေးမှ ကြေကွဲဟန်မပြဘဲ ဆိုဖာပေါ်ကနေ ကံ့
ထ၍ ပြန်အော်သည်။

ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်က ဆိုဖာပေါ်ကျတာမှန်သော်
လည်း ရင်ထဲမှာအောင့်သွားကာ ခေါင်းတွေပူးသွားသည်။

ထရပ်လိုက်တော့ ခပ်ယိုင်ယိုင်။

သို့သော် မေမိုးစံက ကျားနာမလေးလို မာန်တင်းနေဆဲ။

“ကိုကိုကို စံ အပြတ်ပြောပြီးသား၊ စုံဖာသာ စီးပွားရှာ
မယ်လို့၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုကိုနဲ့စုံ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ကော
စုံရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ပါ ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တာပေါ့ကွ၊ မင်း ဥပဒေနဲ့ မကင်းတာတွေလုပ်နေတာ
ပေါင်းတဲ့လူတွေက ငါ လုံးဝနှလုံးနာလို့ လမ်းခွဲထားခဲ့တဲ့ အနပ်စုတ်
ဂုတ်စုတ်ကောင်တွေ”

“ဘာကောင်တွေဖြစ်ဖြစ် စံက ငွေစိုက်တာ၊ သူတို့ကို ငွေနဲ့
ပဲခိုင်းတာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ကိုကိုလည်း လူကောင်း
မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုလမ်းကြောင်းမျိုး စံနားလည်ဖို့ စံလုပ်တာ၊ အဲဒါ
ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့လဲ”

“မင်း... ပျက်စီးသွားနိုင်တယ်၊ ထောင်ထဲလည်းရောက်
သွားနိုင်တယ်၊ ဦးဆောင်တဲ့မင်းမှာ ဘာအတွေ့အကြုံတွေရှိသလဲ
ဟိုကောင် ကလိန်ကကျစ်တွေမှာ ဘာအရည်အချင်းတွေရှိသလဲ
နောက်ဆို ငွေကော လူပါ ဆိုးမှာပဲ”

ဖိုးဖိုး ◊ စာပေ

“ဆုံးဆုံး... ဆုံးပစေ၊ ရင်းနှီးပြီးစီးပွားရှာတာ၊ အရှုံးနဲ့ အမြတ် ဒီနှစ်ခုပဲ၊ စံပိုင်တဲ့ငွေနဲ့ စံရင်းနှီးတာ၊ ထောင်ကျသွားလဲ ခင်ခင်ရမှာ၊ ငွေများများကို ချက်ချင်းလိုချင်ရင် ဒီနည်းနဲ့ပဲရှာလို့ရမှာ၊ ငွေလိုချင်တယ်”

“တောက်”

ဦးမိုးဆောင်း ဒေါသနှင့် ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီးမှ ကယ်ရှိန်သတ်၏။

စံက မျက်နှာလေးမော့ကာ ရန်စောင်ကြည့်နှင့် ကြည့်နေ သည်။

“မင်း... ကိုကိုကို နားလည်ဖို့ကောင်းတယ် စံ၊ ဒီရက်ပိုင်း ကိုကိုကို သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်တွေ တအားရှုပ်နေရတယ်၊ ငါ့ငယ်ချင်းအိမ်မှာသွားနေပြီး အဖေကို လုံးဝအတွေ့မခံဘူး၊ သူ သောက်သွားတဲ့ညက ကိစ္စကို သိတဲ့မိတ်ဆွေတချို့က ကလေးတွေကို ခြိမ်းမခေါ်ဘူးလား၊ ဘယ်သူနဲ့လဲနဲ့ လက်တို့မေးလာကြပြီ၊ သူတို့က သမီး ခိုးရာလိုက်ပြေးတယ်ထင်ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးနေကြတာ ဆိုတော့ ဒေါသဖြစ်လို့မရ၊ စိတ်ဆိုးလို့မရနဲ့ ကိုကို ဘယ်လိုခံစားနေ သလဲ မင်းမသိဘူး”

ဦးမိုးဆောင်းလေသံသည် ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားကာ စိတ် သူ့ချလိုက်သလို ဆိုဖာပေါ်မှာ နွမ်းလျှော့ ထိုင်ချလိုက်၏။

“သမီး... မိုးမလင်းခင် ပြန်လာတာကော၊ ဒီက ပြန်ထွက် သွားတာပါ၊ ဘယ်သူမှ သိလိုက်ကြပုံမပေါ်ဘူး၊ ဒီသမီးမိုက်ကြောင့် ကြားထဲက ဟိုတရားခံကောင် ကောင်းစားနေတာ၊ ဒီဘက်ပြန်ကြည့် တော့လည်း မင်းက ထောင်နှုတ်မိမ့်ပေါ် ကာကလေးကပ်ဖို့ကြိုးစား တော့မယ်”

မိုးမိုး ◉ စာပေ

“အဲဒီလောက်ထိ လျှော့တွက်နဲ့ကိုကို၊ ဒီလုပ်ငန်းတွေကိုကိုတစ်ယောက်ပဲ တတ်သိနားလည်တာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဘာဖြစ်သွားသွား ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ စံပြောပြီးသား၊ ကိုကိုသိသေးနာရှာသွားတာနဲ့ပဲ စုံကို လှည့်မဲတာဟော့ စံရင်နာတယ်”

“မဟုတ်ဘူး စံ၊ ကိုကို မင်းအတွက် ကရုဏာဒေါသတွေ သွားမိတာ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုဒရိုင်ဘာကို မင်း ငွေနဲ့ပေါက်ပြီး သုံးထားတယ်၊ ဒီကောင်လေးက သိပ်ကို ရိုးအေးတဲ့ကောင်လေး တောင်မှ ရန်ကုန်ကို သွားတဲ့ပြန်တဲ့ကိစ္စလောက်မှာပဲ သူ့ကိုခိုင်းတာ ကျန်တဲ့အလုပ်ကိစ္စ သူ့ကို ဘာမှမခိုင်းခဲ့ဘူး၊ အခု မင်း သူ့ကို အသုံးချပြီး ကျော်လွှားနေတယ်၊ ဒါတွေ ဆက်လုပ်ရင် ရဲတိုင်မယ်၊ ဘာညာဖြစ်လာတော့ မင်း နှုတ်ပိတ်ပစ်တယ်”

စုံတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွား၏။

မီးတောက်မတတ်မျက်လုံးများနှင့် ဦးမိုးဆောင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးမိုးဆောင်းက ဂရုမစိုက်စွာ ဆက်ပြောနေ၏။

“မောင်ဦးကိုကျတော့ နယ်စပ်မှာခိုင်းထားပြီး သူ့မယားသေတဲ့ ကိစ္စကို ဖုံးဖိထားတယ်၊ ဒီကောင်သိသွားရင် ဘာတွေဖြစ်လာမယ် မင်းသိလား၊ သူတို့မိသားစုလေးက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိချစ်ကြတာ၊ ဟိုမှာ လူမမာ ဘွားအေနဲ့ လူမမယ်ကလေးလေး ကုန်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်လောက် စိတ်မချမ်းသာစရာကောင်းသလဲ၊ သူတို့တွေကို မင်း ဘယ်လောက်ထိ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားလို့ရမှာလဲ၊ ခုခဲအခွားကြီးက သူ့ချွေးမ တိုက်ပေါ်ကလိမ့်ကျတာ သွေးရိုးသားနဲ့ မဟုတ်ဘူးလို့ အစပေါ်ပြီး တိုင်ချက်ဖွင့်ထားပြီးပြီ၊ ဒါတွေကို ကိုကို ခေါင်းရှုပ်နေတာ၊ မင်း ဘာမှမသိဘူးမဟုတ်လား၊ ကိုကို မသိနိုင်ဘူး”

ပိုမို... ၀ တပေ

ညီထင်ပြီး မင်း ကြိတ်ဖြေရှင်းနေခဲ့တယ်။ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် မင်းကို ညီနိုက်တာနဲ့ ကိုကိုပါ ပါလာမှာပဲ။ ဘေးထွက်နေလို့ရမယ်မှတ်နေ သလား။”

ဦးမိုးဆောင်းက မေမိုးစံကို စူးစိုက်ကြည့်၍ . . .

“ဒါတင်မကသေးဘူး၊ မင်း စည်းရုံးညီကို သမီးနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ တစ်ဘက်လှည့်နဲ့ ဘယ်လောက်ကြိုးစားနေသလဲဆိုတာကိုပါ ကိုကို ညီတယ်”

“စေတနာကို မစော်ကားနဲ့ကိုကို၊ အဲဒါက သမီးကြောင့် နေထိုင်သိက္ခာကျ အရှက်ရမှာစိုးလို့ စံကြိုးစားပေးတာ၊ မဆိုင်သလို နေလိုက်ရင် မိထွေးပီသလိုက်တာလို့ ပြောမယ်၊ ဝင်ပါပြန်တော့ စော် ကားသေးတယ်၊ စုံကိစ္စ စုံပြဿနာအားလုံး ကိုကို ဘာမှမစုံစမ်းနဲ့”

ဦးမိုးဆောင်းက နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ တစ်ဘက်လှည့်သွားသည်။
သမီးဆောင်းနဲ့ပတ်သက်တိုင်း စံဘယ်လိုမြင်တယ်၊ ဘယ်လို

သဘောထားပြီး ကြည့်တဲ့မျက်လုံးကအစ သူ့ အကဲမခတ်မိဘဲနေ သလား။

ဒါဟာ အရွယ်လေးတွေ မတိမ်းမယိမ်းဘဲမို့ တုပြိုင်လိုတဲ့ မိတ်လေးတွေပဲဟု တွေးကာ သူမသိသလိုနေခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် ကိုယ့်သမီးကိုယ်တိုင်က “ဘူး” ကွယ်နေခဲ့တာ စိတ်ယောက်ျားလေးဘက်က ဝင်တွန်းတော့ ဘယ်လိုပုံစံတွေဖြစ်သွား သလဲ။

စည်းရုံးညီဆိုတာကလည်း ဘာမှမသိနားမလည်သည့် ခပ် ချောကောင်လေးတစ်ယောက် မဟုတ်။

ဒါကိုပဲ စံ အသုံးချဖို့ကြံစည်တာက ကျောချမ်းဖွယ်ဖြစ်သည်။ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်လာသော အခက်အခဲ ပြဿနာများ

ဖိုးမိုး ◊ စာပေ

ကလည်း ချည်ခင်ထွေးကြီးလို ချိတ်ဆက်ရစ်ပတ်နေသည်မို့ ဘာ
ဘယ်လို ရှင်းပစ်ရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

• သမီးကတစ်မျိုး မိန်းမကတစ်မျိုး။

သူ့မှာ အဖေတစ်ယောက်မို့ သမီးဘက်ကပါရမလို
ဘက်က တွန်းရမလို။

နှစ်ယောက်စလုံး၏ ပြဿနာက ပြတ်တောက်သွားလို့တော့
မကောင်း။ ဆက်သွားလျှင်လည်း စံ ဆင်ထားသည့်လှည့်ကွက်
နှင့် ပိုမိုတိုးပွားလာနိုင်သည့် အကြောင်းတရားတွေ အများကြီး
သည်။

ဦးမိုးဆောင်း အမြဲတမ်းသွေးအေးခဲ့သမျှ ခုချိန်မှာ ဦးဆောင်
တစ်ခုလုံး မီးကင်ခံနေသလို ကြွတ်ရွှေနေပြီလားမသိ။

အခန်း (၂၆)

မိုးတွေသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသဖြင့် ကားကို အနှေးဆုံး
ဆွဲချ၍ မောင်းနေရသည်။

ထိုစဉ် စည်း မျက်လုံးတွေက လမ်းဘေးမှန်ဆိုင်လေး
ဆိုင်ဆီသို့ အမှတ်တမဲ့ ရောက်သွားခဲ့၏။

“ဟင်... ဆောင်း”

ခြေသလုံးလောက် စကက်အပြာကွက်ကလေးနှင့် ကော်လံ
ထပ်မှာ လက်ရှည်လက်စည်း တွန့်ရှုံ့လေးများပါသော အင်္ကျီ
ပြောရောင်လေးကို ဝတ်ထား၏။

အင်္ကျီခါးပွပွလေးကို စကတ်ထဲထည့်ဝတ်ထားသဖြင့် စကတ်
ပတ်ထားသော ခါးပတ်သေးသေးလေးကို မြင်နေရသည်။

ခါးပတ်အောက်မှာ တွဲလွဲဆွဲချိတ်ထားသည့် ငွေရောင်ကြေး
ကလေးများမှ တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင်
နေရ၏။

အပြာရောင်ဒေါက်မြင့်လှလှလေးက ခြေသလုံးနားထိ
သိုင်းလေးတွေတက်နေကာ ဖြူဝင်းလှပသော သူမပုံစံလေးက ဘိတ်
နုနုငယ်ငယ် ကောင်းမလေးတစ်ယောက်အသွင်မျိုး ဖြစ်၏။

သို့သော် အပြာရောင်ဆလင်းဘတ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ
ပိုက်၍ ဆိုင်၏အမိုးရိပ်စွန်းလေးမှာ ရပ်နေပုံက ချမ်းလည်းချမ်း
ပုံပေါ်သည်။

သူမပတ်ဝန်းကျင်နားမှာ မိုးခိုနေကြသူတွေမှာလည်း
ရှည်ကြီးတွေ ဖြန့်ဝဲချကာ ခေတ်ဆန်ဆန်လေးဝတ်ထားသည့်
ကိုပဲ မသိမသာ တစ်မျိုး ခပ်ပြောင်ပြောင်ကြည့်သူက ကြည့်

ဆောင်းက ရောက်သည့်အရပ်မှာ ပေါ်လွင်သည့်
ကလေးပါ။

စည်း ကားကို လွတ်သည့်နေရာထိဆွဲချ၍ ရပ်ပစ်သော်
သည်။

ခုချိန်မှာ လူတွေရှေ့ဘာညာဆိုသည့် အသံတွေကို သူ့ဆီ
ထည့်ချိန်မရ။

ကားပေါ်မှာ အမြဲတမ်းပါတတ်သော ထီးကို ဖွင့်ဆောင်
ကာ ဆောင်းရှိရာ လျှောက်သွားမိ၏။

ဆောင်းက လက်ကလေးပိုက် မျက်လွှာချကာ တစ်ခု
တွေးတောနေသလိုလေးရှိရာမှ သူ့အနားရောက်တော့ မျက်လွှာ
ပင့်ကြည့်၏။

“ဟင်”

ပျက်ဝန်းလေးကော နှုတ်ခမ်းလေးပါ အလုပ်ရှုပ်သွားစဉ်
သူမလက်ကလေးကို ဆွဲ၍...

“လာ... သွားမယ်”

ဟုပြောကာ ကားဆီ တောက်လျှောက်ခေါ်ချလာခဲ့သည်။

တစ်ဘက်မှာ ဆောင်းကို ဝင်ထိုင်စေပြီးမှ သူ ကားထဲ
မောင်းထွက်ခဲ့၏။

ဆောင်းသည် သူ့မျက်နှာကိုသာ အံ့သြစိတ်မပြဘဲ လိုက်ကြည့်
မောနေခဲ့၏။ သူကလည်း ဘာမှမပြောဘဲ ကားကို အိမ်ထိ
ဆင်းလာခဲ့သည်။

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်တော့မှ ...

“ဆင်းလေ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုစည်းရုံးညီ၊ ဆောင်း...”

“ပြောစရာရှိလို့ကွာ၊ ဆင်းဆိုဆင်းစမ်းပါ”

မိုးက ဆူညံ့ဇွာမသည်းတော့ပေမယ့် စဲတော့မစဲသေးပါ။

ဆောင်းသည် ဟိုတုန်းကပုံစံလေးလို မဟုတ်တော့ဘဲ ခပ်
ညီတည် ငြိမ်ငြိမ်လေးပါလာ၍ သူကထိုင်ဆိုထိုင် ဒီမှာကြည့်ဆို
မော့လာ၏။

“မင်း ဘယ်လျှောက်သွားနေလဲ”

ဆောင်းကို ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ခိုင်းပြီး အခန်းထဲဝင် အဝတ်
ကလဲပြီးမှ ဆောင်းရှေ့မှာ ပြန်လာထိုင်၍မေးသည်။

“ဟေ့... ဖြေလေ”

“ဘယ်မှမသွားပါဘူး၊ ပြို့ပေါ်မှာပဲနေတာ”

“မင်း အိမ်ကထွက်သွားတယ်ဆို၊ အခု အိမ်ပြန်ရောက်နေ
တာ”

ဆောင်းက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေပြီး ခေါင်းယမ်းခြင်းနှင့် အတူ မျက်နှာလွှဲပစ်၏။ စည်းမြင်နေရသည့် ဆောင်း၏ လက်ချောင်း သွယ်သွယ်လေးများမှ စိမ်းမြည့်လွင်နေသော မွှေးညှင်းနုနုလေးများကို ငေးခနဲကြည့်မိသည်။

ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတိုင်းမှာ ဆံဖျားကနေ ခြေဖျားထိ စိန်တစ်မျိုးကို ဒီဇိုင်းအမျိုးမျိုးနှင့် စီဝတ်တတ်သော...

ထင်ရာလုပ်တတ်၍ ခေါင်းမာတတ်သော...

ထိုမိန်းကလေးသည် ကလေးဆန်၍ ချစ်စရာကောင်းသည့် ရုပ်ဆင်းရူပကာလည်း ရှိနေပြန်သည်။

ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ပြုံးလိုက်မိဆဲ ဆောင်းက မျက်လွှာပင့်အကြည့်နှင့် ဆုံဆည်းကာ ...

“ရှင်... ဘာပြောမလို့လဲ”

ဆောင်းက ပြောစရာမရှိလျှင် ပြန်မည်ဆိုသည့်လေသံနှင့် ပြောလာ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် မျိုးလွင်က သူတို့အတွက် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်တွေ လာပို့ပေး၏။

“မင်း ချမ်းနေတယ်မဟုတ်လား၊ သောက်လိုက်ဦး”

“ဘယ်မှာဝယ်သောက်သောက် ရပါတယ်၊ ကိုစည်းရုံးညီ ပြောစရာရှိလို့ခေါ်လာတယ်ဆို၊ ပြောလေ”

“ပြောမယ်၊ ဒါ အရင်သောက်လိုက်ဦး၊ ပြီးရင် မင်းဆွဲ ခါးထိထားတဲ့အင်္ကျီကို ပြန်ပေးမယ်”

ဆောင်းက လက်ဖက်ရည်ကိုယူ၍ တစ်ငုံသောက်ပြီး ပြန်ဆွဲထားလိုက်၏။

“အဲဒါ ပြန်ပေးဖို့ခေါ်တာလား”

စိုးပိုး ၊ စာပေ

“မဟုတ်သေးဘူး၊ မင်းရဲ့အမေ၊ အဲ... မိထွေးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး ငါ့ဆီကို ဖုန်းဆက်တာပြောမလို့”

“ဒါဆို မပြောနဲ့တော့ သူနဲ့ဆောင်း ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သူ့တာပြောပြော ဆောင်းနဲ့ပတ်သက်တာဆိုရင် ရှင့်ခေါင်းထဲ မထည့်မိနဲ့”

“မထည့်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူက ကိုယ့်ကိုစော်ကားတာ”

ကိုယ်ဟု လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိသည်ကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ဖို့ သူ မကြိုးစားတော့ဘဲ . . .

“တကယ်ဆို... မင်း... ကိုယ့်ဆီ လူဖြစ်ဖြစ် နန်းဖြစ်ဖြစ် ဆက်သွယ်သင့်တယ်”

“မလိုတော့ဘူးလေ၊ ခုလိုနေတာ ရှင်ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာတယ်မဟုတ်လား၊ ဘာမှမှမဆိုင်ခဲ့ဘဲ”

စည်းက ဆောင်းမျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်းစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ကိုယ့်ဘက်က ယောက်ျားလေးပဲဆိုပြီး နေလိုက်လို့ရပေမယ့် ယောက်ျားလည်း ယောက်ျားအတိုင်းအတာ ထိခိုက်နစ်နာရတာတွေ မရှိတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးက ပိုနစ်နာမှာ၊ မင်းလုပ်သွားတာက မင်းကိုယ်မင်းတော့ သူ့ရဲ့ကြီးလို့ထင်ရင်ထင်နေမှာပေါ့၊ ကိုယ့်မှာ ရှင်းလို့မရအောင်ဖြစ်နေတာ၊ မင်းမိထွေးဆီက ဖုန်းဆက်တိုင်းပဲ”

ဆောင်း မသိမသာလေး အံကြိတ်၍ သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်မိ၏။

မမခံဆီက ဖုန်းတွေလာတိုင်း သူ မျက်နှာပူနေရ၍ ကိုယ့်ကို ခိုက်ရှာနေတာပဲဟု သိရတော့ ရှိခဲ့ပြီးသည့် အနာသေးသေးလေးက ပို၍ နာကျင်လာ၏။

စိုးပိုး © စာပေ

“ရှင်သိက္ခာတွေ စုတ်ပြတ်မသွားအောင် ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ပဲ ရှင်းပေါ့ ကိုစည်းရုံးညီ၊ ရှင်နဲ့ဆောင်း ဘာမှမှမဆိုင်တာ၊ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်းပဲရှိစေတာ၊ ဘယ်သူသိဖို့မှ မလိုဘူး၊ ဆောင်းဘက်က ရှင်းတယ်၊ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရင် ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အိမ်မှာ မနေတာက ဒယ်ဒီနဲ့ ပဋိပက္ခမဖြစ်ချင်လို့”

စည်း မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

ဆောင်းသည် သူ့ကိုပတ်သက်ဖို့ အတင်းကောရော ကြိုးစား ခဲ့ဖူးသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟုပင် ထင်စရာမရှိ။

ဤသို့ဖြစ်အောင် တမင်တကာများ မန်ဆင်းနေလေသလား၊ ဆောင်းက သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ခင်ရဲရဲပြန်မော့ကြည့်ကာ...

“ရှင်က ဆောင်းကို အထင်သေးနေတယ်ထင်တယ်၊ မှန်ပီ တယ်၊ ဒါဟာ ဆောင်းရဲ့ မျိုသိပ်ဟန်မဆောင်တတ်တဲ့ စိတ်ခါတ်ကြောင့် ရှင် အထင်သေးစရာဖြစ်ခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်မှတ်ထားပါ ကိုစည်း ရုံးညီ၊ ရှင်တောင်မှ သိက္ခာတွေ မာနတွေနဲ့ ဘဝကိုကာကွယ်တတ်ခဲ့ တာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ရှင်ထက် အများကြီး ပိုတယ်ဆိုတာ ယုံလိုက်စမ်းပါ၊ ဆောင်းက ယောက်ျားတိုင်းကို အထင်မကြီးတတ်ဘူး ဆောင်းကို အထင်သေးနေတဲ့ ယောက်ျားကိုလည်း ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ဖို့စိတ်မကူးဘူး”

“ဒါဆိုရင် မင်းက ကိုယ့်ကို ဣန္ဒြေအပျက်ခံပြီး ပျော်လို့ ကစားခဲ့တာပေါ့”

ဆောင်း စူးခနဲကြည့်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းလေးစေ့၍ မျက်နှာလွှဲ ပစ်သည်။

“အထင်မသေးစေချင်ရင် အထင်ကြီးအောင်နေပြဖို့ လိုမယ် ဆိုတာတော့ မင်း မေ့သွားတာထင်တယ် ပွင့်လင်းမှုဆိုတာ နေရာတကာ

ပိုးမိုး ◊ ဘပေ

မနုဿိသင့်ဘူး၊ တကယ် ထိန်းသိမ်းဖို့လိုအပ်တဲ့နေရာ မျိုသိပ်ဟန်ဆောင်
သင့်တဲ့ နေရာတွေမှာ ပွင့်လင်းမှုက အန္တရာယ်ပဲ၊ ကိုယ်မေးမယ်၊
အခု... မင်း... ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

“ပြန်မယ်”

ဆောင်း ဖျတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့... နေဦး”

စည်းလည်းထရပ်ကာ ဆောင်းဘေးနားကို ချက်ချင်းရောက်
သွား၏။

ဆောင်း၏ပခုံးစောင်းလေးနှင့် သူ့ရင်ဘတ်တို့ မထိမထိ
လေး ဖြစ်သွားသည်အထိ အနားကပ်ရပ်ကာ သူ အထင်မကြီးနိုင်
သည့် မိတ်ကပ်ပြေပြေလေးလိမ်းထားသော မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်
ကြည့်လိုက်၏။

စိတ်တို့သည် ရက်များစွာမကြာသေးပါဘဲ အဘယ့်ကြောင့်
ပြန်ဆန်စွာ ပြောင်းလဲခဲ့ပါသနည်း။

“ဆောင်း... မင်း အထင်ကြီးတဲ့ယောက်ျားထဲမှာ ကိုယ်
သေလား”

သူ တိုးတိုးမေးတော့ မာထန်ထန်လေးကြည့်နေသည့်
ဆောင်းမျက်ဝန်းလေးတွေ ကခြားကိုရွှေ့သွား၏။

နှုတ်ခမ်းသားလေးအစုံက တင်းကျပ်စေ့ပိတ်ထားရာမှ အနည်း
နည်း ပြေကျသွားခဲ့သည်။

“တောင်း... ဖြေလေ”

မဖြေဘဲ ဆောင်းက မျက်နှာကိုငုံ့ချပစ်ကာ...

“ဆောင်း ပြန်တော့မယ်”

ရှောင်ထွက်သွားဖို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သော်လည်း စည်း

ဖိုးမိုး ◊ စာပေ

က ဆောင်းလက်ဖျားလေးကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်ပြီး . . .

“မင်း. . . လိုက်တုန်းက အမောတကောလိုက်ခဲ့ပြီး ကိုယ်
နောက်ပြန်လှည့်တော့မှ ဆုတ်ပေးဖို့မကြိုးစားနဲ့လေ၊ ကိုယ်က မင်းကို
အထင်ကြီးပါတယ်၊ မှားယွင်းစွာ အထင်သေးခဲ့မိတာကိုလည်း ဝန်ခံ
တယ်၊ ခု မသေးတော့ဘူးဆိုရင် ကျေနပ်လား။”

ဆောင်းမျက်နှာလေး မော့မလာဘဲ ငြိမ်သက်နေ၏။

သူက ဆောင်းလက်ဖဝါးလေးကို ခပ်တင်းတင်း ဖျစ်ပစ်
လိုက်၍ . . .

“လောလောဆယ် မင်းနဲ့ကိုယ် စေ့စပ်ထားရအောင်၊ ပြဿ
နာရှိလို့ ချက်ချင်းလက်ထပ်ပစ်လိုက်ရတာ မကောင်းဘူး၊ မင်းအတွက်
ကိုယ်စဉ်းစားတာပါ၊ မင်းနဲ့ကိုယ့်ရဲ့ တကယ့်ရင်းနှီးပတ်သက်မှုနဲ့ အခြေ
အနေကို ပြန်ထိန်းကြတာပေါ့၊ သဘောတူလား။”

ဆောင်းမျက်နှာလေး မော့လာသည်။

သူ့မျက်ဝန်းများထဲကို စူးစမ်းရှာဖွေသလိုလေး လိုက်ကြည့်
နေပြီမှ . . .

“ဘာဖြစ်လို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြောင်းလဲသွားတာလဲ”

ဟု မပွင့်တပွင့် မေးသည်။

“မျိုသိပ်မထားချင်လို့လေ၊ မင်းကကော အရမ်းပွင့်လင်းနေခဲ့
တဲ့သူက ခုကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ဟန်ဆောင်ဖို့ ကြိုးစားနေရတာလဲ
မပွင့်လင်းခဲ့ဘူးလား။”

“ဆောင်းက ဘာကိုပွင့်လင်းရမှာလဲ”

“ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားလဲ”

“ဒါ ရည်းစားစကားလား”

“သဘောကတော့ အဲဒါပဲ၊ ကိုယ့်အရွယ်က ရည်းစားစကား

ပို့ဖို့ ◉ စာပေ

ပြောလို့မကောင်းတော့ဘူးထင်လို့၊ ကွေ့ဝိုက်နေရတာ၊ သိရင်လည်း ဖြေကွာ၊ ကိုယ့်ကိုချစ်လား”

သူ့မျက်နှာခပ်ရဲရဲနှင့် ရှက်ဝဲဝဲပြီးနေတာကိုကြည့်၍ ဆောင်းက ခုတ်လွှာလေးချ၍ ရယ်သည်။

တွေ့စတုန်းက အမူအရာလေး ပြန်ပေါ်လာသဖြင့် စည်း ဘျာနပ်သွား၏။

“ဖြေလေ. . . ဆောင်း”

“ရှင်ကကော”

မလွယ်ပါလား ဒီချာတိတ်။

ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့ အနုအရွယ်တွေ ရွတ်ဆိုမပြောချင်လို့ သည်း မရပါလား။

သူ ဆောင်းပခုံးလေးတစ်ဖက်ကိုပါ ဆုပ်ကိုင်ကာ. . .

“မြတ်နိုးတာပါ၊ အဆစ်ပေးဖို့ရှိသေးတယ်၊ ကဲ. . . ဖြေ”

ဆောင်းက သူ့ကို ရွန်းရွန်းစားစား မော့ကြည့်သည်။

“ဆောင်း တကယ်မသိဘူး၊ အဲဒါ ဟန်မဆောင်ဘဲဖြေတာ ပါ၊ ရှင့်ကိုမြင်တာနဲ့ ရှင်မခေါ်ခေါ်အောင် စကားမပြောချင်မှန်းသိ သည်း ပြောလာအောင် ဇွတ်ကြိုးစားခဲ့တာ ဘာဖြစ်လို့ဆိုတာ တစ်ခါမှ တွေးမကြည့်မိခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆောင်း ရှင့်နားမှာပဲနေချင်တယ်၊ ရှင့် နားမှာနေရတာ စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ တကယ်ပြောတာ”

“တကယ်ချစ်တာလို့ပဲ ပြောလိုက်တော့ကွာ”

သူ ဆောင်းပခုံးလေးကို သိမ်းဖက်၍ ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပွေ ထားလိုက်သည်။

အသက်လေးဆယ်နီးမှ ရင်တွေ့ခန့်နေမိတာ သူတို့ကြားရင်

ဖိုးမိုး ◊ တပေ

ရယ်ကြမည်လား။

“ရော့ . . . ဖုန်းဆက်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“မင်းရဲ့ဒယ်ဒီဆီကိုလေ၊ သူ ဒီလိုစီစဉ်ပေးချင်တာကို မင်းက ရှောင်နေတာမဟုတ်လား။ ပြောလိုက်၊ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ သူ့ အဒေါ်လာရင် လာဆွေးနွေးလိမ့်မယ်လို့၊ သမီး မမိုက်တော့ပါဘူးလို့။”

“ရှင်ဟာလေ”

ဆောင်း ပြောင်းလဲသွားသည့် သူ့မျက်နှာပေါ်က ပွင့်လင်းမြူး ကြွဟန်များကို မယုံနိုင်စွာ ငေးကြည့်ရင်း ရယ်မိသည်။

“နေဦး . . . အဲဒီ . . . ရှင်ဆိုတာကြီးကို ရှင်းရဦးမယ်၊ မင်း အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ . . . ပြော”

စည်းက ဖုန်းကိုင်ထားရင်းမှ နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီးမေးသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ . . . မပြောဘူး”

“ဘာလဲ . . . ဖဲစားမှာစိုးလို့လား”

“ဒီထက်ဆိုးတာပေါ့၊ ချာတိတ်လို့ခေါ်တာ မကြိုက်ပါဘူး”

“မဝေါ်ဘူး”

“ကိုယ့်ထက်ငယ်တယ်ဆိုပြီး အမိနဲ့တွေ့ပေးနေမှာ”

“မပေးဘူး”

ဆောင်းက သူ့မျက်နှာကို သေချာမော့ကြည့်ကာ . . .

“ဒါဆို ဘာလို့မေးတာလဲ”

“ကိုကိုလို့ခေါ်ခိုင်းမလို့”

ပြီးနေသည့် ဆောင်းမျက်နှာလေး မသိမသာတည်သွားသည်။ တစ်စုံတရာကို သတိရသွားသလို တံခါးပေါက်ဆီသို့ မျက်ဝန်း

လေးတွေ ရွှေ့ပစ်လိုက်ပြီး . . .

“မခေါ်ချင်ဘူး၊ မမစံက ဒယ်ဒီကို ကိုကိုလို့ခေါ်တာ၊ ကိုကို ခေါ်တာကြီးကို ဆောင်းမုန်းတယ်”

ဆောင်း၏ခံစားချက်လေးတွေကို သူ ရိပ်မိသွားခဲ့သည်။

“ဒါပေမဲ့ တရှင်ရှင်နဲ့တော့ မပြောနဲ့ဆောင်းရယ်၊ မင်းက ကိုယ့်ထက် အသက် အများကြီးငယ်တာ သိသာတယ်”

‘မသိသာပါဘူး၊ ဒီလောက်ချောတဲ့ရုပ်ကို’

“ကိုယ်က တိုက်ပုံနဲ့ ခေါင်းပေါင်းနဲ့နေရတာ”

“လူတိုင်း ဒီလိုနေနိုင်တာမှတ်လို့”

သူ ဆောင်းမျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် မော့ယူ လိုက်ပြီး သေချာစူးစိုက်ကြည့်မိ၏။

“တစ်ခုခုတော့ ပြောင်းခေါ်ကွာ၊ မဟုတ်ရင် ရှင်ဆိုတာ ကြီးက ရိုင်းသလိုပဲ”

“မောင်လို့ခေါ်မယ်”

“အဲဒါ ဂွယ်တူတွေမှခေါ်တာ”

“ဟင့်အင်း . . . အဲဒီလိုပဲခေါ်မှာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီမှာ ခေါ်ကြည့်စမ်း”

ဆောင်းက ခြေဖျားလေးထောက်၍ သူ့လည်ပင်းကို သိုင်း ဖက်ကာ နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေးခေါ်သည်။

“ဟင် . . . ဘာ . . . မကြားရဘူး”

“မောင်လို့”

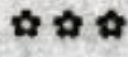
“ကျယ်ကျယ်ခေါ်ကွာ”

“မခေါ်တော့ဘူး . . . သွား”

စိုးစိုး ◉ စာပေ

ဆောင်း ပါးပြင်လေးကို ညင်သာစွာမွှေးကြူ၍ ပွေ့ဖက်ထား
လိုက်မိ၏။

သူ ဒီလောက်ထိ ချစ်သွားခဲ့မိသလား။

စိတ်ဖြူစေရန် စာပေ

အခန်း (၂၇)

ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသူမိန်းမကြီးမှာ ခပ်ပိန်ပိန် အရပ်
ညှပ်ကာ လက်ပြင်ကိုင်နေတာလား၊ အသက်ကြီး၍ ခါးကိုင်တာလား
သိနိုင်ပေမယ့် လျော့ရွဲနေပြီဖြစ်သော ပါးပြင်တွေက အနည်းငယ်ချိုင့်
၍ ပါးရေတွန့်နေသည်။

စူးလက်နေသည့် မျက်လုံးများက ရုံးသို့ တစ်ခါမှမရောက်
ဘူးသူမှန်း သိသာစွာ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့် ဖြစ်နေသော်လည်း
ခေံချင်စိတ် မာန်မာနများနှင့် ဝင်းပြောင်နေသည်။

မျက်ရည်တွေ စိုစွတ်နေပြီး နှုတ်ခမ်းကို မာန်တင်း၍ ဒီပိတ်
နေသည့်တိုင် လျော့တိလျော့ရဲနှုတ်ခမ်းတို့က မလုံခြုံစွာ လှုပ်ခတ်
နေ၏။

ဦးပိုး   ၁   စာပေ

သူမသည် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်မှာ မကြာခင် ရင်ကျပ်လွန်း၍ အစားရှောင်အအိပ်ပျက်နှင့် လူမမာကြီးလို အိမ်မှာ နေခဲ့ရသည်။

ကလေးထိန်းဖို့အပြင် ဘာမှမကူညီနိုင်ခဲ့သော်လည်း ခန္ဓာ တစ်ယောက်လုံးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းခံလိုက်ရသည့် အမှုအတွက် အမှန်ကိုအမှန်အတိုင်း ပေါ်ပေါက်လာစေရန် ရုံးတော်သို့ မရောက် ရောက်အောင် တက်ခဲ့သည်။

သူမမှာ ငွေမရှိပါ။

သို့သော် ရှိသမျှကို ခြစ်ခြုတ်ရောင်းချ၍ ရှေ့နေကောင်းတွေ ငှားပြီး အဆုံးအဖြတ်ကိုနာယူရန် တရားသူကြီးမင်းရှေ့ရောက်ဖို့ ကြိုးစား ခဲ့တာဖြစ်၏။

“တရားသူကြီးက အသက်လေးငယ်ပေမယ့် ပညာရည်ဖြည့် ဝတယ်”

“သနားကြင်နာစိတ် ရှိတယ်၊ လုံးဝလာဘ်မစားဘူး၊ သူ စီရင်ချက်ချသမျှ တစ်ဖက်စောင်းနင်း မှားယွင်းသွားတာမျိုး တစ်ခါမှ မရှိခဲ့သေးဘူး”

ဤဟရားသူကြီး၏ ဂုဏ်သတင်းက မြိတ်မြို့တစ်မြို့လုံးမှာ ပွားနေသည်။

ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုလျှင် အသံအနည်းငယ်တုန်နေသည်မှ လွဲ၍ ကြောင်းပေးသည့်အတိုင်း ပီသမှန်ကန်စွာ လိုက်ဆိုနိုင်၏။

ထို့နောက် သူမ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် ပဏာမထွက်ချက်များ ကို လိုက်ရေးပြီး သည်အထိစောင့်နေပြီးမှ ဥပဒေအရာရှိ တရားလ် အကျိုးဆောင်ရှေ့နေကြီးက စတင်စစ်မေးသည်။

“ကဲ... ဒေါ်လှလှ စိတ်အေးအေးထားပြီးဖြေပါ၊ သေဆုံးသူ မှီးမှီး : ဟပေ

မိုးမိုးဝင်းက ဒေါ်လှလှနဲ့ ဘယ်လိုတော်စပ်ပါသလဲ”

“ချွေးမပါရှင်”

“သေဆုံးသူရဲ့ခင်ပွန်းက ဘာအလုပ်အကိုင်နဲ့ ရှာဖွေကျွေး
မွေးတာလဲ”

“အစကတော့ ‘မိုးပုလဲ’ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှာ လုပ်
ပါတယ်”

“ကုမ္ပဏီက ဘယ်မှာလဲ”

“ရန်ကုန်မှာပါ”

“ဆက်ပြောပါ”

“နောက်တော့ မြိတ်ကိုပဲပြန်ရောက်လာပါတယ်။ သူ့ဌေးက
ကုမ္ပဏီမှာမထားဘဲ သူ့စီးတဲ့ကားကိုပဲ မောင်းဖို့ ဒရိုင်ဘာခန့်လိုက်
တယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“သူ့ဌေးဆိုတာ နာမည်ကိုပြောပါ”

“ဦးမိုးဆောင်းပါရှင်”

စင်မြင့်ထက်မှာ နားထောင်နေသည့် စည်းမျှက်နာမှာ ပြောင်း
ထဲမှလေးတစ်ချက် နှိပ်ခနဲဖြတ်ပြေးသွား၏။

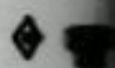
ဦးမိုးဆောင်းဆိုသည့် နာမည်က အမူနဲ့ဘာကြောင့် လာပြီ
နော်ပါသနည်း။

ရှေ့နေမေးသမျှကို ဒေါ်လှလှက အတိအကျ ဖြေနေသည်။

ရှေ့နေသည် လွန်စွာပါးနပ်လိမ္မာ၍ အမူကို လိုအပ်သော
သက်ဆိုင်ရာစည်းမျဉ်းတွင်းသို့ မရောက်ရောက်အောင် ကျွမ်းကျင်စွာ
ဆွဲခေါ်သွား၏။

“မိုးမိုးဝင်း အသတ်ခံရပါတယ်လို့ ဘာကြောင့် ပြောနိုင်
တာလဲ”

မိုးမိုး ◊ ဟပေ

“မိုးမိုးမှာ သတ်ပစ်လောက်အောင်မှန်းတဲ့သူ မရှိပါဘူး။ သူ့မှာ အလွန်ကူညီချင်တဲ့ စိတ်ရှိပြီး ကူလည်းကူညီပါတယ်။ အိမ်ထဲ အိမ်ဝေးအားလုံးက သူ့ကိုချစ်ပါတယ်။ လှေခါးပေါ်က ချော်ကျွေးလောက်အောင်လည်း နမော်နမဲ့ တစ်ခါမှမရှိခဲ့ဘူးပါဘူး။ ချော်လည်း မချော်ဘူးပါဘူးရှင်”

“ဒီထက်ခိုင်လုံတာကို သက်သေပြပါ”

ဒေါ်လှလှက တရားသူကြီးရှိသော စင်မြင့်ထက်သို့ ဖုတ်ခနဲဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဒီဘက်ပြန်လှည့်ကာ . . .

“မိုးမိုးက အဲဒီနေ့လည်က အဝတ်တွေလျှော်ဖို့ သွားစဉ်းပယ်ဆိုပြီး အပေါ်ထပ်တက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း အဲဒီနေ့က အဓိဋ္ဌာန်နောက်ဆုံးနေ့မို့လို့ တရားထိုင်ချိန်နီးတော့ သူ ဆင်းမလာသေးတာကို မစောင့်နိုင်လို့ နောက်ကတက်သွားပြီး ဘာလုပ်နေလဲမေးတယ်။ သူက ကလေးနိုးနေလို့ သိပ်နေတယ်လို့ ပြန်ဖြေပါတယ်”

“သူ့ကိုလှမ်းကြည့်မိသေးလား”

“မကြည့်ပါဘူး။ မြေးလေးက ချီပြတ်နေပေမယ့် အမေဖြစ်ဖြစ် အဘွားဖြစ်ဖြစ် ကပ်အိပ်မနေရင် ဒီလိုပဲ ခဏခဏနိုးတတ်ပါတယ်။ နိုးလာလို့ အသံပေးပြီး တင်ပါးလေး အသာပုတ်ပေးလိုက်တာနဲ့ ပြန်အိပ်သွားတတ်တဲ့ကလေးပါ။ ကလေးသိပ်နေတာ အမှန်ပဲမို့လို့ ကြည့်စရာမလိုပါဘူးရှင်”

“နောက်တော့ ဆက်ပြောပါ”

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ တရားထိုင်နေတုန်း စကားပြောသံတွေ ကြားလိုက်ရပါတယ်”

“ဘယ်လိုအသံတွေလဲ၊ ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်တဲ့ အသံတွေလား၊ ရိုးရိုးဧည့်သည်လာလို့ ဧည့်ခံစကားပြောတဲ့ အသံမျိုးလား”

စိုးမိုး ◊ စာပေ

ဒေါ်လှလှ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေဝေလာကာ မငိုမှိုက်
အောင် ထိန်းချုပ်ထားသော အသံများက တုန်ယင်အက်ကွဲစွာ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ညွှန်သည်မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အိမ်မှာ ဧည့်ခန်းရယ်လို့ မရှိ
ပေမယ့် အောက်ထပ်မှာ စားပွဲနဲ့ ကုလားတိုင်တွေတော့ရှိပါတယ်၊
ညွှန်သည်လာရင် အဲဒီမှာပဲ စကားပြောကြတာပါ”

“ဘာတွေပြောနေသလဲ မကြားရဘူးလား။ စကားသံက
ယောက်ျားသံလား မိန်းမသံလား”

ဒေါ်လှလှသည် တရားခံနေရာမှာ ရှိနေကြသည့် ယောက်ျား
တစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ဆီ လှမ်းကြည့်၏။

သူမ၏အကြည့်များသည် အထင်မြင်သေးခြင်း ရွံရှာစက်
စပ်ခြင်း တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

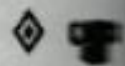
တရားလိုရှေ့နေက မိုးမိုးဇော် အသတ်ခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊
ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသမျှ အချက်အလက်များ ပါဝင်လာအောင် စေ့စေ့စပ်စပ်
ပေးသွား၏။

တရားခံ အကျိုးဆောင်ရှေ့နေကလည်း မိုးမိုးဇော်ဟာ လင်
မယားအဆင်မပြေဖြစ်နေကြသည့် ပြဿနာနှင့်နွယ်၍ သူမကိုယ်တိုင်
ပိတ်ကစဉ်ကလျား ဒေါသများနှင့် မိမိကိုယ်မိမိ ကြံစည်၍လည်းကောင်း၊
သတိလက်လွတ် လိမ့်ကျခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကြောင်း တစ်ချက်
ချက်ကြောင့်သာ သေဆုံးခဲ့ကြောင်း ခိုင်လုံသောထွက်ဆိုချက် ရရှိရေး
ကို နှိုက်ချွတ်ပေးသွား၏။

“အခင်းမဖြစ်ပွားမီ တစ်လလောက်ကတည်းက မမိုးမိုးဇော်
ဟာ သူ့ရဲ့ ခင်ပွန်းအလုပ်က ပြန်လာတိုင်း ညတိုင်းလိုလို စကား
များရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ မှန်သလား”

စိုးမိုး ◊ စာပေ

“မှန်ပါတယ်”

“ဘာအကြောင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတာလဲ”

ဒေါ်လှလှက ရှေ့နေကို ငေးကြည့်နေပြီး မျက်လုံးတို့က တရားသူကြီးထံသို့ ဝေ့သွားပြန်သည်။

သူမသည် တစ်စုံတရာကို ပြောပြလိုက်ချင်သောဆန္ဒ လွန်ဆွဲနေပုံရကာ အတန်ကြာသည်အထိ တိတ်ကျသွားပြီး...

“မိုးမိုးက သား ခရီးတွေထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်တာကို မကြိုက် ပါဘူး၊ တားလို့မရလို့ စကားများကြတာပါ”

“အဲဒီလိုစကားတွေ ခဏခဏများကြတိုင်း သူပြောလို့မရ ခဲ့ဘဲ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ထင်ရာလုပ်နေတာကို မမိုးမိုးဝင်ဟာ မျှီသိပ် ကြိတ်မှိတ်မခံနိုင်တဲ့အဆုံး မသေဆုံးမီညက အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲ ခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဒါက လင်မယားချင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ယောက်ျားရဲ့အလုပ် နဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ယောက်ျားကိုမေးလို့ ဒေါသဖြစ်ပြီး ရန်တွေလွှတ်တာပါ”

တရားခံအကျိုးဆောင်ရှေ့နေက ခပ်မိန့်မိန့်ပြုံး၍ ခေါင်း ညိတ်လိုက်သည်။ သူက ကြည်လင်သောမျက်နှာနှင့် တရားသူကြီးထံ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၏။

ပြီးမှ ဆက်မေးသည်။

ထိုနေ့မှာ သက်သေနှစ်ဦးသာ စစ်နိုင်ခဲ့ပြီး တရားခွင် နား လိုက်သည်။ တရားရုံးနှင့် အနည်းငယ်အလှမ်းကွာသော လက်ဖက် ရည်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်တွင် မေးမိုးစံသည် နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့် လက် ပွေ့ဒိတ်ပိုက်ရင်း တရားရုံးဘက်သို့သာ တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေမိသည်။

ရှေ့မှာ အငွေသေနေပြီဖြစ်သော ခပ်ညံ့ညံ့ လက်ဖက်ရည်

စိုးမိုး ◉ စာပေ

ကို တို့ထိဖို့ သူမ စိတ်မဝင်စားပါ။

ဤကဲ့သို့ လူသိပ်မရှိသော လက်ရာညံ့သည့်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်မှာ ရွေးချယ်ထိုင်ခဲ့ခြင်းသည် လျှို့ဝှက်ပြောဆို ဆွေးနွေးရမည့် ဩဇာတစ်ရပ်ကြောင့်သာ . . .

“လာစမ်း . . . မြန်မြန် ဘာတဲ့လဲ၊ အခြေအနေက ဘယ်လိုပဲ”

အသားညိုညို အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်က ဆိုင်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာပြီး တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသော သူမစားပွဲရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အခြေအနေကတော့ မဆိုးဘူး မမမိုးရေ၊ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နေက တကယ့်ကို တော်တဲ့ရှေ့နေပျို၊ မေးသမျှမေးခွန်းတွေက ဘက်လမ်းကြောင်းပေါ် အားလုံးယိုင်နေတာပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား မောင်မောင်၊ တရားလိုရှေ့နေဆိုတဲ့ ဦးထွန်းဦးက ပိုတော်တာမဟုတ်ဘူးလား၊ ခုမှ ရုံးချိန်းစတာကို ဝေဖန်စောစော ပြန်ပြီ”

မေမိုးစံ လှိုက်ခနဲဝမ်းသာသွားပြီးမှ ရှေ့နေဦးထွန်းဦး မျက်နှာဦးကို မြင်ယောင်က စိုးရိမ်စိတ်တွေဝင်လာခဲ့မိ၏။

တကယ်တော့ သူမ မကျွမ်းကျင်သော လောကတစ်ခုထဲကို တင်ခြေလှမ်းလိုက်သည်နှင့် ခြေကွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးမိုးဆောင်းက ရန်ကုန်မှာ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုထူထောင်၍ နောက်ကွယ်ကနေ မကောင်းမှုတွေလုပ်ကာ စားဝယ်ကြီးပွားလာသည်။

ဤသည်ကို သူမ တုပြိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဒုတိယခြေလှမ်းအထိ ငွေတွေ သိမ်းလို့မနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့

စိုးမိုး ◉ စာပေ

သည်။

မကောင်းမှုလောကမှ နာမည်အမည်းစက် စွန်းထင်းခဲ့ခြင်း
မရှိသေးသော အပြင်လူတချို့ကို သူမ ပရိယာယ်သုံး၍ လှည့်ကာ
အသုံးချနေခဲ့သည်။

ထိုထဲတွင် ဦးမိုးဆောင်း၏ဒရိုင်ဘာ မောင်ဦးက အဓိက
ဖြစ်၏။

မောင်ဦးသည် ရိုးသားဖြောင့်မှန်သလောက် သစ္စာရှိသည်။
အလုပ်ကို တိကျစွာလုပ်တတ်သည်။

ထို့ပြင် လူ့ရည်လည်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သင်ပေးသလောက်
သာတတ်သည့် လူမို့ သူမ ဘယ်လိုအသုံးချနေသည်ကို မောင်ဦး
လုံးဝမသိခဲ့။

ဒါကို သူ့မိန်းမ မိုးမိုးဇော်က ရိပ်မိသည်။

ရန်ကုန် ကုမ္ပဏီကနေ ဦးမိုးဆောင်းနှင့် ဗြိတိန်ကို ပြန်ပါလာ
သည်အထိ ပြဿနာမရှိခဲ့သော်လည်း သူမနှင့်လက်တွဲလိုက်သောအခါ
ခရီးတွေထွက်ရသည်။

နယ်စပ်ဘက်မှာ ကူးသန်းသွားလာနေရသည်က များ၍
အိမ်ပြန်ရသည်မရှိဘဲ ဖြစ်လာ၏။

ငွေကိုပစ်ပေးနေတော့ မောင်ဦးက ကျေနပ်သည်။

သူ့ကို ဘာတွေခိုင်းနေသည် ဘာတွေကူးသန်းသယ်ပို့ဖေး
နေရသည် မောင်ဦး ဘာမှစိတ်မဝင်စားဘဲ ခိုင်းသမျှကို စိတ်ပါလက်
ပါ လုပ်ပေးခဲ့၏။

မိုးမိုးဇော်က ဒါကို ပြဿနာရှာသည်။

မောင်ဦးပြန်လာတိုင်း ရန်ဖြစ်ကြ၏။

“မိန်းမက ပြဿနာသိပ်ရှာတာပဲ မမမိုးစံရာ၊ မသုံးမလောက်

တော့လည်း မလောက်လို့တစ်မျိုး လောက်ငှအောင်ရှာပေးတော့
လည်း ရှင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ကျွန်မသိတယ်ဘာညာနဲ့
ကျွန်တော်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို အိမ်မှာနေတဲ့သူကပဲ ပိုသိနေရပြန်ပြီ၊
နောက်ညစ်တယ်”

“သူက ဘာတွေပြောနေလို့လဲ”

ဘာမှမဖြစ်သလိုလို မေးကြည့်တော့ သူမ အံ့ဩထိတ်လန့်
တော့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို သူက ကျောက်စိမ်းတွေပဲချနေသလိုလို
ဆေးဟောင်းပစ္စည်းတွေပဲ တရားမဝင် ရောင်းဝယ်နေသလိုလို သူပြော
မှုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် အထင်ကြီးသွားမိသေးတယ်၊ ကျွန်တော်
က မမမီးစံတို့ကို ကားမောင်းပို့၊ ပစ္စည်းကြိုလုပ်ပေးနေရတာ ဥစ္စာ၊
ဟိုးအရင်ကလည်း အန်ကယ်နဲ့ ဒီလိုပဲ သွားလာဖူးတာပဲ၊ ခုကျမှ
ခရီးထွက်မယ်ဆိုတိုင်း သူနဲ့ချည်းဖြစ်နေရတယ်”

“မင်းကိုချစ်လို့ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

ဟု သူမကပဲ ဟန်လုပ်ပြီးရယ်ပြီး စနောက်သလို ပြောခဲ့မိ
သေးသည်။

● ရင်ထဲမှာတော့ မီးကင်ထားသည့် သံပူလုံးကြီးတစ်လုံးက
ကျောမှာကပ်သွားလိုက် ရင်မှာပြေးကပ်လိုက်၊ လည်ချောင်းဝဲ တက်
ဆောင့်လာသလိုလို။

ပူပြင်းခြင်းက ခိုးချောင်ခိုးဝှက်မို့ ပို၍ ခံရခက်နေခဲ့သည်။

မိုးမိုးဇင် . . . သူမဟာ ဆူးညောင်ခလုတ်ပါလား။

ထိုအချိန်မှစ၍ မိုးမိုးဇင်ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်က သူမ
မှက်လုံးထဲ ရောက်လာသည်။

အတွေးထဲမှာ ဒါကိုပဲ တွေးဖြစ်နေ၏။

တစ်နေ့မှာ ကြမ္မာငင်လာသူက မိုးမိုးဇင်ပဲဖြစ်၏။

မောင်ဦးကို ဆက်သွယ်ထားသူတစ်ဦးထံ အရေးတကြီး တစ်စောင်နှင့် ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

မောင်ဦးက မြတ်ကိုဖြတ်ရမှာမို့ ခရီးသွားဟန်လွဲသဘောနှင့် မိန်းမဆီ ဝင်သည်။ ပြန်ထွက်တော့ စာကကျန်ခဲ့ပြီး ပစ္စည်းက လက်ရာပျက်နေ၏။

ထိုအဖြစ်နှင့်ပတ်သက်၍ မေမိုးစံကိုယ်တိုင် လိုက်ရှင်းခဲ့ရ၏။ နောက်ကြောင်းကိုပြန်ကြည့်လိုက်တော့ တရားခံက မိုးမိုးဇင် မောင်ဦးကတော့ ရိုးရိုးစာ ရိုးရိုးပြဿနာဟုပဲ ထင်မှတ်ကာ သာမန်အဖြစ်ကလေးတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့သည့်အတိုင်း ခေါင်းငုံ့မျက် လွှာချ၍ တောင်းပန်ခဲ့၏။

သူမ ခွင့်လွှတ်ယောင်ပြကာ မောင်ဦးကို နယ်စွန့်နယ်ဖျားထိ ပို့ပစ်လိုက်သည်။ စာနှင့်ပတ်သက်သော လျှို့ဝှက်ချက်များကို မိုးမိုးဇင် ဘယ်နည်းနဲ့မဆို မသိဘဲနေမှာမဟုတ်တာကို အပိုင်တွက်၍ ကိုသက် တို့လင်မယားကိုလွှတ်၍ စုံစမ်းခိုင်းသည်။

ကိုသက်ထို့က မောင်ဦးနှင့်အတူသွားလာရင်း အိမ်မှာ ဝင် ထွက်ဖူးကြသည်မို့ ရဲရဲတင်းတင်းပဲ ဝင်သွားခဲ့ကြ၏။

အထဲရောက်တော့ ဒေါသအခံများနှင့် အစကတည်းက လုံးထွေးနေခဲ့ပုံရသော မိုးမိုးဇင်က စာကိစ္စကိုဖွင့်ပြောကာ 'မောင်ဦး သမားတွေ' 'ဒုစရိုက်ကောင်တွေ' စသဖြင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်တွေ့ခဲ့၏။

ပြဿနာက ထိုမှစခဲ့တာဖြစ်သည်။

"မမိုး... ကျွန်တော်တို့ မိုးမိုးဇင်ကို လက်လွန်သွားခဲ့ပြီ၊ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်"

မိုးမိုး © စာပေ

“ဟင်”

သူမ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားခဲ့၏။
ဦးမိုးဆောင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်စားလာခဲ့သမျှ လူသတ်
ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု မကြားခဲ့မိသေးပါ။

သူမလုပ်တာ တစ်နှစ်မပြည့်သေး။

“ကယောင်ကတမ်းလျှောက်မလုပ်နဲ့ ကိုသက်၊ မီးခိုးကြွက်
လျှောက် ပေါ်ကုန်လိမ့်ပယ်၊ မင်းတို့ဝင်တာလျှောက်တာကို မြင်တဲ့သိတဲ့
ထု မရှိဘဲနေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တာလဲ ပြောစမ်း”

“သူက တအားရိုင်းတာ၊ ပါးစပ်ကလည်း အုပ်မရစီးမရ
လျှောက်ပြောတာ၊ အဲဒါနဲ့ ဒေါသဖြစ်ပြီး ပါးရိုက်ပစ်လိုက်တာ လှေခါး
ပေါ်ကပြုတ်ကျပြီး . . .”

“တော်ပြီ . . . ရပြီ”

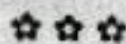
သူမအတွေးထဲမှာ တရားသူကြီး ဦးစည်းရုံးညီဆိုသော မျက်
စတစ်ခုကို မြင်ဖောက်လာသည်။

ထိုသူသည် ဆောင်းနှင့် ပတ်သက်နေခဲ့ပြီ။

ဟိုအရင် ဆောင်းရောက်မလာခင်ကတည်းက စည်းရုံးညီ
သူ့ကို လူကငယ်ငယ် ပညာကထည်နေသည်မို့ အမှတ်တမဲ့ တစ်
နှစ်နှစ်ကြိမ်ဆုံဖူးရင်း သတိထားမိနေခဲ့သည်။

မြင်တိုင်းလည်း တစ်စတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်မိခဲ့သည်ချည်း
ပင်၏။

ယခု ထိုသူဟာ ကိုယ့်စည်းရုံးထဲမှာ ခြေကျံနေပြီ။

စိုးမိုး ◊ ကလေး

အခန်း (၂၈)

ညီမလေးရယ် ကိုကို စေ့စပ်ပြီးသွားပြီ။

ညီမလေးသာရှိရင် ကိုကိုကို မိန်းမမယူဘူးလို့ ညီမလေးတား
ဦးမှာ။ ငိုလည်းငိုမှာပဲ ထင်တယ်။ ညီမလေးချစ်သူထားတုန်းကတော့
တားလိုက်တာဆိုပြီး ကိုယ်ချင်းမစာတဲ့ ကိုကိုလို့ မုန်းတီးသွားဦးမှာ
လား။

ခုနေ ညီမလေးရှိနေရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။

စည်း ညီမလေးမိတ်ပုံရှေ့မှာရပ်၍ ရင်ထဲကစကားတွေကို
မျက်ဝန်းချင်းပို့လွှတ်ပေးနေမိသည်။ ညီမလေးရှိနေရင် သူ ခုလို
လက်ထပ် ဖြစ်ပါ့မလား။

ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှတို့သည် ဘယ်အချိန်ပြန်တွေ့တွေ့ မနေ့တစ်နေ့

ကလိုပါပဲ။

“သား... ဒေါ်လေးသွားတော့မယ်၊ ခြောက်... သားရယ်”
ဒေါ်လေးက အပေါ်ထပ်ကနေဆင်းလာပြီး ဆွဲလာသည့် ခရီး
ဆောင်အိတ်ကို တံခါးဝမှာ ချထားခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူ့နံဘေးရောက်လာကာ ပခုံးကို ညင်သာစွာဆုပ်
ကိုင်၏။

“ဒေါ်လေးက ငါ့သားကို ချစ်သူတွေ့နေပြီ၊ ဒေါ်လေးကိုယ်
ညင်လည်း တောင်းရမ်းစေ့စပ်ပေးခဲ့ပြီဆိုပြီး အခုတစ်ခေါက်ပြန်ရမှာ
ဆင်ထဲမှာ ပေါ့နေခဲ့တာ၊ ပျော်လည်းပျော်နေသေးတယ်သိလား၊ နောင်
ဆိုရင် ဒေါ်လေး ဒီကိုလာရင် တူသားတွေ ပြေး ချွေးမတွေနဲ့
ညက်သိုက်ဝန်းဝန်းရှိနေပြီ၊ လောလောဆယ်မှာလည်း ရန်ကုန်နဲ့ ဒီကို
ကြောမကြာ ကူးသန်းမနေရတော့ဘူးပေါ့”

သူ ဒေါ်လေးကိုလှည့်ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒေါ်လေးလည်း ရန်ကုန်နဲ့ဒီကို ညအိပ်ညနေ
ခင်းကြီး လာလာနေရတာ ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း ကလေး
မဟုတ်တော့တာ၊ တော်ရုံဆို အစစအရာရာ ပူမနေပါနဲ့”

“အမလေး ကလေးမဟုတ်လို့ကိုခက်နေတာ၊ ဒေါ်လေးမှာ
တူလေးတစ်ယောက်ပဲ ချစ်စရာ သွေးသားရင်းချာရှိတော့တာ၊ မပူလို့
မလား၊ ခုပဲကြည့်... ချစ်တာကချစ်တာပေါ့ ကလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့
သေသွားတဲ့လူက နောက်တစ်ဘဝမှာ သန္ဓေတစ်စဉ်တွယ်ပြီး ခုလောက်
ကို ဆို ဘဝသစ်တစ်ခုနဲ့ ပျော်မွေ့နေပြီ၊ ဒေါ်လေးတို့သားတို့က တလွမ်း
လို့ လွမ်း တဆွေးဆွေးဖြစ်နေကြတုန်း၊ သားလည်း ခေတ်လူငယ်လေးပဲ၊
ဘားသင့်တာကိုတားခဲ့ဖို့ ကြိုးစားသင့်ပါပြီ၊ ခြေလှမ်းဆိုတာ ရှေ့ကို
နဲ့ ဘက်တဲ့ခြေလှမ်းနဲ့ နောက်ကိုဆုတ်တာ ဘယ်ဟာက အဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ။

ဖိုဖိုး ◊ စာပေ

အနာဂတ်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့က အဓိကမဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု ကျွန်တော်လက်ထပ်တော့မယ်လေ၊ လက်ထပ်ဖို့ကြိုးစားရင်း ညီမလေးက ချစ်သူနဲ့ကွဲပြား သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်တော်က အခု လက်ထပ်မယ်ဆိုတော့ ညီမလေးသာရှိနေခဲ့ရင် ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်က...”

ဒေါ်လေးက ခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်းပစ်လိုက်ပြီး...

“ဒါဟာ... သား အတ္တကြီးကြီးနဲ့ သူ့ချစ်သူနောက်မလိုက်ရအောင် သဝန်တို့ပြီး ခွဲခဲ့တာမှမဟုတ်တာ၊ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် သူ ဘာဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာကိုသိလို့ သူ့အတွက် အမုန်းခံပြီး တို့ထွေလုပ်ခဲ့ကြရတာ၊ ဒါ သူ့အတွက်ချည်းပဲ၊ အေးပေါ့လေ၊ ဖြစ်မလာသေးဘဲ ခုလိုပက်ပက်စက်စက်တွေ ပြီးဆုံးသွားတော့ ရင်နာကြရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကို တဖြေ့ဖြေ့ပြန်တွေးပြီး ကိုယ့်ဘဝကို ဒဏ်ခတ်နေတာမကောင်းဘူး သား၊ မေ့နိုင်အောင်ကြိုးစားပါ သားရယ်၊ ဒေါ်လေး စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သွားနိုင်အောင် ဒီကတိကိုပေးစမ်းပါ၊ ဆောင်းကမ္မ လာလေးဟာ ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းလဲ၊ ချမ်းသာလိုက်တာလည်း တအားပဲ၊ သားကိုလည်း ချစ်ပုံရတယ်၊ ခုလို အားလုံးအဆင်ပြေပြေလေး ဖြစ်လာတာ ဒေါ်လေးဖြင့် ဝမ်းသာလွန်းလို့ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး၊ သားလက်ထပ်ချင်တဲ့နေ့ရက်ကို ရွေးပြီး ဒေါ်လေးကို အကြောင်းကြားနော်၊ ဒီမိန်းကလေး အဝတ်အစားမှာ စိန်စိတ်နိုင်သလောက် ဒေါ်လေးတို့မှာ ချမ်းသာချင်မှချမ်းသာမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားအတွက် ဒေါ်လေး တင့်တယ်အောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပေးမယ်... သိလား”

ဒေါ်လေးက မပြန်ခင်မှာ စကားတွေ အများကြီးပြောသွားခဲ့တယ်။

ညီမလေးအတွက် သူ တဖြေ့ဖြေ့ခံစားနေရတာကို မကြည့်

အောက်တိုင်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ချည်းသာ တိုက်တွန်းခဲ့သဖြင့် ခု အခြေ
အနေမှာ ဒေါ်လေး တကယ်ကျေနပ်ဝမ်းသာနေတာကို သူသိသည်။

ဆောင်းကိုမြင်တော့လည်း သဘောတွေကျသွားရှာသည်။

ဆောင်း၏ ရှည်လျားသောဆံခွယ်လေးတွေကို တယုတယ
ညှစ်သပ်၍ နဖူးလေးကိုပင် နမ်းခဲ့သေးသည်။

ဦးမိုးဆောင်းတို့ဘက်ကတော့ ပကာသနရယ်ဘာရယ် သိပ်
ညည်းမပြောပါ။ ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အကြောင်းများကြောင့် အမြန်ဆုံးလက်ထပ်
နိုင်သည့်သဘော ရှိသည်။

ဆောင်းကိုယ်တိုင်က ငြင်းနေတာမို့ စေ့စပ်ခြင်းကို လက်ခံ
တာဖြစ်၏။

သူ ဒေါ်လေးကိုပင် လိုက်မပို့နိုင်ဘဲ မျိုးလွင်ကို ပို့ခိုင်းရ
သည်။

“မပို့နဲ့ သား။ ဒီလောက် ခဏခဏသွားလာနေတာ ညည်း
ညည်းမှမဟုတ်တာ သားလုပ်စရာရှိတာ လုပ်”

ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင်က မပို့နဲ့ဟုပြောကာ မျိုးလွင်နဲ့ပဲ ထွက်
ခွာသည်။

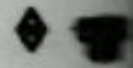
အလုပ်စားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်၍ အမှုနှင့်ပတ်သက်သော စီရင်
ရေးများကို ရှာဖွေသည်။

လက်ရှိစစ်ဆေးနေသည့် လူသတ်မှုဟုထင်ဖွယ်တွေ ရှိနေ
သော မိုးမိုးဇင်သေဆုံးမှုကို သူ အနီးစပ်ဆုံး အဖြေမှန်ကိုရဖို့ ရှေ့
စစ်ချက်များကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ဖတ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ဖုန်းကပြည်လာ၏။

“ဟဲလို”

“မောင်”

“ဟင်... ဆောင်းလား”

သူ ဖွင့်ထားသည့်စာအုပ်ထူကြီးကို ကတ္တုစာရွက်စလေသံဖြင့် အသာပိတ်ထားလိုက်ပြီး နောက်မှီမှာ ခပ်လျော့လျော့မှီလိုက်၏။

“ဆောင်း... ပြောလေ”

“မောင်... ခဏလောက်လာခဲ့ပါလားဟင်၊ သိမ်တော်ကြီး ဘုရားက ဆောင်း စောင့်နေမယ်”

“ဟာ... ဆောင်း... မောင်... အားဘူးကွာ၊ ဒီမှာ အရပ်ကို အရေးကြီးနေတာ၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ညနေ ရုံးပြန်ချိန်မှာစောင့်ထား မောင် ဝင်လာခဲ့မယ်”

“နေပါစေတော့”

ဆောင်း ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ဖုန်းချသွားသည်။ စည်းဖုန်းကိုင်ရင်း ငိုငိုနေမိ၏။

ဆောင်း စိတ်ဆိုးသွားပြီ ထင်သည်။

မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဒီအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ မြုပ်နေသော အချက်တစ်ချက်ကို သူသိချင်နေသည်။

ဒီထဲမှာပဲ သူ့စိတ်ကို အလုပ်ပေးနေချိန်မှာ တခြားဖွဲ့၍ ဘာမှ ထမလုပ်ချင်။ ဖုန်းပြန်ချကာ စာအုပ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။

စိတ်က ချက်ချင်း စူးစိုက်လို့မရဘဲ ဆောင်းဆီပြေးလွှား ကာ ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေပြန်သဖြင့် မနည်းပြန်၍ ကြိုးစား စုစည်းနေရ၏။

ထိုစဉ် ဆိုင်ကယ်သံညက်ညက်လေး သူ့နားထဲသို့ ဝင်လာ သည်။

ဆောင်းလာသလား။

စာအုပ်ကိုပြန်ပိတ်၍ နားစွင့်နေမိဆဲ ယဉ်ပါးနေသော ရေခွေ

နဲ့လေးတစ်ချက် ဝေ့သွားပြီး ဒေါက်ဖိနပ်သံက ချက်ချင်း အနား
ဆက်လာ၏။

နက်ပြာရောင် ဒူးကျစကတ်တွင် အနားစပ်ကလေးများနှင့်
ချွေမှုန်နှာစာဘယ်ဘက်နားမှ ညာဘက်အောက်စပ်ထိ စလွယ်သိုင်းရစ်၍
လက်တီနပ်ကြိုးပျော့လေးတွေ ပတ်သီထားသည်။

ဖြူစွတ်သော လည်ဟိုက်လက်ပြတ် ပိုးပျော့အင်္ကျီတိုနဲ့နံ့လေး
ဆီမှာ အပေါ်ကာ လက်ရှည်ပါးပါးလေးတစ်ထည် ထပ်ဝတ်ထားသော
ဆောင်းသည် ဖွေးနေသည့် မျက်နှာလေးနှင့် လှပနေ၏။

သူမသည် အလွန်လှသလောက် သူမနှင့်လိုက်ဖက်သာ ဒီဇိုင်း
အရောင်ကအစ ရိုင်းလွန်းသည်လည်းမဟုတ်၊ ဆန်းလည်း ဆန်းအောင်
ဆင်ယင်တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမပြင်ဆင်တတ်သလောက် လိုက်မမှီသော ဗြို့၏
ထက်ခံနိုင်မှု အတိုင်းအတာအရ ဆောင်းက ပေါ်လွင်လွန်းနေကာ
အယ်နေရာသွားသွား တောရွာလေးတစ်ရွာမှာ အဆိုတော် ရုပ်ရှင်
ဆင်းသမီးတစ်ယောက် ရောက်လာသလို သတိထားမိကြ အကြည့်ခံ
ခွင့် ဖြစ်လောက်အောင် ပေါ်လွင်နေခဲ့၏။

“လူကိုဘာကြည့်နေတာလဲ၊ မအားဘူးဆိုပြီးတော့ သူ့
ကြည့်လိုက်ရင် စာအုပ်တွေနဲ့ပဲ”

ဆောင်းကိုငေးကြည့်နေပြီးမှ သူပြုံးလိုက်ကာ နေရာမှ
ထ၏။

“မင်း... မောင့်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလားလို့ ခုပဲ ငိုဝင်စိတ်
ညစ်နေတာ”

“ဪ... ဪ... စိတ်ညစ်ဖော်ရသေးတာကိုး၊ မဆိုး
နဲ့နဲ့နဲ့၊ ထိုင်စိတ်ညစ်သေး...”

မိုးမိုး

ဆံပင်လေးကို ခါထုတ်ပစ်၍ ခြေတစ်ဖက်ဆောင့်ပစ်သည့် ဆောင်းအမှုအရာလေးကို အသည်းယားကာ မေးဖျားလေးကို တစ်ဆုတ် ဖျစ်၍ ဆွဲခါလိုက်မိသည်။

“တကယ်ပါ... မောင် ဒီနေ့ လုံးဝမအားတာ၊ တစ်နာရီ ရုံးဝင်ရမယ်၊ အဲဒီအမှုအကြောင်းကို ကိုယ်တိုင် သုံးသပ်ပြီးသားဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ၊ ပြီးတော့ အမှုက နောက်ကွယ်မှာ မရိုးသားမှုတွေ ရှိနေတယ်လို့ ယူဆစရာဖြစ်နေတယ်”

“ဒါဆို ဆောင်းပြန်ရတော့မှာလားဟင်”

“အဟွန်း... ဒါတော့ ဘယ်ရမလဲ”

သူ ဆောင်းမျက်နှာလေးနားကပ်၍ နမ်းမလို့ငုံ့လိုက်တော့ ဆောင်းက မျက်နှာလေးတိမ်းပစ်၍...

“မရဘူး... မောင့်ဆီဆောင်းကလာရတာ၊ ဆောင်းကို ကော်ဖီဖျော်တိုက်”

စည်း မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်သွားပြီးမှ ပြုံးကာ...

“တိုက်မယ်”

ဟု ပြော၍ အတွင်းဘက်ဝင်သွားလျှင်...

“မောင်”

ဆောင်းက နောက်ကနေ စည်း၏ချိုင်းနှစ်ဖက်အောက်မှ လက်လှို၍ ခါးကိုဖက်ထားလိုက်၏။

“မဖျော်ပါနဲ့မောင်ရယ်၊ ဆောင်းက အလကားစတာပါ၊ မောင့်ကို ငဆောင်းက ချစ်ခဲ့ရတာ၊ အစကတည်းက မောင့်အလုပ်နဲ့ မောင့်ကို နားလည်ပြီးသားပါ၊ ဆောင်းလေ မောင့်ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆိုး လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာကွာ... နောက်ကနေဖက်ပြီး ခွဲနေတာ ပြဿနာပဲ”

စိုးမိုး ◆ စာပေ

ဒီမှာလည်းပင်းလိမ်လို့လည်းမမှီ ဖမ်းလို့လည်းမရ၊ မင်း မောင့်ကို ညှုလည်ကျတာ”

ဆောင်းက အသံလေးထွက်အောင် ရယ်၍ စည်း၏နားရွက် စပ် ပါးချိတ်နားကို နမ်းလိုက်၏။

“မနမ်းရဘူး၊ ဆောင်းကလာရတာ၊ ဆောင်းပဲနမ်းမှာပေါ့၊ ဆောင် ငြိမ်ငြိမ်နေလေ”

“မဖြစ်ဘူး၊ ဒီမှာ နှာခေါင်းကယားနေပြီ”

“မောင်နော်”

စည်းက ဆောင်းလက်ကလေးတွေကို ခါးကနေ ရအောင်ဆွဲ နှုတ်၍ အတင်း ဆွဲချပစ်လိုက်တော့ ထွေးအိသောကိုယ်လုံးလေးက ခိုင်ခွန်ထဲ နွဲ့ကျလာ၏။

ဆောင်းသည် သူ့ရင်ခွင်တွင်းမှာ မျက်ဝန်းလေးတွေကို ဆောင်းကြီးမှိတ်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်ကပါ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက် ထား၏။

“မောင့်ကိုချစ်လားဟင်”

“အင်း”

“ဘာလို့ မျက်လုံးတွေ တအားပိတ်ထားတာလဲ”

“ရှက်လို့ပေါ့”

ဆောင်းက အရှက်သည်းကာ ခြေဆောင်၍ ငိုမလိုဟန်ပြင် သည့် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို ဖိကိုက်ထားပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နှုတ်လိုက်၏။

“မောင် တအားနမ်းတာ ဆောင်းရှက်တာပေါ့”

“အသံလေးတွေတုန်နေတာကော လည်ပင်းမှာဖက်ထား သည့် လက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်နေမည်ကြောင့် ဆောင်း တကယ်

စိုးစိုး ◊ စာပေ

ရှက်နေတာကို သူသိသည်။

ကလေးဆန်၍ ပွင့်လင်းတတ်လွန်းသည့် သူမလေး၏ မြူမှုကို ပို၍မြတ်နိုးကာ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

“ဆောင်း”

“ဟင်”

“မောင် တစ်ခုတော့ပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ”

“မင်း သိပ်လှတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စကတ်တွေတော့ သိပ်အေးတာပဲနဲ့ကွာ... နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဆောင်းနဲ့ မလိုက်ဘူးလား”

ဆောင်းက သူ့လည်ပင်းကိုဖက်ထားရင်း မော့ကြည့်ခါနီး

သူ ဆောင်း၏ ဆံနွယ်ပျော့ပျော့လေးတွေကို အလှမယူဆ

အောင် ထိုးဖွနေမိရင်း . . .

“သိပ်ကိုလှတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်က ဆောင်းနဲ့ ရွယ်တာပဲ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဒုဋ္ဌေးတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ မောင့်အသက်အရွယ် မောင့်အလုပ်အကိုင်နဲ့ဆိုင်ရင် မောင့်အဖေ ဇနီးက ဒီထက်ပိုပြီး ရင့်ကျက်သင့်တယ်ထင်လို့ပါ၊ ဆောင်းကို အေးအေးချုပ်ချုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ နည်းနည်း လျှော့လိုက်ရုံလေးပါ၊ နားထည့်ရဲ့လား... ဆောင်း”

“နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်လည်း မောင့်ကိုယ်တော် အဘိုးအိုပေါက်စလေးလို သဘောထားပြီး တည်ငြိမ်ချင်တာတွေ တွေ့သလိုပါဦး မောင်ရယ်၊ တကယ်တော့ တရားသူကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်နိမိတ် မြင့်နေတာပါ၊ မောင့်မျက်နှာလေးကို ပြန်ကြည့်ပါဦး၊ ဆောင်းထက်ပိုနဲ့ ဘာများ ရင့်ရော်နေတာရှိလို့လဲ”

စိုးမိုး ◊ စာပေ

သူက နားလည်စွာမြူးလိုက်ပြီး . . .

“ဆောင်း . . . နားမလည်ဘူးထင်တယ်၊ ဒါဆိုရင် မောင့်
အဘဘကို မောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမယ်၊ ဆောင်းကို သိပ်လှနေ
တာ မောင် စိတ်မချဘူး။ မောင့်နားမှာပဲ သီးသန့် ခန့်ခန့်ငြိမ်ငြိမ်လေး
နီနေစေချင်တာလည်း ပါတယ်၊ ကဲ . . . မောင် မတရားဘူးဖြစ်သွား
ပြီလား”

ဆောင်းက နှုတ်ခမ်းလေးစုပစ်လိုက်ပြီး ဖက်ထားသည့်လက်
တို့ပါ ဖြုတ်ပစ်၏။

“ဟုတ်တယ် . . . ဆောင်းက မောင့်နားမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးမနေ
ဘဲ ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ၊ ဆောင်း မောင့်ကိုသတိရ
အင်း ဖုန်းဆက်နေတာ၊ လာပါဆို ဘယ်တော့မှမလာလို့ ဒီကပဲ လာနေ
တာ၊ ဘယ်ကိုများ ထွက်ချိန်ရှိလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါကိုပဲပြောတာ၊ မောင် မလာနိုင်လို့
ဆောင်းလည်း ရောက်မလာတဲ့အခါ ဆောင်း ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်မှာရှိ
နေမလဲ၊ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားသလား။ အဖော်မှခေါ်သွားရဲ့
အားနဲ့ ဒီမှာ ရင်ပူနေရတာ သိလား၊ ဒီလောက်ထိလှနေတဲ့ ကောင်
လေးကို ပိုင်ရှင်ရှိမှန်းမသိဘဲ လိုက်ပိုးနေကြရင် မခက်ဘူးလား”

“ကောင်းတာပဲ၊ မောင်ကမှ ဂရုမစိုက်တာ၊ စိုက်တဲ့သူ
နောက် . . .”

“ဟေ့ . . . တော်နော်၊ ဒီမှာ အသက်ကြီးပေမယ့် စိတ်က
သေးသေးလေးရယ်”

သူ့မျက်နှာ သူနဲ့မူနဲ့သွားတာကိုကြည့်၍ ဆောင်းက ပခုံးလေး
ထုန်ကာ ကြောက်လန့်သလိုလေးလုပ်သည်။

“အဲဒါ ဘာပုံစံလဲ၊ မောင့်ကို စိန်ခေါ်တာလား”

စိုးမိုး ◉ တပေ

“အို... ဒီမှာ ကြောက်ပြန်တာကို ဖြေခွာနေကြရင်
ဆရာကြီးကလည်း အဟင်း...”

သူ ဆောင်းပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူ၍ မျက်နှာချစ်
အောင် ကပ်လိုက်၏။

“ဆောင်း... မင်း မောင့်ကို ခုနေတာတွေ ရှိခဲ့လား
မောင် မလိုက်လျောနိုင်တဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့”

“မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို ဆောင်း ဒီလောက်ထိ အောက်ကျ
နောက်ကျချစ်နေတာကိုများ မေးနေသေးတယ်”

“ကျွတ်”

သူ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားကာ ဆောင်းကိုလည်း လွတ်လိုက်
တစ်ဘက်လှည့်ထွက်သွား၏။

ပြီးမှ ချာခဲပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အဲဒီလို အောက်ကျနောက်ကျ ချစ်နေရတာဆိုတဲ့စိတ်တွေ
ကို ပြောတာ၊ မောင်က ဆောင်းကို ခပ်ကြောက်ကြောက်ဆက်ဆံနေတာ
အနိုင်ယူနေတာလို့ ဆောင်းရင်ထဲမှာရှိနေသလား၊ အခုအခဲစိတ်ဆိုတာ
အဲဒါပဲလေ”

“ဟင့်အင်း... ဆောင်းမသိဘူး၊ ဆောင်းသိတာ မောင့်ကို
ဆောင်းချစ်တယ်၊ မောင် ဘာပဲပြောပြော မောင်ဘယ်လိုပဲနေတာ
ဆောင်းကျေနပ်နေတာပဲ၊ မောင့်ရဲ့ဂရုစိုက်မှု အလေးထားမှုဟာ ဒီပြော
ယောက်ျားတွေ ပေးဆပ်ကြသလောက် ပြည့်ဝခဲ့သည်ဖြစ်စေ နည်းနည်း
ခဲ့သည်ဖြစ်စေ ဆောင်းအတွက်ကတော့ အဆမတန် ရနေသလို
မောင့်အပြုံးအရယ်လေး တစ်ချက်လောက်မြင်လိုက်ရရင်ပဲ ဆောင်း
ပျော်သွားတာ၊ မောင်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဆောင်းကပဲ လိုက်လျောနေချင်
တာမျိုးပါ မောင်”

စိုဗိုး ◉ တပေ

“ဆောင်းရယ်”

သူ ဆောင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။
ဆောင်းချစ်တာကို သူသိသည်။ သူလည်း ဆောင်းကိုချစ်ပါ

သည်။

သို့သော် . . .

“အခု မောင်စီရင်ချက်ချရမယ့် ကိစ္စတစ်ခုပြီးရင် မောင်တို့
ထက်ထပ်မယ်နော်”

ဆောင်းက ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုနွဲ့ရင်း ခေါင်းလေးညှိတ်သည်။

“မောင့်သဘောပါ မောင်၊ ဆောင်းက မောင့်နားမှာ နေချင်
အသွယ်ပါ”

ဆောင်းသည် မာန်မာနနှင့် ဟန်ဆောင်တတ်သူမဟုတ်ဘဲ
ပွင့်လင်းသူလေးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဆောင်းကို သူ ပို၍မြတ်နိုးမိသည်။

လက်ထပ်ဖို့အတွက် ခေါင်းထဲမှာ နီးနီးစပ်စပ်ထားခဲ့မိသော

ထိတ်ကူးများက အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည်။

အချစ်ကြီးသူတိုင်း အမျက်ကြီးတတ်ကြသည်။

ချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောရဲသူများဟာ မုန်းပြီဆိုလည်း အား
နာတမ်း မုန်းနိုင်ကြသည်ဟု သူကြားဖူး၏။

ဆောင်းကို သူ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ထားဖို့လိုနေပြီ။

အခန်း (၂၉)

“အဲဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး ဒေါ်မေမိုးစံ၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျွန်တော် ဆောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆွေမျိုးတော်ရမှာက မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်ငန်း နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်အလုပ်ထဲမှာ ဘယ်လိုလူမှုရေးကိစ္စမှ ဝင်ရောခွင့် မရှိတာ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် ချုပ်ကိုင်ခွင့်ရနေတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ကံကြမ္မာ အဆိုးအကောင်းကို ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျိုးအတွက် ကိုယ့် သဘောနဲ့ကိုယ် ဘယ်တော့မှမဆုံးဖြတ်ဘူး”

ဒေါ်သက လိုသည်ထက်ပိုသွားခဲ့သည်မှန်း သူ့ကိုယ်သူလည်း သိသည်။

မေမိုးစံက ကားကိုမှီရပ်ရင်း သူ့ကို ပထမအံ့ဩသလို ဖြစ် သွားသည်။ နောက်ကျမှ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်းတင်းမာခြင်းသို့

ဆက်လာပြီး...

“ပြတ်သားလှချေလား... ကိုစည်းရုံးညီ”

သူမကလည်း စိန်ခေါ်တော့မည့်လေသံနှင့် ပြန်စ၏။

မေမိုးစံသည် ဆောင်းထက် နောက်မကျသော ခေတ်မှီ

ပြင်ဆင်မှုများနှင့် ခပ်ရိုင်းရိုင်းဝတ်ထား၏။

ဆောင်းက ဆံပင်တွေရှည်ကာ အင်္ကျီဟိုက်ပြီဆို အပေါ်လွှာ

အေး အမြဲထပ်ဝတ်တတ်သည်။

မျက်နှာပေါ်မှာ ကာလာတွေကို ခပ်ရိုင်းရိုင်း ဘယ်တော့မှ

မလိမ်း။ နုငယ်ဖြူဝင်းနေသော မျက်နှာလေးက ဝတ်ထားသမျှနှင့်

ဆက်ဖက်ကာ ယဉ်စတဟန်လေးက ပျောက်သွားခဲ့သည်မဟုတ်ဘဲ လှနေ

တာမျိုး။

မေမိုးစံက မျက်နှာကာလာတွေ ရိုင်းနေသည်။

အကြည့်က ရဲတင်း၏။

ဝတ်စားပုံက မယဉ်။

သူမကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကာ စည်း ချက်ချင်းမျက်နှာ

လွဲပစ်သည်။

သူမက ကိုယ့်ကားနားမှာမို့ ကိုယ်ကပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းထိ

ဆုတ်ရပ်နေလိုက်မိ၏။

မေမိုးစံက ကားကို မှီနေရာမှ ခပ်မတ်မတ်ပြင်ရပ်လိုက်

ကာ...

“ဒီမှာ ကိုစည်းရုံးညီ၊ စံက ရှင့်ကို ဆောင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့

အရင်းနှီးဆုံးလူတစ်ယောက်အဖြစ် အကူအညီတောင်းနေတာပါ။ ရှင်

ဒီလောက် ပြတ်ပြတ်သားသား မပြောသင့်ဘူး။ ရှင် တကယ်လုပ်ပေး

ပျောက်ကလည်း ဘာမှ အပန်းကြီးတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မအမှုသည်ရဲ့

လမ်းကြောင်းက ကောင်းနေပြီ”

“ပြောပါဦး ဘယ်လိုကောင်းနေတာလဲ”

စည်းကမ်းမေးတော့ မေမိုးစံ တက်ကြွသွားသည်။

ကားနားမှခွာ၍ သူ့နားကိုလျှောက်ထွက်လာစဉ် တိုက်ခတ်
လာသော ခပ်ပြင်းပြင်းလေကြောင့် သူမ၏ဆံပင်တိုတိုလေးများနှင့်
နားက နားဆွဲလေးတွေ တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခတ်နေ ကြသည်။

“ရှင့်ကို စံ ဝန်ခံထားပြီးပြီပဲ၊ အငြင်းပွားရင်း လက်လွန်ခြေ
လွန်ဖြစ်ခဲ့ရတာက တကယ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မတော်တဆ လိမ့်ကျသေဆုံး
မှုဖြစ်အောင် နှစ်ဘက်ရှေ့နေတွေနဲ့ပါ ပြေလည်အောင် စံ ညှိနှိုင်း
မယ်၊ ရှင်လုပ်ပေးဖို့က ရုံးချိန်းရက်တွေကို လျှော့ပြီး အမှုကို မတော်
တဆ သေဆုံးမှုအဖြစ် မြန်မြန်ဆန်ဆန် စီရင်ချက်ချပေးဖို့ပဲ၊ ဘယ်သူမှ
သိစရာလည်းမလိုဘူး၊ ရှင့်သိက္ခာလည်း မကျနိုင်ပါဘူး၊ ရှေ့နေတွေ
ကိုယ်တိုင် ညီညွတ်နေရင် ရှင် အနေသာကြီးပါ”

စည်း မျက်လုံးတွေ အရောင်တလက်လက်တောက်ကာ
အောက်မေးဖျားက တင်းခနဲ လှုပ်ခတ်သွား၏။

သူသည် မေမိုးစံကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ရှေ့နေတွေကို ခင်ဗျား ဒီတိုင်းလုပ်ခဲ့ပြီလား၊ သူတို့က
သဘောတူလိုက်သလား”

“ဘာဖြစ်လို့မတူရမှာလဲ၊ ဒါကို ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ စုံမှာ
အင်အားရှိပါတယ်”

စည်း မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲလွဲ၍ ရေတမာပင်ကြီးတစ်ဘက်
ကို လှည့်ရပ်လိုက်၏။

သူ့မျက်နှာမှာ ဘယ်လိုအရေးအကြောင်းတွေ ဖြစ်နေသည်
ကို မေမိုးစံကမသိ။

“ဒီအမှု အမှန်အတိုင်းပေါ်သွားမယ်ဆိုရင် မီးမိုးကြွက်လျှောက် ဖြစ်လာမယ့် ပြဿနာတွေက မနည်းဘူး ကိုစည်းရုံးညီ၊ အခု အချုပ် ခံထားရတဲ့ တရားခံနှစ်ယောက်ဟာ စံတို့နဲ့ သွေးသားမတော်ပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက် အပြစ်ကျသွားခဲ့ရင် စံတို့တစ်မိသားစုလုံး ဒုက္ခ ရောက်မှာ၊ ဒီအမှု ဘာကြောင့်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေပါ လာပြီဆိုရင် စံတို့မိသားစု ထိခိုက်ရုံတင်မကဘူး၊ ဆောင်းနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ ရှင် လည်း မသက်ဆိုင်ဘဲနေမလား”

မေမိုးစံက ဖြစ်လာမှာတွေကိုပြောရင်း သူ့ကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေ၏။

သူထင်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း မိုးမိုးဇင်သေဆုံးခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ် သက်၍ ကြီးမားသော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ရှိနေသည်က သေချာပြီ ဖြစ်၏။

ထိုမျှထိ မေမိုးစံ မပြောပြသေးပေမယ့် အမှုစစ်ဆေးစဉ် တရားလိုအကျိုးဆောင် ရှေ့နေကြီး၏တင်ပြချက်ထဲမှာ မိုးမိုးဇင်၏ ဇင်ပွန်း မောင်ဦးနှင့်ပတ်သက်သော အလုပ်အကိုင်မှာ ဘာလိုလိုဖြစ် ခြင်းကြောင့် မိုးမိုးဇင်က မကြည်ဖြူဘဲ တားမြစ်ခဲ့ခြင်းအား သက်သေ ချက်ဆိုချက်နှင့်တကွ ပါရှိနေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားမိသည်မှာ မိုးမိုးဇင်သည် နှုတ်ပိတ်ခံ ကျရခြင်းဖြစ်ဖို့ရှိသည့် အချက်ပင်။

“ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်ခဲ့တာက အမှန်ပါ၊ ကြိုတင်ကြံစည် သတ်ခဲ့တာမဟုတ်တဲ့အတွက် မတော်တဆနဲ့ အများကြီးနီးစပ်ပါ ယ့် ကိုစည်းရုံးညီ၊ ရှင် စီရင်ချက်ချဖို့က သိသိသာသာ ကွဲလွဲသွားမှာ ခုတ်ပါဘူး”

မျက်နှာလွှဲ၍ ငြိမ်သက်နေသည့် စည်းကို သူမပြောသမျှ

အတွက် အလေးအနက် စဉ်းစားနေသည်ဟုယူဆ၍ မေမိုးစံက တက်ကြွစွာ စည်းရုံးနေသည်။

“ဒီအမှုပြီးသွားရင် စံတို့တွေ စိတ်အေးရပြီ၊ ဘယ်သူမှလည်း ဂုဏ်သရေညှိုးနွမ်းဖို့ မရှိတော့ဘူး။ ဆောင်းနဲ့ကိုစည်းရုံးညီတို့ မင်္ဂလာကိစ္စမှာ ဘာအဖုအထစ်မှ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

စည်း ချာခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီအမှုနဲ့ ကျွန်တော်တို့မင်္ဂလာကိစ္စက သက်ဆိုင်နေသလား ဒေါ်မေမိုးစံ”

“အို... သက်ဆိုင်တာပေါ့၊ ဆောင်းရဲ့ဒယ်ဒီလေ၊ သူကျေနပ် စိတ်ချမ်းသာမှ သူ့သမီးရဲ့မင်္ဂလာကိစ္စကို စီစဉ်ပေးနိုင်မှာ၊ ဒီလောက် ကြီးကျယ်နေတဲ့ ပြဿနာကြီးကို မဖြေးရှင်နိုင်ရင် မင်္ဂလာကိစ္စက ဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလား ရှင်တွက်ကြည့်လေ”

စည်းက ခပ်နွဲ့နွဲ့ရပ်၍ ခါးထောက်လိုက်သည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းမှမဲ့ပြီးက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှမှန်း သတိထားမိလိုက်သောအခါ မေမိုးစံ နောက်ကျသွားပြီဖြစ်၏။

“ဒီစကားတွေ ဒီလိုလာပြောပြီး ညှိနှိုင်းလို့ပြေလည်မှ လက်ထပ်လို့ဖြစ်မယ်လို့ ဆောင်းက ပြောတာလား”

မေမိုးစံ မျက်စိမျက်နှာပျက်၍ ခေါင်းညိတ်ရမလို ခေါင်းခဲရတော့မလိုနှင့် တစ်ယောက်တည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်သွား၏။

ပြီးမှ ခပ်သွက်သွက်ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဆောင်း ဒီလိုပဲဆုံးဖြတ်တာ၊ သူ့ဒယ်ဒီကို သူက သိပ်ချစ်တာလေ၊ ပြီးတော့ ရှင့်ကိုလည်း သူယုံကြည်နေတာ ရှင်ဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သူ့အတွက်ဥဲ့ညှာပြီး လိုက်လျောမှပဲတဲ့”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သူ ဒီလိုတကယ်ယူဆထားရင် ပြောလိုက်ပါ။ စည်းရုံးညီဆိုတဲ့လူဟာ သူ့ကိုယ်သူတောင်မှ အမှန်တရားအတွက် စတေးထားတဲ့သူ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ရင်ထဲက သယံဇာတတွေပဲ”

“ဘာပြောတယ် ကိုစည်းရုံးညီ၊ ရှင်... ရှင်က ...”

စည်းက ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်၍ သူမကို ကွေ့ရှောင်ကာ ကားဆီသို့ သွားသည်။

သူသည် နောက်ပြန်မကြည့်ဘဲ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ရင်းမှ ...

“မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လဲယူရမှာက အသက်ထက် တန်ဖိုးကြီးနေတယ် ဒေါ်မေမိုးစံ”

သူ ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး တံခါးမပိတ်သေးဘဲ မေမိုးစံကို ကြည့်၍ ...

“တရားရုံးဆိုတာ တရားသဖြင့် ဆုံးဖြတ်ပေးတဲ့ရုံး၊ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်းဖြစ်ဖို့ ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားနေကြတဲ့ ဥပဒေအကျိုးဆောင်တွေရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုတွေ၊ သာစေ နာစေဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတဲ့ တရားခံဖြစ်ထိုက်သူတွေ မဖြစ်ထိုက်သူတွေ သူတို့အားလုံးဟာ တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ပေးမယ့် အဆုံးအဖြတ်ကို ယုံကြည်စွာ လိုက်နာကြမယ့်သူတွေချည်းပဲ။ အမှန်တရားကို မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့လဲယူပြီး ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် စီရင်ချက်ချပေးတာမျိုး ကျွန်တော့် လုပ်သက်တလျှောက်မှာ ဘယ်တော့မှ မရှိစေရဘူး။ အဲဒါ ခင်ဗျားမှတ်ထားပါ”

“ကိုစည်းရုံးညီ... ရှင်... နေဦး...”

မေမိုးစံက ကားနားကိုပြေးကပ်လာပြီး တံခါးကို ဆွဲထားလိုက်၏။

“ရှင် ချက်ချင်းကြီးပြောချလိုက်တာ မစောလွန်းဘူးလား ဟင်၊ ဒါ တကယ်ဆုံးဖြတ်ချက်လား၊ ဒီစကားတွေကို စံ တကယ်ပြန် ပြောလိုက်ရင် ဆောင်းဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲသွားမယ်၊ ရှင့်ကို ဘယ်လောက် မုန်းသွားမယ်ဆိုတာကော တွေးမိရဲ့လား၊ ရှင် စဉ်းစား ဦးမယ်ဆိုရင် စံ အခုပြောတာတွေကို မေ့လိုက်မှာပါ၊ ရှင့်ဆုံးဖြတ် ချက်ကို ပြန်စဉ်းစားပါဦး”

သူ့မျက်နှာတင်းသွားလျှင် မေမိုးစံ လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“နေပါဦး... ရှင် စကားလေးတစ်လုံးနှစ်လုံး ပြောပြီး စီရင် ချက်ချပေးရတာ ဘာများ အပန်းကြီးလို့လဲ၊ ဒီအတွက် ဆောင်းနဲ့ ရှင်လည်း အဆင်ပြေသွားမယ့်အပြင် ရှင့်အတွက် မနစ်နာအောင် ငွေလည်း...”

“ခင်ဗျား တော်တော့ ဒေါ်မေမိုးစံ၊ ခင်ဗျားတို့ဘက်က မှား နေတာကို ကျွန်တော်သိထားတယ်၊ နောက်ကွယ်က မကောင်းမှုတွေ ရှိနေတဲ့ ဒီအမှုကို ကျွန်တော်က ကိုယ်ကျိုးတစ်ခုတည်းအတွက် မတရားတဲ့စီရင်ချက်ပေးရမှာလား၊ တရားမျှတခြင်းဆိုတဲ့ ဥပဒေရဲ့ နက်ရှိုင်းမှုကို နားမလည်ဘဲ ဖောက်ပြန်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို လာမဆွယ်နဲ့၊ ဘယ်တော့မှမရဘူး၊ ဥပဒေဆိုတာ မိုးကြိုးသွားထက်ပြင်းထန်တယ်”

တံခါးဆွဲပိတ်လိုက်တော့ မေမိုးစံ လွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။

“နေဦး ကိုစည်းရုံးညီ၊ တကယ်လို့ ရှေ့နေတွေရဲ့ ထုတ် နှုတ်တင်ပြချက်တွေက စံပြောသလို ဖြစ်နေခဲ့ရင်ကော၊ ဒါတွေကို လုံးဝပယ်ချပြီး ရှင် ဘယ်အကြောင်းနဲ့ စီရင်ချက်ချမလဲ”

စည်းက ကားစက်နှိုးလိုက်ရင်း မှဲ့ပစ်သည်။

“အဲဒါဟာ ကောင်းကင်ပြူးတဲ့နေ့ပဲ၊ ဖြစ်လာခဲ့ရင် အားလုံး ကို ထောင်ချပစ်ပြီးမှ နိုင်ငံတော်ခုံရုံးထိ တက်မယ်”

ဖိုးဖိုး ◉ စာပေ

ကားလေးက ငြိမ်ငြိမ်လေးထွက်ခွာသွားသည်။

“တောက်”

မေမိုးစံ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်နေအောင်ဆုပ်ထားမိသည်။

“စည်းရုံးညီဆိုတဲ့ကောင်ကို မင်း စည်းရုံးလို့မလွယ်ဘူး စံ၊
အဲဒါ ကိုကိုပြောရဲတယ်”

ဦးမိုးဆောင်းက ကြိုပြောခဲ့သည်။

မချစ်ဘူးသည့်သူတွေ အချစ်ဦးမို့ ရူးတတ်ကြသည်တဲ့။

ဒီအသက်အရွယ်ကျမှ ဆောင်းကိုချစ်ခဲ့သော ဤယောက်ျား
ဟာ ပုထုဇဉ်လူသားတစ်ယောက်ပဲ။

မိန်းမဖျက်လို့ ပြည်ပျက်ရသည့်အစဉ်အလာတွေက အများ
ကြီး။

ဆောင်းနဲ့ပတ်သက်၍ စည်းရုံးညီ မုချ လိုက်လျောမှာပဲဟု
သူမ အပိုင်တွက်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ခုတော့ သူမ အရှုံးကြီးရှုံးခဲ့ပြီ။

အခန်း (၃၀)

ဆောင်း မျက်ရည်စက်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျနေပေမယ့်
အံကြိတ်ထားမိ၏။

မောင့်ကို ဆောင်းချစ်သည်။

မောင့်ကို ဆောင်းနားလည်သည်။

မောင်စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဆောင်း ဘယ်တော့မှမလုပ်။

“ရှေ့ . . . ဖုန်းဆက်”

“ဟင့်အင်း”

ဆောင်း တစ်ဘက်လှည့်ပစ်လိုက်၏။

ဦးမိုးဆောင်းက ဆောင်းပရုံးလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆုပ်ကာ
ဒီဘက်ပြန်လှည့်စေသည်။

“သမီး... ဒယ်ဒီစကားကိုတောင် မနာခံချင်တာ၊ ဘယ်လို သတ္တိတွေနဲ့လဲ၊ ပြောစမ်း၊ ဒယ်ဒီတို့မှာ အရှူးမီးပိုင်းဖြစ်နေပြီ၊ ကိုသက် တို့က သူတို့ကိုလွတ်အောင် လုပ်မပေးရင် ကိစ္စတွေအားလုံးကို အမြစ် က လှန်ပစ်မှာလို့ ခြိမ်းခြောက်နေတာ”

ဆောင်း ငိုရှိုက်၍ ခေါင်းခါနေသည်။

ဦးမိုးဆောင်း ဖုန်းကိုင်ထားရင်း အံကြိတ်နေ၏။

“ဒယ်ဒီတို့မှာ နယ်စပ်ကနေ ဆက်သွယ်ထားတဲ့ ပင်မအဖွဲ့ ကြီးတွေ ရှိသေးတယ်၊ ကိုသက်ဖော်လိုက်လို့ ဒယ်ဒီတို့ကြောင့် မီးခိုး ကြွက်လျှောက် ဒီကိစ္စတွေပေါ်တော့မယ်ဆိုရင် ထောင်ထဲမရောက်ခင် အားလုံး သေကုန်ကြမှာ၊ အဲဒါ သမီးသိရဲ့လား၊ ဒီလိုအဖွဲ့အစည်းကြီး တွေက လက်မရွံ့ကြေးစားတွေ အများကြီးရှိတာ၊ ဒယ်ဒီတို့ဆီ ချက် ချင်းရောက်လာမှာပဲ၊ ခုတောင်မှ သက်သေရှိသမျှအားလုံးကို နှုတ် ပိတ်ပစ်ဖို့ သတိပေးနေပြီ၊ ဘေးကသက်သေတွေကို ရှင်းလို့မှ အခြေ အနေမဟန်ရင် ကိုသက်တို့ကိုပါ ရှင်းခိုင်းတာ၊ ဒါမှ မရှင်းနိုင်ရင်တော့ ဒယ်ဒီတို့ သေကုန်ကြမှာပဲ”

ဆောင်း မျက်ဝန်းလေးတွေပြူးကျယ်ကာ ဦးမိုးဆောင်းကို မော့ကြည့်သည်။

ဒယ်ဒီ ဘာတွေလုပ်နေသည် ဘယ်လိုလမ်းကြောင်းဆိုတာ ဆောင်း သိလည်းမသိခဲ့။ စိတ်လည်းမဝင်စားခဲ့ပါ။ သူမသိသည်က ဒယ်ဒီဟာ ‘မိုးပုလဲ’ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ယောက်၊ ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ တကယ့်အဓိပတိ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းကြီးတွေ လုပ်ကာ ဒယ်ဒီက လက်ကိုင်တုတ်အခာပဲ့ပဲရှိသတဲ့။

ဆောင်းချစ်တဲ့သူက သစ္စာတရားကိုမြတ်နိုးသည့် ဥပဒေ

ဘာကိုတော်သား။

ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ဆောင်းကမ္မ လာ ညည်း ဘာလုပ်မလဲ။

ညည်းဘာလုပ်မှာလဲ၊ မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်စမ်း။

“ဖုန်းဆက်လိုက်ပါသမီးရယ်၊ သူ ဘယ်လောက်ပဲအသည်းမာမာ သမီးရဲ့ငိုသံ သမီးရဲ့အသံလေးတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်တာနဲ့ သူ စိတ်ပြောင်းသွားမှာပါ။ ဒီတစ်ခါ ရှေ့နေတွေ အပြီးသတ်လျှောက်ချက်ပြီးရင် နောက်တစ်ခါဆို စီရင်ချက်ချတော့မှာ၊ သမီး ဒယ်ဒီကို ထောင်ကျခံနိုင်ဦးတော့ သေပစေဆိုပြီး ပစ်ထားဖို့ထိတော့ မရက်စက်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဒယ်ဒီသိတယ်။ တရားခံကိုလွှတ်ပေးဖို့ သမီး တောင်းပန်ပေးပါ။ ရှိသမျှအင်အားနဲ့ သူ့ကို စည်းရုံးပေးပါ။”

မေမိုးခံက လက်ပိုက်ကြည့်နေရာမှ အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာပုံနှင့် လက်ပိုက်ဖြုတ်ကာ ပြတင်းတံခါးနားဆီ လျှောက်သွား၏။

ထို့နောက် ချက်ချင်းပြန်လာကာ မျက်ရည်ကျလျက် ဖုန်းကို ဘေးတစောင်းလွှဲထားသည့် ဆောင်းနောက်မှာ ခပ်တောင့်တောင့် ရပ်လိုက်၏။

ဘာမှတော့ ဝင်မပြောသေးပါ။

“သမီးကို သူနဲ့မတွေ့အောင် ခွဲထားသလိုလုပ်ရတာက ခွဲချင်လို့မဟုတ်ဘူး။ သမီးက သူနဲ့ပတ်သက်ရင် စိတ်ပျော့တယ်၊ သူက ပြတ်သားတယ်၊ တွေ့ပေးလိုက်ရင် သူ့ဘက်ပဲ သမီးပါသွားမှာ၊ ခုလို မတွေ့တော့ သူ သမီးကို တမ်းတနေလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ကို သမီး လိုအပ်သမျှ တောင်းဆိုလို့ရပြီ၊ ရော့ . . . သမီး . . . ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။”

ဆောင်း ခေါင်းမခါတော့ဘဲ ရှိုက်ငိုနေသည်ကိုကြည့်ကာ ဦးမိုးဆောင်း အားတက်သွား၏။ မျက်နှာရှေ့ထိ ဖုန်းကို တိုးကပ်ပေး

လိုက်ပြီး...

“ဒယ်ဒီအသက်ကိုကယ်တာပါ သမီးရယ်၊ သမီး ခေါင်းမမာ ပါနဲ့”

ဆောင်း ဒယ်ဒီကို မော့ကြည့်သည်။

ရှည်လျားသော မျက်တောင်ဖျားတို့မှာ မျက်ရည်ကြောင့် စိုကပ်ပူတွဲနေကြသည်။ အောက်တန်းမှ ပင့်ကော့နေသည့် မျက်တောင်တို့ကြောင့် ပြည့်သိပ်နေပေမယ့် ပြိုဆင်းမကျနိုင်ခဲ့သော မျက်ရည်တို့က မျက်ဝန်းထဲမှာ လရိပ်ကျ၍ ပြုံးပြက်လက်နေသည့် ကန်ရေပြင်နယ်။

သူမ လက်ထဲကဖုန်းကို တုန်ယင်သောလက်ချောင်းကလေးများနှင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ဦးမိုးဆောင်းနှင့် မေမိုးစံတို့ အသက်ပင်မရှူအားဘဲ ဆောင်း၏တုန်ယင်လှုပ်ခတ်နေသော နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

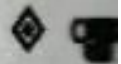
တကယ်ဆို မေမိုးစံဟာ မရှုနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်လာတော့မှ ဦးမိုးဆောင်းကို ဖွင့်ပြောကာ အားကိုးရှာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ချစ်သောဇနီး ရင်ဆိုင်နေရသော ဒုက္ခဆိုးကျိုးများသည် သူနဲ့ပါ လုံးဝသက်ဆိုင်နေ၍ ဦးမိုးဆောင်းဘယ်လိုမှ မနေသာတော့ဘဲ ဝင်ပါခဲ့ရ၏။

သူ၏ ဒရိုင်ဘာမောင်ဦးကို မေမိုးစံ အသုံးချလိုက်သည်မှ စ၍ မှားယွင်းခဲ့ခြင်းသည် ကိုသက်တို့လင်မယား လူလည်တွေကိုမှ ထပ်မံ စတေးလိုက်ခြင်းကြောင့် မှားယွင်းခြင်းက အဆုံးအစမဲ့ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ခုတော့ ဤအမှုမှ မနိုင်လျှင် အားလုံး၏ အသက်အိုးအိမ်

ငိုယိုး ❁ စာပေ

များပါ ထိခိုက်ဆုံးရှုံးရတော့မည်။

မောင့်ဖုန်းနံပါတ်ကိုနိပ်ပြီး ဆောင်း ခဏလေးစောင့်လိုက်
သည်နှင့် . . .

“ဟဲလို”

မောင့်အသံ။

အမှန်တရားကို ခိုင်မြဲစွာဆုပ်ကိုင်ထားသည့် မောင့်အသံ
သည် ဆောင်း၏နှလုံးအိမ်တစ်ခုလုံးကို ဆုပ်ကိုင်ဖျက်ပစ်လိုက်သလို
တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိသမျှ အင်အားများသည် မောင့်အသံတစ်ချက်မှာပင်
မိုးမိုးလဲမတတ် ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“မောင်”

ဆောင်းအသံ၏ တုန်ခါနေမှုကို ဒီအချိန်မှာ တိုင်းတာကြည့်နိုင်
မည်ဆိုလျှင် အလွန်ကောက်ကွေ့သော အကြည့်ရဆိုးသော လှိုင်းတို့
အမှတ်အသားများသာ ထွက်လာမည်ဖြစ်၏။

“ဟင် . . . ဆောင်း . . . ဆောင်းလားဟင်၊ မောင့်ကို ဘာ
ပြောစရာရှိလို့လဲ”

မောင်ရယ်။

ဆောင်း နှုတ်ခမ်းနားမှာ အားတင်းဖိကိုင်ထားသည့် ဖုန်းက
တဖြည်းဖြည်း လျှောကျကာ လက်ဖဝါးထဲမှာ တွဲလောင်းကျသွား
သည်။

“သမီး”

ဦးမိုးဆောင်း၏ အသံကြီးဟိန်းသွားကာ ဖုန်းကို ဆောင့်ဆွဲ
ယူ၍ ဝှပ်ခနဲ ဆောင့်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် အတားအဆီးမဲ့သော ဒေါသများကြောင့် လက်
တစ်ဖက် ရိပ်ခနဲမြှောက်တက်သွားပြီး ဆောင်းပါးပြင်လေးကို လွှဲ

ရိုက်ပစ်လိုက်၏။

အင်အားမဲ့နေချိန်မို့ ဆောင်း ခွေခနဲလဲကျသွားသည်။
မောင့်အတွက် ဆောင်း အသားအနာခံပြီး အံ့ကြိတ်နေပစ်
ခဲ့တာ ဒါပါနဲ့ဆို နှစ်ကြိမ်တိတိ။

“သမီးကို ဒယ်ဒီအားကိုးခဲ့သမျှ ယုံကြည်ခဲ့သမျှ သမီး တုံ့
ပြန်ခဲ့တာ ဒါပဲလားဟင်၊ ပြောစမ်း... သမီးရဲ့ချစ်သူ သစ္စာတွေကြီး
ပြီး ရာထူးတိုး ခေါင်းမောနိုင်ဖို့ အဖေတစ်ယောက်လုံးကို ဥပေက္ခာ
ပြုပြီး သိက္ခာတွေ အရှက်တွေအားလုံးကိုပါ မြောင်းထဲပစ်ချဖို့ ကြိုးစား
လိုက်တာပေါ့”

“ဟွန်း... သိသားပဲ၊ စံမပြောဘူးလား၊ ကိုကို့သမီးက
ပျော့တိပျော့ဖတ်နဲ့ ခေါင်းမာတာ၊ သူများတွေက မိန်းမမာယာ သည်း
ကိုးဖြာတဲ့၊ မိန်းမပြောရင် တစ်ခဏတဲ့၊ သူကပြောင်းပြန်၊ ဟိုက
အမိန့်ပေး မာယာများသမျှ သူကျဆုံးနေရတာ၊ ဟိုက ပြောသမျှ
အဟုတ်ထင်နေတာ၊ သားသမီးယုံ စုံလုံးကန်းဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့၊ အားကိုး
လိုက်ဦးလေ၊ ကိုကို့သမီးကို”

မေမိုးစံက ကူ၍ သတ်ပုတ်ပေးတော့မလိုလို စွေ့စွေ့ခုန်
ဝင်ပြောသည်။

“စည်းရုံးညီ ဖုန်းကိုင်တယ်မဟုတ်လား၊ သူကိုင်တယ်မဟုတ်
လား”

“မေးမနေပါနဲ့ကိုကို၊ ဟိုက ကိုင်လို့ ‘မောင်ရယ်’ ဆိုပြီး
သူ လွှတ်ချလိုက်တာ၊ ဘာမှကို သူမပြောချင်တာ၊ မိဘကသေမှာ၊
ဟိုက ဘာမှဖြစ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအဖြစ်မျိုးတွေကော ဘာများ
ဆန်းလို့လဲ၊ သူ့ကျမှ ဒါလေးလုပ်ပေးရမှာကို မိုးကြိုးပစ်ချခံရတော့
မှာကျနေတာပဲ၊ လိုက်ပါတယ် နှစ်ယောက်လုံး”

မေမိုးစံ မီးလောင်ရာလေပင့်နေသမျှ ဦးမိုးဆောင်း ဒေါသ
ကလည်း တငွေငွေ အရှိန်တက်လာ၏။

ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ဦးမိုးဆောင်းနှင့် မေမိုးစံတို့
ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကြ၏။

ဆောင်း ပုံလဲနေရာမှ မျက်ရည်ကျရင်း တဖြည်းဖြည်း မော့
လာသည်။

သူမမျက်ဝန်းလေးများမှာ ဖုန်းသံကြောင့် ချောက်ချားခြင်း
တို့ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ဦးမိုးဆောင်း ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“ဟဲလို”

“ကျွန်တော် စည်းရုံးညီပါ။ ဆောင်းနဲ့ စကားပြောပါရစေ”

သူ့အသံကြားသည်နှင့် ဘယ်သူ့ကိုင်လိုက်မှန်း သိလိုက်ပုံ
ရသော စည်းရုံးညီ၏လေသံက ကြည်လင်ပြတ်သားနေသည်။

ဦးမိုးဆောင်း မျက်နှာကြီးဝင်းထိန်သွားကာ ဖုန်းကို လက်
ဝါးနှင့်ကပ်ပိတ်ကာ . . .

“သမီး စည်းရုံးညီဆက်နေတာ . . . ရော့”

ဆောင်း ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါပစ်လိုက်၏။

မျက်ရည်စက်တို့ လက်ခနဲ လက်ခနဲ လွင့်စင်သွားကြသည်။

“သမီး မဆက်ချင်ဘူး”

“ကြည့်စမ်း . . . မိဘကို ဂရုမစိုက်၊ မထီမဲ့မြင်”

ဦးမိုးဆောင်း ဖုန်းကိုအုပ်ကာထားသည့် လက်နှင့် ဆောင်း
ပါးပြင်လေးကို လက်ပြန် ရိုက်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ရိုက် . . . ရိုက်သတ်လိုက်ပါတော့ ဒယ်ဒီ၊ ဆောင်း . . .
မဆက်ဘူး”

“တိတ်စမ်း”

ဦးမိုးဆောင်း ဖုန်းကိုလွှတ်ချပစ်၍ ဆောင်းပခုံးလေးကို ကိုင်ဆောင်ပစ်လိုက်သည်။ ဆောင်း မိုက်ခနဲပြာဝေလျက် ဘာဆို ဘာမှမသိတော့ဘဲ ပျော့ခွေမေ့မျောသွားတော့သည်။

မေမိုးစံက ဖုန်းကို ကပျာကယာ ဆွဲတင်ထားလိုက်၏။

“တောက်... အလိုလိုက်လို့ အမိုက်စော်ကားတာ၊ စကား လေးတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ဟလိုက်တာနဲ့ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမယ့် ဘာကို နှစ်ယောက်လုံးကို ရိုက်သတ်ပစ်ဖို့ကောင်းတာ”

“ဟုတ်တယ်... သတ်ပစ်သင့်တယ်”

ဒေါသများက ပြင်းထန်စွာ တောက်လောင်နေလေသည်။

တစ်ဘက်မှ ဖုန်းကိုင်ထားဆဲရှိသည့် စည်းလက်တွေ ဖုန်းကို ကိုင်ကာ အံကိုတင်းနေအောင် ကြိတ်ထား၏။

ဖုန်းထဲကနေ ဆောင်းတို့ဘက်မှာ ဖြစ်ပျက်နေလာတွေကို သူကြားနေရသည်။

ဖြန်းခနဲ ဆောင်းကို ရိုက်ချလိုက်သံသည် သူ့နှလုံးသားကို ပြင်းထန်စွာ ထုနှက်ပစ်လိုက်သလို စူးရှနာကျင်သွား၏။

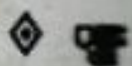
ဆောင်း သူ့အပေါ် ချစ်သောအချစ်။

သူ့ကိုနားလည်သောစိတ်နှင့် အနစ်နာခံခဲ့ခြင်းကို နားလည် လာလေ ရင်နာမိလေ။

သူ့နှလုံးသားမှာ ချစ်တတ်ခံစားတတ်ခဲ့သမျှ ဖြူစင်သော မေတ္တာတရားသည်လည်းကောင်း ထောင့်ငါးရာဆိုသည့် ချစ်ခြင်း မေတ္တာသည်လည်းကောင်း။

ဘယ်လို ဘယ်ဘဝက ဆုတောင်းမှားခဲ့သော ဝဋ်ကြွေးများ ကြောင့် ရင်နာကြေကွဲစရာများသာ ဖြစ်လာခဲ့ရတာလဲ။

ဖိုးမိုး ❖ စာပေ

သူ့ထံမှ တစ်စုံတယောက်အပေါ် အချစ်နှင့်ပတ်သက်သည့်
ပေးနိုင်ခြင်း ရယူခြင်း ပေါင်းစည်းသာယာနိုင်ခြင်း စသော ခံစားမှု
များကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခံစားခွင့်မရှိတော့ဘူးလား။

သူ့ကျမှ မိန်းမလှလေးကို စွဲလမ်းချစ်ခင်နေခဲ့ခြင်းသည်
အနာဂတ်အတွက် ကံဆိုးခြင်းလား ကံကောင်းခြင်းလား။

စည်း နားလည်နေမိတာ တစ်ခုရှိသည်။

ဤအရာသည် သူ့ဟာ အချစ်နှင့် သာယာစွာ ဆုံဆည်းခွင့်
ရှိသူ မဟုတ်ခဲ့ခြင်း။

မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆောင်းရယ်။

မောင်ဟာ သစ္စာတရားကို လက်ကိုင်ထားနေရတဲ့ တရား
သူကြီးတစ်ယောက်။ မောင့်ရဲ့စိရင်ချက်ကို နာခံကြတဲ့လူတွေဟာ
မောင့်ရှေ့မှာ ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုပြီးမှ ရပ်လာတဲ့သူတွေ။

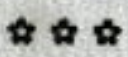
မောင်က ဒီလိုဒုက္ခသည်တွေကို မသမာတဲ့နည်းနဲ့ ကိုယ်
ကျွမ်းမက်သင့်သလား။ ပြည်သူပြည်သားအားလုံး ယုံကြည်နေကြတဲ့
တရားရုံးတော်ရဲ့ သစ္စာတရားကို မောင် မဖျက်နိုင်တာ။

မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အချစ်ရယ်။

သူသည် ဖုန်းကိုင်လျက်နှင့် စားပွဲပေါ်မှာ ပျက်နှာမှောက်ကျ
သွားခဲ့၏။

သူ့မျက်ဝန်းမှာ စိုစွတ်လာသောမျက်ရည်များက တစ်မိုစိမ့်
ပြည့်တက်လှုံ့လာခဲ့သည်။

သိပ်ချစ်တယ်. . . ဆောင်းရယ်။

ပိုးမိုး ◊ စာပေ

အခန်း (၃၁)

တရားရုံးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တဝေါဝေါ မိုးစက်သံများနှင့်အတူ အုံ့မှိုင်းလျက်ရှိသည်။

တရားခွင်တွင် လာရောက်နားထောင်နေကြသော ပရိသတ်များသည်လည်း အခန်းထဲ၌ အင်အားမသေးဘဲရှိ၏။

အထူးအာဏာရ မြို့နယ်တရားသူကြီး ဦးစည်းရုံးညီ၏မျက်နှာသည် ပရိတ်သတ်ထဲကို တစ်ချက်မျှသာစေ့ကြည့်၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သော တရားလိုအကျိုးဆောင်ရှေ့နေ၏ မျက်နှာဆီသို့ စူးစိုက်ကျရောက်သွားသည်။

ဒါဟာ အပြီးသတ်လျှောက်လဲချက်ဖြစ်သည်။

အမှန်တရားကို သူသိထားသော်လည်း နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ရှေ့နေ

တို့၏ လျှောက်လဲချက်များကို ရုံးတော်က သုံးသပ်ဖို့ ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးဖြစ်သော တရားလိုအကျိုးဆောင်ရွေး
နေ၏ လျှောက်လဲချက်ကို သူ အထူးစိတ်ဝင်စားနေခဲ့၏။

ရှေ့နေဦးထွန်းဦး၏ လေယူလေသိမ်းနှင့် တင်ပြချက် များက
အလွန်နာပျော်ဖွယ်ကောင်းကာ ထိထိမိမိရှိသည်။

တရားခွင်တစ်ခုလုံးက ဦးထွန်းဦး၏ စကားသံများထဲမှာ
နစ်မောကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့၏။

“လေးစားအပ်ပါသော တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်
ဟာ ဒီအမှုမှာ သက်သေခံအထောက်အထားတွေကို တင်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ၊
သေဆုံးခဲ့တဲ့ မမိုးမိုးဇင်ကို တရားခံက ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူး
လွန်သေစေခဲ့ခြင်းအပေါ် တရားသူကြီးမင်းအနေနဲ့ သံသယမရှိနိုင်
အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်၊ လူသတ်ရန် ကြိုတင်
ကြံစည်ပြီး လက်နက်တစ်စုံတရာ ယူဆောင်လာခြင်းမရှိသော်လည်း
မမိုးမိုးဇင်နဲ့ ပါးရိုးနားမှာ သွေးကြည့်ဥထင်ကျန်ခဲ့တဲ့ လက်ဝါးရာနဲ့
လက်ကောက် ဝတ်အထက်မှာ သွေးစို့နေတဲ့ လက်သည်းချက်သုံးချက်ဟာ
မမိုးမိုးဇင်မသေဆုံးမီ သတ်ပုတ်ရန်ပြုခြင်းခံထားခဲ့ရတဲ့ ထင်ရှားတဲ့
ဆေးမှတ်တမ်းရှာဖွေတွေ့ရှိချက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်၊ တရားခံဟာ ပထမ
မမိုးမိုးဇင်နဲ့ အိမ်ရှေ့ရေကန်နားမှာ စကားပြောနေပြီး ကလေးငိုလို့
အဝတ်လျှော်လက်စနဲ့ အိမ်ပေါ်တက်သွားခဲ့တဲ့ထိ ကျူးကျော်လိုက်ပါသွားခဲ့
ခြင်းဟာ ညှို့နှိုင်းလို့မရတဲ့ပြဿနာကြောင့် နောက်ဆုံး လိုတာမရရင်
သတ်ပစ်ခဲ့ဖို့ထိ ကြံစည်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ထင်ရှားပါတယ်”

ဦးထွန်းဦးက ခဏမျှရပ်လိုက်ပြီး . . .

“လေးစားအပ်တဲ့ တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ တရားခံဟာ
အိမ်ပေါ်ထပ်ရောက်တော့ မမိုးမိုးဇင်နဲ့ အဆင်မပြေဘဲ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်

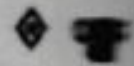
ပြီးမှိး ◊ ကပေ

အတိုင်း လုပ်ကြံမှုကို အကောင်အထည်ဖော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမိုးမိုးဇင်ကို အလွယ်တကူ ချုပ်ကိုင်လို့မရတဲ့အခါ လှေခါးထိပ်မှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကြရင်း စိတ်ကူးခဲ့တဲ့အတိုင်း မဖြစ်တော့ဘဲ ကြုံသလို ရှင်းပစ်လိုက်ပါတယ်။ ၎င်းဖြစ်ရပ်များနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခိုင်မာဆုံးကောက်နှုတ်ချက်ချနိုင်တာကတော့ ဧည့်သည်ဟာ သူတစ်ပါးပိုင်နက်ထဲမှာ အိမ်ရှင်ကိုခွင့်မတောင်းဘဲ အပေါ်ထပ်ထိ တိတ်တဆိတ် လိုက်ပါသွားခြင်းဟာ မမိုးမိုးဇင်ကို သတ်ပစ်ဖို့ လတ်တလော့ ကြံစည်ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး တကယ်လည်း ကျူးလွန်အထမြောက်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျာ၊ မိုးမိုးဇင်တို့မိသားစုလေးဟာ နေထိုင်ကြပြီးတဲ့ အမှုမဖြစ်မီကာလအတွင်းမှာ ကိုယ်ကျင့်တရားအလုပ် အကိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းခဲ့ဖူးခြင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိခဲ့ကြဘူးဆိုတာ အခိုင်အမာရှိပါတယ်။ မမိုးမိုးဇင်က သူမရဲ့ခင်ပွန်းစီး ပွားရှာဖွေရာမှာ အပေါင်းအသင်းမှားပြီး စာရိတ္တပျက်ပြားမှာ စိုးရိမ်လာတဲ့အတွက် တားဆီးရင်း မကြာခင် စကားများတတ်တဲ့အကြောင်းကို သက်သေ ဒေါ်လှလှရဲ့ ထွက်ဆိုချက်များအရ သိပြီးဖြစ်ပါတယ်။ တရားခံဟာ သက်သေခံစာတစ်စောင်နဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုအတွက် မိုးမိုးဇင်ကို သေစေခဲ့ခြင်းကြောင့် လူမမယ်ကလေးငယ်လေးနဲ့ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်တဲ့ အမယ်အိုတို့ရဲ့ဘဝ ပြိုကွဲခဲ့ရတာဟာ အလွန်ကြေကွဲရာကောင်းတဲ့ နစ်နာဆုံးရှုံးမှုတစ်ရပ်ပါပဲ။”

“လေးစားအပ်ပါသော တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျာ... မမိုးမိုးဇင်ရဲ့ခင်ပွန်းဖြစ်သူကလည်း ခုချိန်ထိ ရောက်ရှိမလာခဲ့ပါဘူး။ အမယ်အိုဒေါ်လှလှဟာ လူမမယ်ကလေးငယ်လေးနဲ့ မပြည့်မစုံဘဝကနေ အမှန်တရားကိုရရှိဖို့ တရားဥပဒေကို အမိအဘလိုအားကိုးပြီး ရုံးတော်မှာ

စိုးမိုး ◉ စာပေ

တို့၏ လျှောက်လဲချက်များကို ရုံးတော်က သုံးသပ်ဖို့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးဖြစ်သော တရားလိုအကျိုးဆောင်ရွက်
နေ၏ လျှောက်လဲချက်ကို သူ အထူးစိတ်ဝင်စားနေခဲ့၏။

ရှေ့နေဦးထွန်းဦး၏ လေယူလေသိမ်းနှင့် တင်ပြချက် မှာသာ
အလွန်နာပျော်ဖွယ်ကောင်းကာ ထိထိမိမိရှိသည်။

တရားခွင်တစ်ခုလုံးက ဦးထွန်းဦး၏ စကားသံများထဲမှာ
နစ်မြောကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့၏။

“လေးစားအပ်ပါသော တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်
ဟာ ဒီအမှုမှာ သက်သေခံအထောက်အထားတွေကို တင်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ
သေဆုံးခဲ့တဲ့ မမိုးမိုးဇင်ကို တရားခံက ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူး
လွန်သေစေခဲ့ခြင်းအပေါ် တရားသူကြီးမင်းအနေနဲ့ သံသယမရှိနိုင်
အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ လူသတ်ရန် ကြိုတင်
ကြံစည်ပြီး လက်နက်တစ်စုံတရာ ယူဆောင်လာခြင်းမရှိသော်လည်း
မမိုးမိုးဇင် ရဲ့ ပါးရိုးနားမှာ သွေးကြည်ဥထင်ကျန်ခဲ့တဲ့ လက်ဝါးရာနဲ့
လက်ကောက် ဝတ်အထက်မှာ သွေးစို့နေတဲ့ လက်သည်ချက်လုံးချက်ဟာ
မမိုးမိုးဇင်မသေဆုံးမီ သတ်ပုတ်ရန်ပြုခြင်းခံထားခဲ့ရတဲ့ ထင်ရှားတဲ့
ဆေးမှတ်တမ်းရှာဖွေတွေ့ရှိချက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ တရားခံဟာ ပထမ
မမိုးမိုးဇင်နဲ့ အိမ်ရှေ့ရေကန်နားမှာ စကားပြောနေပြီး ကလေးငိုလို့
အဝတ်လျှော်လက်စနဲ့ အိမ်ပေါ်တက်သွားခဲ့တဲ့ထိ ကျူးကျော်လိုက်ပါသွားခဲ့
ခြင်းဟာ ညှို့နှိုင်းလို့မရတဲ့ပြဿနာကြောင့် နောက်ဆုံး လိုတာမရရင်
သတ်ပစ်ခဲ့ဖို့ထိ ကြံစည်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ထင်ရှားပါတယ်”

ဦးထွန်းဦးက ခဏမျှရပ်လိုက်ပြီး . . .

“လေးစားအပ်တဲ့ တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ တရားခံဟာ
အိမ်ပေါ်ထပ်ရောက်တော့ မမိုးမိုးဇင်နဲ့ အဆင်မပြေဘဲ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်

ပိုးမိုး ◉ စာပေ

အတိုင်း လုပ်ကြံမှုကို အကောင်အထည်ဖော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမိုးမိုးဇင်
ကို အလွယ်တကူ ချုပ်ကိုင်လို့မရတဲ့အခါ လှေခါးထိပ်မှာ ရုန်းရင်း
ဆန်ခတ်ဖြစ်ကြရင်း စိတ်ကူးခဲ့တဲ့အတိုင်း မဖြစ်တော့ဘဲ ကြုံသလို
ရှင်းပစ်လိုက်ပါတယ်။ ၎င်းဖြစ်ရပ်များနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခိုင်မာဆုံး
ကောက်နှုတ်ချက်ချနိုင်တာကတော့ ဧည့်သည်ဟာ သူတစ်ပါးပိုင်နက်
ထဲမှာ အိမ်ရှင်ကိုခွင့်မတောင်းဘဲ အပေါ်ထပ်ထိ တိတ်တဆိတ် လိုက်
ပါသွားခြင်းဟာ မမိုးမိုးဇင်ကို သတ်ပစ်ဖို့ လတ်တလော ကြံစည်ဆုံး
ဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး တကယ်လည်း ကျူးလွန်အထမြောက်ခဲ့ကြောင်း
ဆင်ရှားပါတယ်။

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျာ၊ မိုးမိုးဇင်တို့မိသားစုလေးဟာ
နေထိုင်ကြပြီးတဲ့ အမှုမဖြစ်မီကာလအတွင်းမှာ ကိုယ်ကျင့်တရား
အလုပ် အကိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းခဲ့ဖူးခြင်း တစ်စုံတစ်ရာ
မရှိခဲ့ကြဘူးဆိုတာ အခိုင်အမာရှိပါတယ်။ မမိုးမိုးဇင်က သူမရဲ့ခင်ပွန်း
ဦး ပွားရှာဗွေရာမှာ အပေါင်းအသင်းမှားပြီး စာရိတ္တပျက်ပြားမှာ စိုးရိမ်
လာတဲ့အတွက် တားဆီးရင်း မကြာခင် စကားများတတ်တဲ့အကြောင်း
ကို သက်သေ ဒေါ်လှလှရဲ့ ထွက်ဆိုချက်များအရ သိပြီးဖြစ်ပါတယ်။
တရားခံဟာ သက်သေခံစာတစ်စောင်နဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုအတွက် မိုးမိုးဇင်
ကို သေစေခဲ့ခြင်းကြောင့် လူမမယ်ကလေးငယ်လေးနဲ့ အသက်
အရွယ်ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်တဲ့ အမယ်အိုတို့ရဲ့ဘဝ ပြိုကွဲခဲ့ရတာဟာ
အလွန်ကြေကွဲရောကောင်းတဲ့ နစ်နာဆုံးရှုံးမှုတစ်ရပ်ပါပဲ။”

“လေးစားအပ်ဖို့သော တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျာ . . . မမိုးမိုးဇင်
ရဲ့ခင်ပွန်းဖြစ်သူကလည်း ခုချိန်ထိ ရောက်ရှိမလာခဲ့ပါဘူး။ အမယ်အို
ဒေါ်လှလှဟာ လူမမယ်ကလေးငယ်လေးနဲ့ မပြည့်မစုံဘဝကနေ အမှန်
တရားကိုရရှိဖို့ တရားဥပဒေကို အမိအဘလိုအားကိုးပြီး ရုံးတော်မှာ

ဖိုဖို ◊ စာပေ

ဦးတိုက်လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

တရားလိုရှေ့နေကြီး ဦးထွန်းဦးက အသံပို၍ကျယ်လာကာ ထက်သန်မှုများကြောင့် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင်ရပ်လိုက်ပြီး . . .

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျာ . . . နောက်ဆုံးစီရင်ရမယ့် ပြဿနာကတော့ ကရားခံတွေနဲ့ ကိုယ်တိုင်အစစ်ခံချက်ဟာ ပြစ်မှုအတွက် ခိုင်လုံတဲ့သက်သေထွက်ချက်တွေကို ချေဖျက်နိုင်လောက်အောင် အကျိုးဝင်ခြင်း ရှိ မရှိဆိုတာပါပဲ။ တရားခံဟာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုရင် သေဆုံးသူ မမိုးမိုးဝင်းနဲ့ သူ့မိသားစုရဲ့ နစ်နာဆုံးရှုံးမှုဟာ စာမဖွဲ့နိုင်အောင် ဖြစ်ကျန်ခဲ့တော့မှာပါ”

“လူကြီးမင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ တရားခံရဲ့အနှာဂတ်ကို တစ်သက်လုံး အမှောင်ချမယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်နိုင်သလို နောင် အပြစ်မဲ့သူတွေအတွက် ရင်လေးဖွယ်လည်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ လူသတ်မှုဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြသည့် တရားခံ မောင်သက်ကိုနှင့် မဒါလီချစ်စုတို့ကို ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်းအထိ ပြစ်ဒဏ်ချမှန်ပါရန် လေးစားစွာ လျှောက်ထားအပ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

ဦးထွန်းဦး၏ လျှောက်လဲချက် ပြီးဆုံးသွားသည်။

မိုးသံလေသံများလည်း လျှော့ပါးကာ ညှို့မိုင်းနေသည့် အပြင် ပတ်ဝန်းကျင်က ကြည်လင်စပြုလာပြီဖြစ်၏။

တရားသူကြီး၏ တင်းတင်းစေ့ပိတ်နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံ၏ ထောင့်ချိုးလေးတစ်နေရာက မသိမသာ ညွတ်ကျသွားကာ ပြုံးလိုက်သည်လား မဲ့လိုက်သည်လား သူကိုယ်တိုင်သာ သိနိုင်လိမ့်မည်။

ရုံးခန်းအပြင် မှန်ပြတင်းနားမှာကပ်၍ ကျွောက်ကပ်ရပ်နေသော မေမိုးစံ၏ နှုတ်ခမ်းသားများ ဖိကိုက်ထား၍ မနိုင်လောက်အောင်

တဆတ်ဆတ် လှုပ်ခါနေကြသည်။

ဒေါသနှင့် ဆုံးရှုံးခြင်းတို့ရောထွေးကာ ဒူးကမခိုင်ချင်။

နံရံကို ပခုံးစောင်းနှင့်ပြန်မှီ၍ ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားဖို့
မတ်မတ်မရပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့၏။

စူးလက်နေသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် မာနကြီးလွန်းသည့်
နှုတ်ခမ်းသားများကို မုန်းတီးစွာမြင်ယောင်ရင်း အံကြိတ်မိသည်။

စည်းရုံးညီ။

ရှင် မာနကြီးလိုက်စမ်းပါ။

သေမထူး နေမထူးလူတစ်ယောက်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကို ရှင် ထိုက်
ဆိုက်တန်တန် ရစေရမယ်။

အခန်း (၃၂)

“ကိုကို”

ဟင်... ညီမလေး။

ညီမလေး ဘယ်ကခေါ်တာလဲ။

“ကိုကို”

သူ့ဦးခေါင်းဘက်ကနေ ညာဘက်သို့ ဆတ်ခနဲလှည့်၏။

“ကိုကိုရေ”

ညီမလေး... ညီမလေး... ဘယ်မှာလဲ။

သူ ဘေးဘီဝဲယာ တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ပတ်လည်အောင် ရှာ
ဖွေခေါ်ငင်သော်လည်း ညီမလေးကို မတွေ့။

ခေါ်သံသည် ရှေ့ကပေါ်လာလိုက် နောက်ရောက်သွားလိုက်။

ဘယ်ကိုပဲလှည့်ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်မှ ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ကိုကို... ညီမလေးက ဒီမှာ”

မထင်မှတ်ဘဲ သူ့မျက်ဝန်းတွေ အထက်သို့ မော့ကြည့်လိုက် ရာ...

“ဟာ... ညီမလေး”

သူ ထိတ်လန့်သွားသည်။

ညီမလေးက ဘယ်လိုအရာထက်မှာ မတ်တပ်ရပ်နေမှန်းမသိ။

အဖြူရောင် ဝတ်စုံလေးတလွင့်လွင့်နှင့် လည်ပင်းကိုရစ်သိုင်းကာ အစနစ်ဖက်ကို ကျောနောက်ဘက်မှာချထားသည့် ပဝါစပါးပါးလေးက လေဟုန်စီးနေသလို လွင့်မျောနေသည်။

ညီမလေးရဲ့အောက်မှာ နီရဲ့အားကောင်းသော မီးတောက်မီးလျှံတွေနှင့်။

“ညီမလေး ဆင်းခဲ့၊ မီးလောင်လိမ့်မယ်၊ ဆင်းခဲ့လေ”

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

မီးညွှန်မီးစွယ်တို့က ညီမလေး၏ ဒူးဆစ်လောက်ထိ ဝါးမျိုနေပြီ။

သူ စိုးရိမ်တကြီး တအားပြေးသွားသည်။

အနားမရောက်မီ မီးပူဟပ်ကာ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လိုက်၏။

“လာလေ ကိုကို၊ မီးပုံထဲခုန်ချလို့က်... လာပါ”

“ညီမလေး ဆင်းခဲ့၊ မီးလောင်နေပြီ ဒီကိုဆင်းခဲ့လေ”

ညီမလေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေသည်။

သူ့ကိုလက်ယပ်ခေါ်ရင်း မီးပုံကြီးထဲမှာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းနစ်နေ

စိုးမိုး ❀ စာပေ

သော်လည်း လရိပ်ချိုးနေသလို ရယ်မောမပျက်။

သူ့မှာသာ မီးပုံကိုကွေ့ငိုက်လှည့်ပတ်ရင်း အရှူးကြီးတစ်
ယောက်လို။

“ညီမလေးရေ”

“လာပါ ကံကိုရဲ့၊ ခုန်ချလိုက်စမ်းပါ။ မပူပါဘူး၊ ခစ် . . . ခစ်
. . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ချစ်စဖွယ်ရယ်မောနေရာမှ ညီမလေး၏ရယ်သံသည် လွန်စွာ
နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်လာပုံမျိုးနှင့် လည်တိုင်နုနုလေး ကော့စင်းလာ
သည်အထိ ခေါင်းမော့ရယ်မောနေ၏။

ထို့နောက် ညီမလေးခန္ဓာကိုယ်သည် မီးပုံကြီးထဲသို့ တိုး
ဆင်းသွားသည်။

“ညီမလေး . . . ညီမလေး”

“ဆရာ . . . ဆရာ”

“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လှိုက်မောလျက် အိပ်မက်ပါလား
ဆိုတာကို လက်ခံလိုက်မိသည့်အချိန်ထိ ချွေးတို့နှင့် အေးစက်စက်
ဖြစ်နေသောကိုယ်ကို လှုပ်ရှားဖို့သတိမရ။

“ဆရာ . . . ဆရာနိုးပြီလား”

စည်း မျက်ဝန်းတွေကိုမှိတ်ပစ်ကာ ‘အေး’ တစ်လုံးကို ဖျစ်
ညှစ်ထုတ်လိုက်ရသည်။

အတန်ကြာမှ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လိုက်တော့ နေအတော်မြင့်နေ
ပြီ ဖြစ်၏။

ညက သူ့စဉ်းစားလို့ရသမျှ စီရင်ထုံးများထဲမှ ထုတ်နှုတ်
ချက်များကို စိစဉ်ရိုက်နှိပ်၍ ရုံးတော်၏သုံးသပ်ချက်အပိုင်းကို ပြီးစီး

အောင် ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။

အတော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရ၏။

ဒီနေ့ သူ စီရင်ချက်ချရတော့မည်။

အပြစ်ကျူးလွန်ထားသူကို အမှန်တကယ် အပြစ်ပေးဖို့အတွက် သူ့မှာ ခိုင်လုံသည့်သက်သေ အကိုးအကားများနှင့် စီရင်ထုံးတွေ ရှိ နေပြီ။

အိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြစ်သော်လည်း ခုတော့ စိတ်အစဉ်က ခဲဆွဲထားသလို လေးလံနေခဲ့သည်မှာ အကြောင်းပြချက် မရှိဘဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။

အိပ်ရာထက်မှဆင်း၍ ညဝတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ကာ မျက်နှာနှင့် လည်ပင်းမှ စေးထန်းနေသည့် ချွေးတွေကို ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဒီညကလိုအိပ်မက်မျိုး ခုတစ်ခါနဲ့ဆို သူမက်တာ သုံးကြိမ် တိတိ။

ပထမနှစ်ကြိမ်မှာ ညီမလေးကို သူတွေ့သည်။

သို့သော် သူနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာလောက်မှာ ရပ်နေ သည့် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်သို့ပ်နေသည့် ညီမလေးကို မြင်နေရသည်။

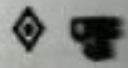
မျက်ရည်တို့၏နောက်မှာ မျက်အိမ်တွင်းမှ နာကျည်းမုန်း တီးသော အေးစက်စူးရဲသည့် အကြည့်များကိုလည်း တွေ့၏။

“ကိုကိုကို မုန်းတယ်၊ ကိုကိုကို ဘယ်တော့မှမကျေဘူး၊ မုန်းတယ်”

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ငိုရှိုက်သံများနှင့် ပြောခဲ့သည် ဘလည်း နှစ်ကြိမ်လုံး အတူတူပဲဖြစ်သည်။

ဒါဟာ ‘ညီမလေး ပျိုကို သေခန်းသွားတဲ့အထိ နာကျည်း

ဖိုးဖိုး ◊ စာပေ

သွားပြီ... မုန်းသွားပြီ

စသော ယူကျုံးမရ စွဲလမ်းစိတ်တို့ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်သာ အိပ်မက်မက်သည်ဟု သူတွေ့မြင်ခဲ့၏။

ခုတစ်ကြိမ်သည် ထူးဆန်းစွာ။

အမြဲတမ်း အနိရောင်ဝတ်ခဲ့သော ညီမလေးက အဖြူရောင်ကို ဝတ်ထားသည်။

မီးထဲမှာပင်မပူဘဲ ရယ်မောနေခဲ့သေးသည်။

ကိုကိုလာခဲ့ပါတဲ့။ ခုန်ချလိုက်တဲ့။

ညီမလေး ဘာကို နှစ်ထောင်းအားရ ရယ်မောနေပါသနည်း။

ရယ်မောခြင်းသည် ဖြစ်ချင်သည့်ဆန္ဒတစ်ခု ပြည့်မြောက်

သွား၍ လက်ခမောင်းခတ် ရယ်ဟောပုံမျိုး။

ဒါက ဘယ်လိုအတိတ်နိမိတ်မျိုးလဲ။

စားပွဲပေါ်မှာ ညှိုးခွမ်းနေပြီဖြစ်သည့် ပန်းအိုးထဲက နှင်းဆီ

ပန်းခိုင်လေးတွေကို ငေးကြည့်ကာ အနားကိုလျှောက်သွားမိ၏။

“ကိုကို ချစ်သူရတဲ့အခါ ညီမလေးထက်ဆိုးဝါးတဲ့ အဖြစ်မျိုး

နဲ့ မီးလောင်ပြာကျပြီး သေပါစေ”

“အဲဒီလို ကိုကို မပျက်စီးသရွေ့ ညီမလေးရဲ့ပိညာဉ်ဟာ

မကျွတ်လွတ်ဘဲရှိပါစေ”

“ကျွတ်”

သူ ပြတင်းဝမှ ခြံဘက်သို့ငေးနေရင်း မျက်ဝန်းတွေကို

မှိတ်လိုက်မိပြန်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေနပ်စွာ စုပ်သပ်မိ၏။

သူ ဒါကို မကြာမကြာတွေ့မိပြီး အယူသည်းနေတာလား။

ဒါမှမဟုတ် သွေးကြောကြောင့်နေတာလား။

ညီမလေးအပေါ် တကယ်တမ်း သူ မတရားချုပ်ချယ် အနိုင်

ယူခဲ့တာမှန်လျှင် အလှည့်ကျမှ ခွဲလိုမဖြစ်နိုင်ပါ။
ဒါပေမဲ့ သူ အနိုင်ကျင့်ခဲ့တာမျိုးမဟုတ်။
ဒုက္ခရောက်မည်စိုး၍ ချစ်သည့်စိတ်နှင့် တားဆီးခဲ့ခြင်းသာ
ဖြစ်သည်။

ဒါဆို ထိုကျိန်စာကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ဖို့သာ ရှိတော့
သည်။

“ဆရာ”
“ဟေ”

မျိုးလွင်အသံ။ တံခါးအပြင်ကနေ ပေါ်လာပြန်သည်။

“မနက်စာ အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးပြီ ဆရာ၊ ဆရာ မျက်နှာ
သစ်ပြီးပြီလား”

“အေး... ငါဆင်းလာခဲ့မယ်”

သူ အသံပေး၍ တံခါးပေါက်နားကနေ လှည့်အလာ...

“ဒုတ်... ခွမ်း”

ပန်းအိုးကို လက်နှင့်ထိခတ်မိကာ ပန်းအိုးသည် ကြမ်းပေါ်
သို့ လျင်မြန်စွာ လိမ့်ဆင်းကွဲကြောသွား၏။

သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ကိုယ့်ကြောင့် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေ နေရှာသည့် ဆောင်းကို
သတိရလိုက်မိကာ ရင်ထဲမှာပူသွားသည်။

ဆောင်း ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ ကျန်းမာပါစေ။

ညီမလေး ကျိန်စာတိုက်ခဲ့ခြင်းသည် မဆီမဆိုင် ဆောင်းထံ
သို့ မကျရောက်ပါစေနဲ့။

ပိုးပိုး ◊ စာပေ

စည်း ရင်ထဲမှာ တွေဝေလေးလံမှုများ ပြည့်သိပ်နေခြင်းနှင့်
ဘယ်လိုမှ ဖျောက်လို့မရ။

အခန်း (၃၃)

တရားရုံးသွားရန် ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီးချိန်တွင် ဆယ့်တစ်
နာရီ ဆယ်မိနစ်တိတိ။

“မျိုးလွင်”

ထူးသံမကြား။

“မျိုးလွင်”

နားစွင့်နေလိုက်သော်လည်း ဘာမှ တုံ့ပြန်မကြား။

သူ့ခိုင်းတာမဟုတ်ဘဲ မျိုးလွင် ဘယ်မှသွားတတ်သည်မဟုတ်။

နှစ်ခွန်းထက်ပိုခေါ်ရသည်လည်း မရှိခဲ့ဘဲ ဒုတိယအခွန်းဆို

ထူးသံပြေးပြီး ရောက်လာတတ်သူ ဖြစ်၏။

အပေါ့အပါးများ သွားနေသလား။

စိုးပိုး ◊ စာပေ

သူ ထပ်မခေါ်တော့ဘဲ ညက စီရီရိုက်နှိပ်ထားသည့် စီရင်ချက်စာရွက်ထပ်ကြီးကို သေချာဂရုစိုက်၍ လက်ဆွဲအိတ်ကြီးထဲ ထည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် နောက်မှ လှုပ်ရှားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် . . .

“မျိုးလွင် . . . မင်း ငါ့ကို ညနေစာအတွက် ဘာမှလုပ်မထားနဲ့တော့၊ ဒီနေ့ ရုံးဆင်းတာနဲ့ ငါသွားစရာရှိတယ်”

သူ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြော၏။

သို့သော် သူထင်သလို မျိုးလွင်သည် ဟုတ်ကဲ့ဆိုသော နာခံနေကျအတိုင်း စကားမဆိုခဲ့ဘဲ . . .

“ခင်ဗျား . . . သွားရမှာပါ၊ သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . ပြန်လာလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

အန္တရယ်ဆိုသောအသိနှင့် စည်း ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သူ့အကြည့်မရောက်သေးမီ ခွပ်ခနဲ ထိခတ်သံနှင့်အတူ ခေါင်းထဲမှာ ပူထူပြာနှမ်းသွား၏။

“ကြိုးတုပ်ဦးမလား . . . သူ့ကို”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ ငါ့လက်ဆကို ငါသိတယ်၊ မင်းလုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်”

စကားသံတွေကို ကြားနေရသည်။

လူတွေကိုလည်း မြင်သည်။

သို့သော် ဘယ်သူတွေမှန်းမသိဘဲ မျက်နှာတွေက မှန်ပါ

ဖိုးဖိုး ◊ စာပေ

နေကာ သူ စားပွဲပေါ်သို့ မှောက်လျက် စိုက်ကျသွားလေသည်။
 အိပ်မက်မဟုတ်သော တစ်ဘက်ကမ္ဘာတစ်ခုမှာ အသံသာ
 ကြားကာ လူကိုမတွေ့ရသော ညီမလေး၏ရယ်သံနောက်ကို တကောက်
 ကောက်လိုက်ရင်း စည်း၏ခြေဖဝါးများ တဖျစ်ဖျစ် ပူလောင်လာနေ၏။

အခန်း (၃၄)

“သူမရှိမှအေးမှာ ကိုကို၊ သူမဟုတ်ဘဲ နောက်ထပ် တစ်
သူကြီးဆိုရင် သူ့လောက် ခက်ခဲမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သူနဲ့ နောက်
တစ်ယောက်ကြားကာလမှာ စီရင်ချက်မချဖြစ်သေးရင် စံတို့ အချိန်တွေ
အများကြီးရသေးတယ်”

“သူရှိနေတဲ့ဟာ၊ သူမရှိအောင် သတ်ပစ်မှပဲရမှာပေါ့”

“သတ်သင့်ရင်သတ်ရမှာပဲ၊ ခုဖြစ်နေတာက သူ့အသက်
ကိုယ့်အသက် ညှဉ်းရောက်လာတဲ့ ခြိမ်းခြောက်စာကိုကြည့်၊ ဒီအမှုမှာ
စံတို့မနိုင်ရင် ဒီနေ့ စီရင်ချက်ချပြီးတာနဲ့ နောက်နေ့ ဇက်ပြုတ်ကြမ
ပဲ၊ ကိုကိုစဉ်းစားပါဦး။ စံကတော့ သေမထူး နေမထူးဘဲ၊ နောက်
ဆို စီရင်ချက်ချတော့မှာ ကိုကိုရဲ့”

ညက မမစံနဲ့ ဒယ်ဒီတို့၏စကားသံတွေကို ဆောင်း ကြားခဲ့ရသည်။

ဖုန်းဆက်ဖို့ကြိုးစားရင်း ကြာခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဆောင်း... မောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ချင်သည်။ လွမ်းနေသမျှ ပြောပြချင်သည်။

မောင့်အသံလေးကိုနားထောင်ပြီး နမ်းခဲ့ဖူးသည့် အနမ်းတို့ကို ထိုအသံထဲမှာပဲ ပြန်လည်တမ်းတ၍ ခံစားချင်သည်။

ပြီးတော့ လစ်တာနှင့် ဆောင်းထွက်လာခဲ့မည့်အကြောင်း။

မောင့်ရင်ခွင်မှာ ထာဝရနိလို့ဖို့ မောင် လိုလိုလားလား ရှိနေရဲ့လားဆိုတာ စကားပြောရင်း အကဲခတ်ချင်သည်။

မောင်က နေဦးဆိုရင်တောင် 'ဟင့်အင်း ဆောင်းလာပါရစေ' လို့ သူမပြောပါမည်။ လွတ်မြောက်ခွင့်ဟာ တစ်နေ့နေ့တော့ ရှိလာမည်သာ။

ခုတော့ ဤသို့မဟုတ်။

မောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ချင်သည့်ဆန္ဒများနှင့် ကြာကြာထိုင်လို့

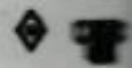
မရ။

မတ်မတ်လည်းရပ်မနေနိုင်သော တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေခြင်းများက ပထမဆန္ဒများကို ဖုန်းဆက်အလွမ်းသယ်ဖို့ မဟုတ်တော့ဘဲ သတိပေးနှိုးဆော်ဖို့ ဖြစ်သည်။

မောင့်ကို သူတို့ ဒုက္ခပေးကြမည်ကို ဆောင်းတွက်မိသည်။

စီရင်ချက်မချမီဆိုတော့ ဒီနေ့ နေ့လည် စီရင်ချက်ချမည်ဆိုလျှင် ဒီနေ့လည်မရောက်မီ မောင့်မှာ အသက်အန္တရာယ်ရှိနေပြီ။

ကိုယ့်ရဲ့ဖခင်ဆိုပေမယ့် ကိုယ်ကျိုးတစ်ခုအတွက် သားသမီးကို လည်းမညွှာ၊ လူအများစုကို ဒုက္ခပေးဖို့လည်း ကြံစည်လှုပ်ရှားနေသော

လုပ်ရပ်များကိုတော့ ဆောင်း မနှစ်ပြို့နိုင်။
ထို့ပြင် မောင်သည် ဆောင်းအသက်နှင့်ထပ်တူ ချစ်ခဲ့ရသည့်
ချစ်သူ။

နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ မနက်ဆယ်နာရီကျော်နေပြီ။
မိုးလင်းကတည်းက ဒယ်ဒီတို့ အိမ်မှာမရှိကြ။
သူတို့ ဘယ်ရောက်နေကြသလဲ၊ ဘာတွေ ကြံစည်ပြီးပြီလဲ။
မောင့်ကို ဆောင်း ကယ်နိုင်ပါဦးမည်လား။

ဘယ်လိုမှ နေလို့မရတော့သည့်အခန်းမှာ ဆောင်း တရုတ်ကပ်
မှန်တွေကို ဖွင့်၍ အပြင်ခန်းကို ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

ခြံထဲမှာကော အိမ်ပေါ်မှာပါ အစောင့်တွေချထားခဲ့သည်။
ဆောင်း၏အခန်းရှေ့ ဝရန်တာနှင့်ဆက်လျက် ဧည့်ခန်းမှာ
မျိုးထူးဆိုသည့် ကတုံးကြီးက ဘီယာတစ်ခွက်နှင့် အကျအန ထိုင်ငြိမ်
နေ၏။

သူက ဆောင်းအခန်းရှေ့ကနေ ပိတ်စောင့်ရင်း ဒယ်ဒီဆီ
ကလာမည့် တယ်လီဖုန်းသံကိုလည်း စောင့်နေတာဖြစ်သည်။

ဒယ်ဒီက အလုပ်ရှုပ်လွန်းသူမို့ အပြင်ရောက်နေတတ်တာ
များသည်။

ထို့ကြောင့် တယ်လီဖုန်းဖြေသည့် စက်တပ်ဆင်ထားကာ ပြန်
လာမှ နားထောင်တတ်၏။

သို့သော် သူမရှိစဉ် အရေးတကြီးဝင်မည့်ဖုန်း ရှိနေလျှင်။
ခုလိုပဲ တစ်ယောက်ကိုစောင့်ခိုင်းကာ လိုအပ်သလို သူ့ထံသို့ ဆက်
သွယ်ခိုင်းတတ်သည်။

ဒီလူကြီး တာဝန်နှစ်ရပ်နှင့် ဤနေရာမှ လုံးဝထမည့်ပုံ မပေါ်
ပါ။

ဆောင်း နံရံမှာကျောလေးကပ်ကာ ချွေးပြန်အောင်စဉ်းစား
သည်။

ထို့နောက် စားပွဲခုံအောက်မှာ ခပ်တိုတို သစ်သားချောင်း
လေးတစ်ချောင်း တွေ့လိုက်သောကြောင့် ကယျာကယာ ပြေးကောက်
လိုက်ကာ...

“ကိုမျိုးထူး... ဒီမှာ... ကိုမျိုးထူးကြီး”

“ဟင်... ဘာလဲ”

“တံခါးဖွင့်ပေးစမ်းပါ၊ ရေအိမ်သွားချင်လို့”

ကိုမျိုးထူး ခြေသံနှင့်အတူ အသံက အနားရောက်လာ
ပြီး...

“ဘာတွေ ဉာဏ်များနေတာလဲ၊ အခန်းထဲမှာပဲ သွားလို့ရ
တဲ့ဟာ”

“ဟာ... ဒီမှာ ရေတင်လို့မရလို့၊ ညကတည်းက ဒုက္ခရောက်
နေတာ၊ ဖွင့်ပေးစမ်းပါ မြန်မြန်”

“ဟုတ်လား... နေဦး... ဒါဆို”

ခဏကြာသည်နှင့် တံခါးသော့ဖွင့်လိုက်သံကြားရပြီး...

“လာ... ထွက်ခဲ့”

ဆောင်း သစ်သားတုတ်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်
ကာ တံခါးဖွင့်သွားသည်အထိ အသက်အောင့်၍ စောင့်နေလိုက်ပြီး...

“ဒုတ်”

“အား”

“ကဲဟာ”

“အ”

လှုပ်က ထွားထွားကြီးမို့ ကြောက်ကြောက်နှင့် ခေါင်းပြောင်

ပြောင်ကြီးကို တစ်ချက် ဇက်ပိုးကို နာနာလေးရိုက်ပစ်လိုက်မှ ကိုယ့်
ထူး ဝုန်းခနဲလဲကျသွား၏။

တုတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲနှင့် ဆောင်း၊ သေချာအောင်
ကြည့်နေပြီး ကိုမျိုးထူး ငြိမ်သက်သွားတော့မှ ကျော်ခွ၍ အခန်းထဲက
ထွက်သည်။

ဖုန်းရိုရာကိုသွားဖို့ လှေခါးထိပ်နားကို ဖြတ်လျှောက်ရဦးမည်။
အောက်မှာရှိနေကြသည့် အုပ်စု သူမကို လှမ်းမြင်ကြမည်

သာ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

မောင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်ဖို့က အရေးကြီးနေသည်။

ဆောင်း၊ စိတ်တွေလှုပ်ရှားလွန်းကာ နောက်ဆုံးမှာ ဖုန်းဆီ
သို့ လှေခါးထိပ်ကလွန်အောင် လေးဘက်ထောက်လေး တွားသွားရ
သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး ဖြေစက်မှ . . .

“ဟဲလို . . . ဦးမိုးဆောင်းရဲ့အိမ်ပါခင်ဗျာ၊ ဦးမိုးဆောင်း အခု
အိမ်မှာမရှိပါဘူး။ ကျေးဇူးပြုပြီး သတင်းလေးချန်ထားပေးခဲ့ပါ”

“ဆရာကြီးခိုင်းတဲ့အတိုင်း တစ်သွေမတိမ်း လှုပ်ရှားနေပါပြီ
ခုလောက်ဆို စည်းရုံးညီနွဲ့သူအိမ်ကြီး မီးတောက်မီးလျှံတေကြားမှာ
သိပ်လှနေမှာပါ။ ဆရာကြီး လူထုပရိသတ်နဲ့အတူ သွားကြည့်နိုင်ပါပြီ”

ဘုရား . . . ဘုရား။

ဆောင်း လန့်ဖျန်ကာ ခြေနှစ်လှမ်းခန့် ယောင်ရမ်းဆုတ်
လိုက်မိ၏။

မောင့်အိမ်ကို မီးရှို့ပြီး မောင့်ကိုပါ မီးလောင်တိုက်သွင်း

နေကြပြီဆိုပါလား။

သတိလက်လွတ် နောက်ကို ချာခနဲလှည့်လိုက်ပြီးမှ ဆောင်း
နောက်ကို ပြန်သတိရ၏။

ဒါဟာ ကြီးကျယ်တဲ့လုပ်ကြံမှုကြီး။

ပိပိရီရီ အင်အားနဲ့ ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကြံကြတာကို ဆောင်း တစ်
ယောက်တည်း ဘယ်လိုကာကွယ်ပေးနိုင်မှာလဲ။

ဦးနှောက်က သတိပေးလာသည့်အတိုင်း သက်ဆိုင်ရာဌာန
အသီးသီးသို့ ဆောင်း ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

အလျင်စလိုဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ဒယ်ဒီနဲ့မေမိုးစံတို့၏ နောက်ဆက်
တွဲ မကောင်းမှုများကိုပါ သူမ သိသလောက် ဖွင့်ချပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆောင်းကိုယ်ကို ဝှမ်းကပ်စောင်ထူကြီးနှင့် ရစ်
ပတ်ကာ ဝရန်တာပေါ်တက်၍ အမှိုက်တွေပစ်ချထားသောကြောင့်
အတော်တိမ်နေပြီဖြစ်သော ရေမြောင်းထဲသို့ မှန်းဆပြီး ခုန်ချပစ်
လိုက်၏။

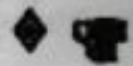
အမှိုက်ပုံပေါ်သို့ တည့်တည့်ကျသွားသဖြင့် ကံကောင်းသွား
ခဲ့သည်။

မြောင်းနှုတ်ခမ်းဘောင်နှင့်သာ ဆောင့်မိလျှင် ဝှမ်းကပ်တွေ
ခံထားပေမယ့် မလွယ်။

ဆောင်း ဆိုင်ကယ်ရှိရာပြေးကာ အားကုန် မောင်းထွက်
ခဲ့သည်။

မောင့်အိမ်သည် မြို့နှင့် အနည်းငယ်လှမ်းကာ အေးချမ်း
ခဲ့ပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ မသမာသူတို့ လှုပ်ရှားနိုင်ရန် အကွက်
ကောင်းတစ်ခုလို ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

အဝေးကမြင်နေရသော အိမ်၏ခေါင်မိုးချွန်များမှာ ညိုညစ်
ညစ်အနိုးတွေတွေ ယှက်သမ်းနေတာကို သေချာကြည့်မှမြင်ရသော်

လည်း အထဲမှာ ဘာဖြစ်နေမှန်းသိထားသည့် ဆောင်းရင်တွေ အဆ
မတန် ဆောင့်ခုန်လာ၏။

အထဲမှာ မီးတွေ လှိုက်လောင်နေပြီ။

မောင် ဘယ်မှာလဲ၊ မောင် အထဲမှာရှိနေမှာပါ။

မောင် ပြေးနိုင်ပါစေ၊ လွတ်မြောက်ပါစေ။

စိတ်တွေ ကသောင်းကနင်းဖြစ်ကာ ဆိုင်ကယ်ကို ဘယ်လို
မှ ထိန်းမရတော့ဘဲ လမ်းဘေးခြုံတောထဲသို့ ဗရမ်းဗတာ ထိုးဝင်
သွား၏။

“ဒုန်း”

“အား”

ခြုံထဲမှာ သစ်ငုတ်ရှိနေသဖြင့် ဆိုင်ကယ်က နောက်ပြန်
ဆောင့်ခုန်သွားသည်။

ခါထုတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသောကြောင့် ဆောင်းလည်း
လွင့်ထွက်သွား၏။

နောက်စေ့မှာ ပူခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဘယ်ဘက်သို့ ပစ်ကျသွားသည်မို့ ဘယ်ဘက်တစ်ခြမ်းလုံး
ပြင်းထန်စွာ နာကျင်သွားခဲ့၏။

ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရသွားပြီကိုသိသော်လည်း ခေါင်းကို
အတင်းပြန်ထူသည်။

ဘယ်ဘက်ပခုံးတစ်ခြမ်းကို ဖိအုပ်၍ ဆောင်း ကျုံးထ၏။

ခြံဝရောက်နေပြီဖြစ်၍ အားတင်းကာ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ညိုညစ်သော မီးခုံးလုံးကြီးမှာ သိသာစွာ
တိုး ထွက်လာကြပြီဖြစ်၏။

“မောင်”

ဆောင်း အိမ်ကြီးရှေ့ရောက်သွားသော်လည်း တံခါးပေါက်ဟူ သမျှ ပိတ်ဆို့ထားသည့် အိမ်ကြီးထဲကို ဘယ်လိုဝင်ရမုန်းမသိ။

“မောင်ရေ... မောင် အထဲမှာလားဟင်၊ လုပ်ကြပါဦး၊ မောင့်ကို ကယ်ကြပါဦး”

ဆောင်း ဆံပင်ရှည်တွေကို နောက်မှာ ဖြစ်သလိုစုစည်းထား သောကြောင့် နောက်စေ့မှာ ဖြစ်သွားသည့်ဒဏ်ရာမှ တစ်မိမ့်မိမ့်စီးကျ သော သွေးတို့က ဂုဏ်သားဖြူဖြူလေးမှာ နီစွေးနေ၏။

ဒဏ်ရာကိုကော တစ်ကိုယ်လုံးက နာကျင်နေတာတွေကိုပါ သတိမရဘဲ ဝင်ပေါက်မရှိသော အိမ်ကြီးကို နှစ်ပတ်သုံးပတ် လှည့် ပတ်ပြေးနေမိ၏။

ထိုစဉ် လူသံသူသံတွေ ကြားလာရ၏။

“မီးတွေ လောင်နေတာဟေ့”

“အထဲမှာ လှိုက်လောင်နေတာ မနည်းဘူး”

“လူမရှိဘူးထင်တယ်၊ မီးသတ်ကိုအကြောင်းကြားကြ”

လူတွေက ခုကျမှ ဝိုင်းဝန်းပြေးလာကာ မီးသတ်ကို အကြောင်း ကြားဖို့ သတိရကြသည်။

ရောက်လာသူတွေကလည်း မီးညွှန်တွေပါ တိုးထွက်နေပြီ ဖြစ်သည့် အိမ်ကြီးကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မော့ကြည့်နေကြ သော်လည်း ကြက်သေသေကာ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲရှိနေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

“သေစမ်း... သိပ်ကို သစ္စာတရား ကြီးဟာချင်တဲ့ကောင်၊ ခုတော့ မင်းကို ကယ်နိုင်သေးရဲ့လား”

ဆောင်းတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည်။

ဒယ်ဒီနှင့် မေပိုးမံ့။

ဆောင်း အိမ်ကြီးရှေ့ရောက်သွားသော်လည်း တံခါးပေါက်ဟူ သမျှ ပိတ်ဆို့ထားသည့် အိမ်ကြီးထဲကို ဘယ်လိုဝင်ရမုန်းမသိ။

“မောင်ရေ... မောင် အထဲမှာလားဟင်၊ လုပ်ကြပါဦး၊ မောင့်ကို ကယ်ကြပါဦး”

ဆောင်း ဆံပင်ရှည်တွေကို နောက်မှာ ဖြစ်သလိုစုစည်းထား သောကြောင့် နောက်စေ့မှာ ဖြစ်သွားသည့်ဒဏ်ရာမှ တစ်မိမ့်မိမ့်စီးကျ သော သွေးတို့က ဂုဏ်သားဖြူဖြူလေးမှာ နီစွေးနေ၏။

ဒဏ်ရာကိုကော တစ်ကိုယ်လုံးက နာကျင်နေတာတွေကိုပါ သတိမရဘဲ ဝင်ပေါက်မရှိသော အိမ်ကြီးကို နှစ်ပတ်သုံးပတ် လှည့် ပတ်ပြေးနေမိ၏။

ထိုစဉ် လူသံသူသံတွေ ကြားလာရ၏။

“မီးတွေ လောင်နေတာဟေ့”

“အထဲမှာ လှိုက်လောင်နေတာ မနည်းဘူး”

“လူမရှိဘူးထင်တယ်၊ မီးသတ်ကိုအကြောင်းကြားကြ”

လူတွေက ခုကျမှ ဝိုင်းဝန်းပြေးလာကာ မီးသတ်ကို အကြောင်း ကြားဖို့ သတိရကြသည်။

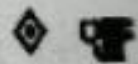
ရောက်လာသူတွေကလည်း မီးညွှန်တွေပါ တိုးထွက်နေပြီ ဖြစ်သည့် အိမ်ကြီးကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မော့ကြည့်နေကြ သော်လည်း ကြက်သေသေကာ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲရှိနေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

“သေစမ်း... သိပ်ကို သစ္စာတရား ကြီးဟာချင်တဲ့ကောင်၊ ခုတော့ မင်းကို ကယ်နိုင်သေးရဲ့လား”

ဆောင်းတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည်။

ဒယ်ဒီနှင့် မေပိုးမံ..

ပြီးတော့ အပေါင်းပါတစ်စု။

မီးလောင်နေသည့်ဆီကို ပြေးလာကြည့်သော လူများနှင့်
ရောနှောပါလာကာ ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ရယ်မောပြောဆိုနေခြင်းအား
ဘယ်သူမှ သတိမထားမိနိုင်။

သို့သော် ဆောင်းကြားသည်။

ရင်ထဲမှာ နာသွားမိ၏။

“သစ္စာတရားနဲ့မကောင်းမှုဟာ လုံးဝခြားနားပါတယ် ဒယ်ဒီ၊
ဒယ်ဒီတို့ရဲ့ မကောင်းမှုတွေလည်း တော်ကြာ ဇာတ်သိမ်းတော့မှာပါ။
ဒယ်ဒီကျမှ အသစ်တွေကော အဟောင်းတွေအတွက်ပါ စုပြုပြီး ခံရ
တော့မှာ”

ဆောင်း အံကြိတ်၍ ရင်ထဲကသစ္စာများနှင့် တိုးတိတ်စွာ
ပြောမိသည်။

အထဲမှာ မောင်ရှိတာသေချာပြီပဲ။

ဆောင်းကို ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရသဖြင့် ဦးမိုးဆောင်း အံ့အား
သင့်သွား၏။

ဆောင်းက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်အတိုင်း ရှိသမျှအားတို့ကို
စုစည်းကာ ပန်းအိုးကြီးတစ်အိုးကို ကောက်၍ တရုတ်ကပ်မှန်ပြတင်း
တစ်ခုကို လွှဲပေါက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့... သမီး... သမီး ပြန်လာခဲ့စမ်း၊ ဆွဲထားကြစမ်း
သမီးကို”

ဦးမိုးဆောင်း ပျာပျာသလဲ တားဆီးဖို့ကြိုးစားသော်လည်း
ကိုယ်ကို ငနောက်ပြန်ဆုတ်၍ အရှိန်ယူကာ ကွဲရှုသွားသော ပြတင်း
ပေါက်ထဲသို့ ခုန်ဝင်ပစ်လိုက်သော ဆောင်းက မီးထဲရောက်သွားခဲ့ပြီ။

“မောင်... မောင်... ဘယ်မှာလဲဟင်”

“အဟွတ်. . . အဟွတ်”

ဖီးလောင်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ဖြစ်နေသော အထဲမှာ ချက်ချင်း အရည်ပျော်လှမတတ် ပူလောင်ကာ ဘယ်ဆီပြေးရမှန်းမသိဘဲရှိစဉ် အပေါ်ထပ်မှ ချောင်းဆိုးသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“မောင်”

ဆောင်း အပေါ်ထပ်ကို ဇွတ်ပြေးတက်၏။

ထူခဲမည်းနက်နေသော လှပသည့် ဆံခွယ်ရှည်များက တရှုပ်ရှုပ်လောင်မြိုက်ကုန်၍ ချက်ချင်း ဂုတ်ပိုးနားထိ ကပ်ချပ်သွားသည်။

အင်္ကျီတွေက မီးမတောက်သေးဘဲ မည်းခနဲ ကျွမ်းကျကျကုန်၏။

“အား. . . ပူလိုက်တာ. . . မောင်. . . မောင်”

“ဆောင်း”

မောင် ဟိုမှာ။

မောင်အသံကြားသည့်ဆီ ဆောင်း ပြေးသွားစဉ် သူမတက်ခဲ့သည့် လှေခါးကြီးက ဝန်းခနဲပြိုကျသွား၏။

ထို့နောက် သူမနင်းဖြတ်ခဲ့ရာ ကြမ်းခင်းတို့သည် ရေနှူး၍ ပဲ့ကျကုန်သော ပေါင်မုန့်သားများလို။

“မောင်”

“ဆောင်း. . . ဆောင်း မလာခဲ့နဲ့. . . အား. . .”

“မောင်ရယ်”

မလာနဲ့ဟုတားရင်း မောင်သည် သူမကိုကာကွယ်လိုဇောနှင့် ဒယ်ဒိုင်းဒယ်ပိ ပြေးထွက်လာ၏။

ဆောင်း မောင့်ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်မိသောအချိန်တွင်

ဖိုဖိုး ✦ မာပေ

နှစ်ယောက်လုံး၏ အဝတ်အစားတို့မှာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်ကုန်ကြပြီ။

“မောင်... ဆောင်း... အား...”

“ဆောင်း... ဆောင်း... ရယ်...”

မောင်သည် ကွေးကောက်ကျော့လန်နေအောင် ထွန်ထွန်လှူးပူလောင်နေခြင်းကို အံ့ကြိတ်ခံရင်း ဆောင်းကို တင်းကျပ်စွာဖက်၍ ကာကွယ်ခဲ့သည်။

မောင်ကိုဖက်၍ မီးကျွမ်းခံနေရသည့်တိုင် ဆောင်းနှလုံးအိမ်မှာ အေးမြခြင်းတို့ ပြည့်နှက်နေသည်။ နောက်ဘဝအထိ နောင်တဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာနိုင်တာသေချာနေခဲ့ပြီ။

နှစ်ဦးသား ပွေ့ဖက်ကာ ပုံးဖုံးလဲခဲ့လေသည်။

ရဲတွေ မီးသတ်ကားတွေ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆူညံသွား၏။

အခန်း (၃၅)

“ဟား... ဟား... ခစ်... ခစ်... ဟား... ဟား...
ဟား... ဟား... ဟား”

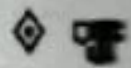
မီးတောက်တွေကြားမှာ နီရဲသောမျက်နှာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။
ဟားတိုက်ရယ်နေ၏။

ထို့နောက် ကျောခိုင်းလွင့်မျောသွားသည်။

ရယ်မောသံများက အဆုံးအစမဲ့စွာ ပဲ့တင်ထပ်ကျန်ခဲ့၏။

သူ ရင်ခွင်ထဲမှာ ချစ်သူကိုပိုက်၍ မလှူးနိုင် မခွေနိုင်သာ
ကျန်ခဲ့သည်။

တစ်စစ လောင်ကျွမ်းနေသော မီးတောက်တွေထဲမှာ အရည်
မျက်ကုန်ဆုံးနေသည့်တိုင် နှလုံးသားတစ်ခုတည်း ကျန်ခဲ့သည်။ အထိ

သူ အံ့ခဲထားသည်။

ဤဝဋ်ကြွေး ကျေရပါလို၏။

သည်ရန်ငြိုး ပြေရပါစေ။

ရက်စက်လွန်းသည့် သည်ကျိန်စာသည် တစ်ဘဝ တစ်သက်
တာ ပေးဆပ်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ကျေပါစေ ပြေပါစေ။

ဘဝဆက်တိုင်းမှာ ချစ်သောသူနှင့် အေးချမ်းစွာ သက်ဆုံး
တိုင် ပေါင်းဖက်ရပါလို၏။

မီးလောင်ပြင်မှ ခန္ဓာရုပ်ကြွင်းနှစ်ခု၏ ဆုတောင်းသံများသည်
တငွေငွေ လွန်ခါနေသည့် မီးခိုးမှိုင်းများနှင့်အတူ လွင့်ပါး ပျောက်
ကွယ်သွားခဲ့သည်ဆိုပါလျှင် . . .

သည်အဖြစ်တို့သည်

ကံကြမ္မာလား ကျိန်စာလား . . .

ပရိသတ်အတွက်

အမြဲတမ်း

ဗျူး

မျိုး၏ထွက်ရှိပြီးသောစာအုပ်များ

- ၁။ မျှော်လင့်ခြင်းလမ်းမှာ တစ်တောလုံးပန်းတွေပွင့်ခဲ့ပေ၊
- ၂။ ကြယ်တွေကိုသောက်သုံးဖို့ လမ်းထဲ ကျွန်တော်ဝင်ပန်းဖြစ်ခဲ့တယ်
- ၃။ ပန်းတွေအိပ်ရာနိုးဖို့ နံနက်ခင်းဆီဝင်ခွင့်ပြုပါ
- ၄။ နှင်းခဲရေးတဲ့ကဗျာ
- ၅။ ကမ္ဘာဦးတင်ချင်း
- ၆။ ချစ်သူ့ရဲ့ရင်ခွင်ကြားမှာ ဗန်ဂိုးရဲ့နေကြားတွေလည်း ဝေဝေဆာဆာပွင့်လို့
- ၇။ ပဟာအဆန်ဆုံးနေ့သစ်ရဲ့ရင်အုံ
- ၈။ နွေရာသီနဲ့ လိပ်ပြာရဲ့ဆည်၊ဆာ
- ၉။ တောဘွဲ့တောင်ဘွဲ့အိပ်မက်ရာသီ
- ၁၀။ တစ်မိုးအောက်မှာ နှင်းတွေကိုများရင်း အိပ်မောကျခဲ့ကြတယ်
- ၁၁။ ချစ်သူအက်ဆေး
- ၁၂။ ချစ်သူကသွန်းဆစ်တဲ့အလင်းသစ်နှင်းဆီ
- ၁၃။ ပန်းမျက်စောင်
- ၁၄။ နတ်သမီးအတွက် ညလိမ်းခရင်(၆)
- ၁၅။ မှော်ဟေဝန်ထဲမှာသိမ်းထုပ်ထားတဲ့ဝတ်ရုံ
- ၁၆။ ညနေခင်းမှာ ခရမ်းပြာလေညင်းနဲ့ အသက်ဝင်ခဲ့တယ်
- ၁၇။ နက်ဖြန်အဖို့ ချစ်သူနှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင်သာယာမည်
- ၁၈။ နှင်းပွင့်ကောက်ကြောင်း
- ၁၉။ မိုးသားအသစ်ရဲ့မျက်နှာ

ယခုလ

၂၀။ ကမ္ဘာသစ်ရဲ့ပတ်လက်စမျက်စိန်း

ရှေ့လ

၂၁။ အချစ်ကိုအားလုံးဆာလောင်နေကြသည်